

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HARLEIGH BECK

SINS OF THE FALLEN

Touched by Darkness

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Karanlığın Dokunduğu

HARLEIGH BECK

Telif Hakkı © 2023 Harleigh R. Tüm

hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak: Quirky Circe

Düzenleme: Nice Girl Naughty

Edits Proofreading: Spooks

Proofs

Benim gibi tanıtım yazısını atlayıp doğrudan tetikleyici uyarılara atlayan okuyucularım için Ahlaksızlığın tadını çıkarmakta sorun yok. Yalnız değilsiniz.

İçindekiler

Tetikleyici uyarılar

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Ayrıca Harleigh Beck

Teşekkür Yazar

Hakkında

TETİKLEYİCİ UYARILAR

Touched by Darkness karanlık bir paranormal aşk romanı. Bu kitaptaki alfa erkekler kahraman değiller ve bu sayfalarda bir Beyaz Atlı Prens bulamayacaksınız. Bu karakterler bencil, manipülatif, yıkıcı ve dengesizdir. Eğer bu size değilse, daha fazla okumamanızı tavsiye ederim.

Bu kitap çok karanlıktır ve bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek rahatsız edici sahneler içermektedir. Baştan sona dub/non- con, aşağılama, nefes oyunu, kan oyunu, cinayet, şüpheli hile ve grafik şiddet içerir.

PROLOGUE

AUREL AI

T arnavut kaldırımını çıplak ayaklarımın altında nemli ve soğuk. Kanım çatlaklar arasında çoktan kurudu.

Karanlık beni çevreliyor, kalın ve ağır sessizlik. Bir daire çizerek kasaba meydanına bakıyorum. Çeşmede su yok ve melek gözleriyle beni takip ediyor. Soğuktan korunmak için ellerimi kollarıma sürüyorum.

"Kendine engel olamıyorsun, değil mi Angel?" Amenadiel gölgelerin arasından çıkıyor, yoğun gözleri nefretle yanıyor. "Karanlık seni çağırıyor."

Başım ona doğru kayıyor. Tehlike ona bir sis gibi yapışıyor, vücudunun önünde dönüyor ve kaldırım taşı boyunca sürünüyor.

Korkumu yutkunarak ayaklarıma doğru yaklaşmasını izliyorum. Saçlarım soğuk havaya rağmen yanağımdaki soğuk tere yapışıyor. "Cennet'e nasıl döndüm?"

Başını arkaya eğerek mırıldanıyor, gözleri tüldeki onarılmış çatlakta . "Yanlış sorular soruyorsun."

Gökyüzü karanlık, parıldayan yıldızlarla dolu. Göğsümdeki acıyı ovuşturarak dikkatimi tekrar Amenadiel'e odaklıyorum. "Sadece Cennet'e dönmekle kalmadım, zamanda da geri döndüm. Sanki hiç ayrılmamışım gibi."

"Zaman," diye tekrarlıyor, dilinde tadına bakarak. "Zaman nedir?"

"Felsefi saçmalıkları kes!" Bir adım daha yaklaşıyor.

Geri çekilirken, ayaklarımın altındaki pıhtılaşmış kan sıvıya dönüştüğünde boğuk bir cıglık .

"Artık çok geç, Angel. Cennet seni geri aldı, ama karanlık seni çoktan ele geçirdi. Yavaş yavaş

ve kalbinizin çatlaklarından sızarak ışığınızla beslenir."

"Kapılar neden benim için açılmıyor?"

Aramızdaki mesafeyi kapatarak sırtıyor. "Kendini o çocuklara pazarlamak için çok heveslisin."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sadece söyle bana."

"Cevabı bildiğimi nereden çıkardın?"

"Öyle değil mi?" Beni çevrelemeye başladığında karşı çıkıyorum. "Senin aksine Angel, ben Cennet'e dönmedim."

Omuzlarım çöktü. Sorularımın cevaplarının onda ummuştum. Ama bu hüsnükuruntudan başka bir şey değildi.

Sıcaklığı sırtıma baskı yapıyor. Uzanıp saçlarımı omzumdan kaydırarak, "Görünüşe göre ikimiz de sıkıştık," diye fısıldıyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıyor ve boğazımı tıkayan duyguları yutkunarak bastırıyorum.

"O çocukları bir daha asla göremeyeceksin." Başımı salladım.

"Yalan söylüyorsun."

"Cennetin kendi meleği aşık," diye kıkırdayarak alay ediyor.

Arkamı dönüp konuşmaya başlıyorum ama eli fırlayıp çenemi kavıyor. "Benden her şeyimi aldıktan sonra sahip olamayacağın bir şey için sonsuza kadar özlem duyman adil. Görüyorsun, bu aşktan daha fazlası. Günahın tatlılığını bir kez tattığında, asla unutmazsın. Günah peşini bırakmaz, denizdeki bir siren gibi seni kendine çağırır ve kendi acın içinde boğar."

Yatakta dik oturuyorum, derin derin nefes alıyorum, saçlarım tenimdeki ter parıltısına . Freya benimkinin yanındaki karyolada usulca horluyor. Hasır çatıdaki aralıklardan içeri güneş ışığı sızıyor ve dışarıdaki ağaçlarda kuşlar ötüyor. İşte böyle anlarda kapıların dışındaki geceyi özliyorum. Gitmeden önce güneş ışığında uyumakta sorun yaşamıyordum ama şimdi kâbuslarım beni hep uyandırıyor.

Ayaklarımı yere koyup Freya'ya bakıyorum. Birkaç saat daha uykuda kalacak. Kıyametten başka hiçbir şey onu uyandıramaz.

Dışarı çıkıyorum ve her birinde iki meleğin yaşadığı küçük konutlara bakıyorum. Çiçek tarhları havayı kokluyor, kelebekler bir gül fidanından diğerine uçuyor ve ılık esinti saçlarımı vücudumda gezdiriyor, teller çıplak meme uçlarımı karıncalandırıyor.

Titreyen bir nefes alırken, gözlerim ağaçların üzerinde yükselen duvarı arıyor. Ayaklarım beni takip ederek yumuşak çimlerin üzerinde ilerliyor. Çok geçmeden koşmaya başlıyorum, sarı saçlarım arkamda uçuşuyor. Kalbim çarpıyor, kulaklarımda zonkluyor ve ciğerlerim her titreşimle nefes alışımında yanıyor. *Lütfen, bırakın çıkayım.* Kapıların dışında dizlerimin üzerine çöküyorum, sağımda yumuşak otları kemiren geyiği ürkütüyorum. Tavşan bile uzaklaşıyor.

"Lütfen," diye hıçkırıyorum, başımı eğiyorum. Uzun saçlarım beni dünyadan koruyor, dalgalı tellerden oluşan sarı perdesinin ardında saklıyor. "Artık buraya ait değilim."

Islak yanaklarımı silkeleyerek acınası bir şekilde burnumu çekiyorum. Böyle hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Bir zamanlar bebek ağlamamın çığlığını yumuşatan ve yürümeye başlayan ayaklarımı taşıyan çimlerin üzerinde diz çökmüş bir yabancıyım.

İçimde öfke kabarıyor, kapılardan ilk kez geçmeden önce bilmediğim bir duygu. "Siktir git!" Altın kapılara bakarak çığlık atıyorum. "Beni burada esir tuttuğun için canın cehenneme!" Ellerimi parıldayan yüzeye vurarak hıçkırıklara boğuluyorum. Her şey umutsuz. Daemon'ı, Alaric'i ve Ronan'ı özlüyorum. Dariana'yı bile. Hala benim için gelmediler mi? Beni arıyorlar mı? Endişeden akıllarını mı kaçııyorlar?

Ayağa kalkarak duvara en yakın uzun ağaca doğru koşuyorum ve kol gücümü kullanarak kendimi daha yükseğe çıkarmak için tırmanmaya başlıyorum. Kimsenin beni uçarken görme riskini göze alamam.

Bu, yeşil yaprakların arkasına gizlenmiş üzerinden bakmanın en güvenli yoludur.

Sonunda tepeye ulaştığımda ter içindeyim ve kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Saçlarımı gözlerimden kaçırıyorum ve arkama yaslanıp duvardan dışarı bakıyorum. Fırtına bulutları uzaktaki karanlığı aydınlatıyor, hızlandırılmış bir kayıt gibi ağaç tepelerinin üzerinde yuvarlanıyor. Gökyüzündeki parıltıya rağmen sessizlik tam.

Aurelia... Orman, cılız dallarından yumuşak sesli harfleri yuvarlayarak ismimi hışırdatıyor.

Ellerimin üzerine kayarak, kaymamaya dikkat ederek yavaşça ilerliyorum. Yumuşak ağaç kabuğu parmaklarımın altından sıyrılıyor ve yapraklar ılık esintide hışırdatıyor. Orada bir yerde üç kralın kalbi atıyor. Krallığımdaki *tek* asillerin. Beni sahiplendiler, masumiyetimi çaldılar ve şatolarının en karanlık köşesine zincirlediler. Ruhum rüzgarda onlara sesleniyor, şarkısını uzaklara taşıyor. Kara kanatlı meleklerin bu duvarlara tırmanıp beni işkencemden kurtarmaları için yalvarıyor - beni mükemmel aşktan çalmaları için. Ben kurtuluş istemiyorum. Bu Kırmızı Başlıklı Kız ormandaki kurtlara, onların ölümcül ısırıklarına ve vahşi hırıltılarına özlem duyuyor. Ve sürüye liderlik eden kötü cadıyı.

Bölüm
Bir

AUREL AI

Etrafımdaki herkes çok dingin, ılık ve mutluluk saçıyor. Yarı saydam tenlerinden dalga dalga dökülüyor. Ben de eskiden böyle hissederdim. Ama artık değil. O zamandan beri değil.

Şeytani günahın tadına baktım.

Duvarlara tırmanma dürtüsü uyanık olduğum her saati tüketiyor. Tek düşünebildiğim bu. Gecenin geç saatlerinde, diğer melekler uyurken gizlice dışarı çıkıyorum. Kapılar artık benim için açılmıyor. Yalvardım, yakardım ama kapalı kaldılar ve ormanın çağrısını susturdular. Hâlâ esintide ve tepemdeki yaprakların belli belirsiz hışırtısında duyuyorum.

Aurelia.

Freya dirseğiyle beni dürtüyor ve ben de onun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. İlerideki kürsüde yaşlılar sabah duasını . Günde üç kez, ılığa ibadet etmek için köy meydanına yürüyoruz. İbadetler arasında tarlada derslerimiz var. Burada hayat tahmin edilebilir, daha iyi bir kelime bulamıyorum. Daha önce beni hiç bu kadar rahatsız etmezdi. Kapının diğer tarafında ne olduğunu hep merak ederdim ama şimdiki gibi acı çekmezdim. Huzursuzum.

"İlahi söylemiyorsun," diye fısıldıyor Freya yanımda, beni düşüncelerimden koparıyor.

Etrafımızda, dua mırıltıları havayı dolduruyor. Eğer katılmazsam, başım belaya girebilir. Büyüklerimiz bize her zaman duanın ne kadar önemli olduğunu hatırlatır.

Bittiğinde ayağa kalkıyoruz. Kalabalık dağılırken, yaşlıların bizi beklediği alana doğru ilerliyoruz. Güneş tenimi ısıtıyor, omuzlarımdaki ve burnumdaki çilleri ortaya çıkarıyor. Soğuğu ve havadaki kısıklığı özlüyorum. Önümde görünen nefesimi özlüyorum. Ama bundan daha çok, gece gökyüzünü özlüyorum.

"Aurelia'ya cennet." Freya parmaklarını yüzüme doğru saklatıyor. "Bugünlerde neyin var senin?"

Kendimi çimlere bırakarak uzun saçlarımı omzumun üzerinden süpürüyorum. "Bir şey yok."

"Haftalardır garip davranıyorsun."

Gözlerim çıplak göğüslerine iniyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyor. Bakışlarımı kaçırıyorum ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Eden'dan ayrılmadan önce çıplaklığımızı nasıl fark etmedim? Şimdi baktığım her yerde görebildiğim tek şey bu.

Oliver tüm melekler arasında en büyük alete sahip ve en etkileyici kanatlara da sahip olduğu için buna şaşırdığımı söyleyemem. "Hiç... daha fazlasını istemez misin?"

Yanıma kayan Freya kaşlarını çatıyor. "Daha fazlası derken neyi kastettiğinden emin değilim. Her şeyimiz var."

"mi?" Ona soruyorum.

Oliver ve diğer iki erkek melek yanıma geliyor. "Yine ilahi söylemedin," diyor bana. Mavi gözleri parlıyor ve sarı bukleleri hafif esintide hareket ediyor. Freya yanımda parmaklarını saçlarının arasında gezdiriyor. Oliver'ın yanında hep gözleri parlıyor.

Onun koca sikini nasıl fark etmediğini anlayamıyorum. Bakabildiğim tek şey o. Yüzümdeyken bakmamak imkansız. Ereksiyon halinde değil, o yüzden orada sallanıyor. Yanaklarım kızarıyor ve geri çekiliyorum.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye soruyor. "Sana bakmıyorum."

Kendi bedenine bakarak, "Üzerime yaprak falan mı yapışmış?" diyor.

Bir kahkaha atmamak mümkün değil, yani benim için öyle. Freya bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. Bir şeylerin peşinde olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Yakınına eğilerek fısıldıyor: "Lütfen bir kez olsun normal davranır mısınız?"

Oliver popüler bir melek. Bizim dışlanmamızı istemiyor.

"Peki," diye başlıyor Oliver, çimlerin üzerinde bana katılarak, "neden dua etmedin?"

"Sebebi yok. Dikkatim dağılmıştı."

"Dikkatin dağıldı mı?" diye soruyor, sanki imkansız bir kavrammış gibi.

Merakımı uyandırıyor. Saçlarımı göğüslerimi örtecek şekilde yeniden düzenleyerek yüzümü tamamen ona dönüyorum. "Duvarların dışındaki dünyayı hiç merak mı?"

Bacaklarını yukarı çekmiş ve dirseklerini dizlerine dayamış bir şekilde oturuyor. "Cennet'in dışında ne olduğunu neden merak edeyim ki? Ayrıca," diyor saçlarını karıştırarak, " ne olduğunu biliyoruz. Düşmüş melekler, ölüm, acı ve ıstırap."

"Peki ya daha fazlası varsa?"

Arkadaşları rahatsız bir şekilde onun yanında kayıyor. Dış dünya hakkında konuşmayız. Tek bildiğimiz, büyüklerimizin bize aktardığı hikâyeler. "Ya tüm bu karanlığın içinde iyilik varsa? Ya mutluluğu gerçekten takdir etmek için acıya ihtiyacımız varsa?"

"Aurelia," diye fısıldar Freya, yüzünde utanç dolu bir ifade belirir.

"Bunu bir düşün." Yuvarlanıp gidiyorum. "Acı olmadan nasıl sevebilirsin?"

"Acıda korku yoktur," diye karşı çıkıyor Oliver ve ben gözlerimi deviriyorum. Renk körü birine kırmızıyı tarif etmek gibi bir şey bu.

"Hayat bir İncil değildir, Oliver. Sen duyguları olmayan bir robot değilsin." Bunu söylerken bile, bunun tamamen doğru olmadığını biliyorum. Dünyamızda maruz kalmadığımız pek çok duygu var. Olumsuz duygular, şu anda içimdeki sıkıntı gibi, sadece dışarıda var olur. Başıma gelenlerin bir rüya olmadığını bu şekilde biliyorum. Bahçeden bir kez kaçtım ve kazandığım duygular hala benimle. Bir öpücüğün tadıyla kalbimin nasıl hızlandığını asla unutamam. Şimdi bunu düşünmek meme uçlarımı sertleştiriyor ve kendimi durduramadan kızarıyorum.

Oliver uzanarak parmağını yanan yanağımın üzerinde gezdiriyor. "Kızarmışsın."

Tabii ki kızarmanın ne olduğunu ya da neden olduğunu bilmiyor. Güneşi de bahane olarak kullanamam çünkü burası asla çok sıcak olmaz. Her şey çok... mükemmel. Bu beni huzursuz ediyor. Arkamdan uzaktaki duvarlara bakıyorum. Ağaçların arasından tepeleri görünüyor. Kâsedeki bir balık gibiyim. Kar küresinde bir Noel Baba. Kapana kısıldım.

"Hey..." Oliver parmağını çenemin altına koyarak dikkatimi tekrar kendisine çekiyor. "Bu düşünceler nereden geliyor?"

Oliver bana daha önce hiç dokunmamıştı. Kanatlarının genişliğine ya da teninin göz kamaştırıcı ışıltısına hayran değilim, bu yüzden bana asla fazla ilgi göstermiyor. Ne kadar erdemli olursa olsun, övülmeyi seviyor. Burada, cennette bile kusurların var olduğunu bilmek içimde bir şeyleri rahatlatıyor.

Gözlerine bakarken bir şey arıyorum ama boş dönüyorum. Pırıl pırıl mavi gözlerinde ne alev ne de şeytani bir şey var. Berrak bir göl kadar durgun ve saflar. Başka tarafa bakıyorum. "Bir şey yok Oliver. Aptalca davranıyorum."

Yaşlılar çimlerin üzerinden geçerken ayağa kalkmadan önce bakışları bir süre daha üzerimde kalıyor.

"O da neydi?" Biz eğilirken Freya fısıldıyor. Yaşlılar gözlerini sınıfın üzerinde gezdiriyor, yumuşak bir şekilde gülümsüyorlar. Güzellik, nezaket ve şefkat yayıyorlar. Sarı saçları ve ışıltılı tenleriyle nefesinizi kesiyorlar.

Ders bitip de evimize doğru yola çıktığımızda Freya "Konuş benimle," diye ısrar ediyor. Neden bırakmıyor?

"Söyleyecek bir şey yok," diye cevap veriyorum, bakışlarımı ileriye dikerek.

Beni kapımızın önünde durdurdu. "Yalan söylüyorsun. Neden bana güvenmiyorsun?"

"Sana güvenmediğimden değil," diyorum ona, etrafta beni dinleyen kulaklar ararken. "Ama sana söylesem bana inanmazsın."

Kaşlarını çatarak kapıyı açmamı izliyor. "Belki de beni denemelisin."

İç çekip içeri giriyorum. O da beni takip ediyor ve kapıyı kapatıp kollarını kavuşturarak arkasına yaslanıyor.

"Eee?"

"Peki." Pencerenin yanındaki küçük, yuvarlak masanın tahta sandalyesine oturuyorum. Pencere açıktı, ben de öne eğilip kapattım. Asla çok dikkatli olamazsın.

Freya kapıyı iterek karşımdaki sandalyeyi çekiyor.

Nasıl söyleyeceğimi bilemediğim için ağzımdan kaçırdım: "Cennet'ten kaçtım ama sonra üç düşmüş melek tarafından kaçırıldım ve Cehennem'e götürüldüm. Kaçtım ve geri girmeye çalıştım ama kapılar açılmadı. Sonra zihnimi kullanarak içeri girmenin bir yolunu buldum."

Sadece gözlerini kırıştırıyor, bana bakıyor. Ağzı açılıp kapanıyor ama hiç ses çıkmıyor.

. "Bir şey söyle."

"Cennet'ten kaçtın ve düşmüş melekler tarafından kaçırıldın." "Evet."

"Ve sonra 'zihniniz' aracılığıyla geri dönmenin bir yolunu mu buldunuz?" "Evet, perdede bir yırtık vardı."

"Perdede bir yırtık mı?" Tekrar göz kırpmıyor.

Sandalyemde kayarak yüzümü buruşturuyorum. "Kulağa nasıl geldiğini biliyorum."

Gülüyor. Önce hafifçe, ama sonra içinden taşıyor. Duramıyor. Bunun olacağını biliyordum, bu yüzden ona söylemek istemedim.

"Tamam, tamam." Kendini kontrol etmeye çalışır, ama başarısız olur. "Sana inanmak istiyorum, gerçekten. Ama sen gitmedin. Her gün buradaydın Aurelia."

"Bunu açıklayamam..."

Gözlerindeki yaşları siler. "Seninle dalga geçeceğim. Ne yapacaksın?"

Keşke buna bir cevabım olsaydı. Kendini Cennet'ten nasıl attırırsın? Ve gitmek istiyor muyum?

Evet, biliyorum.

Ne yaptığımı bilerek burada varlığımı sürdüremem.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Ne yapabilirim ki?"

Öne doğru eğilip elimi tutmadan önce bir süre bana baktı. "Belki tüm bunları çılgınca ve inanması zor buluyorum ama ben senin için buradayım Aurelia. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Bunu biliyorsun, değil mi? Ne zaman konuşmaya ihtiyacın olursa, ben buradayım. Dinleyeceğime ve yargılamayacağıma söz veriyorum. Anlamakta zorlansam bile. Anlaştık mı?"

Dudaklarım seğiriyor. "Anlaştık."

Tatmin olmuş bir şekilde başını sallıyor ve koltuğuna geri yaslanıyor. "Demek düşmüş melekler tarafından kaçırıldın, ha? Neye benziyorlardı?"

Gülümsediğimde, gözleri açılıyor. Bana inansa da inanmasa da ilgisini çekti. Daemon, Alaric ve Ronan'ı düşünürken ben bile iddialarımın meşruiyetini sorguluyorum. Çok uzak görünüyor. Çok uzak, sisli bir anı gibi. Ama hayır... anılar zihnime baskı yapıyor. Var olduğunu hiç bilmediğim şeylere tanık oldum ve duygular yaşadım. Arzuyu, kıskançlığı ve kalp kırıklığını tattım. Bunların hepsi benim hayal gücüm olamaz.

Kendi diziyile dizimi dürterek, "Hadi, beni bekletme." diyor.

Durduramadan boynuma bir kızarıklık yayılıyor ve yanaklarım alev alıyor.

"Ah, kızım," diyor, gözleri kocaman. "Kötü durumdasın!"

Dudağımı çiğneyerek ona bakıyorum. Ona gerçeği söylemek istiyorum ama nereden başlayacağım? Bana ne nasıl açıklayabilirim? Bazı kısımları ona anlatmak istemiyorum. Freya burada, Eden'da mutlu. Burası onun evi. Ona arzu ve ölümden bahsedersen, onu riske atabilirim. "Hikayeler doğrudur. Düşmüş meleklerin gece kadar karanlık saçları, derinliklerinde alevlerin titreştiği dumanlı gözleri ve görkemli siyah kanatları vardır."

"Baygınlık geçiriyorsun."

Ağzımdan bir kahkaha kopuyor. "Belki de öyleyimdir." Ciddileşerek eline uzanıyorum. "Sana söylemek istediğim çok şey var ama söyleyemem. Eden senin evin. Burada güvenliğini tehlikeye atacak bir şey yapmak istemiyorum."

Şüpheci görünüyor, ama boş veriyor. "Bana güvenli sınırlar içinde ne söyleyebilirsin?"

Gülümsemem yine serbest kalıyor. "Bir parmak şıklatmasıyla cehennem ateşini çağırabilirler."

Bölüm

İki

AUREL AI

Aurelia...

Her çağrı daha yüksek sesle geliyor. Bazı günler o kadar yüksek sesle bağıyor ki, ellerimi ellerimin üzerine bastırmak zorunda kalıyorum.

Kulaklarım. Deliriyorum. Ne demek istediğimi kanıtlamak için kapıların dışında volta atarken bir yandan da tırnağımı çiğniyorum. Derim kaşınıyor. Kaçmam lazım. Bir şekilde o lanet duvarları aşmalıyım.

Güneş kör ediyor. Ya öyle ya da ben ona karşı hassaslaşıyorum.

Yine sabahın erken saatleri ve Freya uyanmadan önce sıvıştım. Bugünlerde uyumakta zorlanıyorum. Güneş çok parlak. Huzursuzum, geceyi özlüyorum.

Gözlerim duvar boyunca uzanan elma ağacına takılınca duraksıyorum. Kalın gövde, yeşil yaprak denizinin ardına gizlenmiş kırmızı, sulu elmalarla dolu eğri büğrü, uzun dallara yol veriyor. Ağaçta beni kendine çeken bir şey var, belki de bir anının yankısı. Yıpranmış kabuğuyla diğer ağaçlardan farklı, kötü hava koşullarının dokunmadığı bir manzarada yersiz. Parmaklarımı kabarık desenlerin üzerinde gezdiriyorum, yaydığı kadim bilgeliği hissediyorum.

Bir elmaya uzanıp çekiyorum ve dal tekrar yerine oturuyor. Meyve avucumun içinde duruyor, parlak ve lekesiz. Koyu kırmızı, kandan bir inci gibi.

Dudaklarıma götürüyorum. Ama dişlerimi etine geçiremeden bir hareket beni duraksatıyor. Kahverengi ve siyah pullar eğri dalın üzerinde kayarak yaklaşıyor. Boncuk gibi siyah gözler ve çatallı bir dil.

Nefesim kesildi.

"Zzzsin," diye tıslıyor yılan, bileğimi dala doğru uzattığımda bileğime dolanıyor.

Adımı fısıldarken donmuş, büyülenmiş gibi duruyorum. Adem ve Havva'nın hikayelerindeki gibi elmadan bir ısırık almamı istiyor.

Başımı kaldırıp gözlerimi yeşil yaprakların üzerinde gezdiriyorum. Güneş akıyor ve tenimi ısıtıyor.

"Bilgi ağacı," fısıldıyorum yılanı bakarak. Şimdi bileğime sıkıca sarılmış durumda ve yüzü o kadar yakın ki çatallı dili dudaklarıma değiyor. Önümde sallanan siyah gözlerinde cehennem ateşi titreyiyor ve dudaklarımı elimdeki elmaya yaklaştırıyor. Özgürlük vaadi kancadaki bir solucan gibi sallanıyor.

Bir ısırık, hepsi bu kadar.

"Aurelia?"

İrkiliyorum ve başımı kaldırıp bakıyorum. Freya patikadan beni izliyor, endişeli mavi gözleri üzerimde geziniyor.

Kafam karıştı, etrafıma bakındım. Yılan gitmişti. "Ne yapıyorsun?"

Gözlerimi kırpma zorunda kalana kadar elimdeki elmaya bakıyorum. "I-err. Bilmiyorum."

"Eğer istersen tarlanın arkasında meyve var."

Elmayı yere bırakıyorum ve ağır bir gümbürtüyle düşüyor. Ben izlerken buruşuyor, kahverengiye dönüyor ve gözlerimin önünde çürüyor.

Kalın bir yutkunmayla yavaşça Freya'ya bakıyorum. Bana bir şeyler oluyor. Amenadiel haklıydı. Karanlık beni eve çağırıyor ve ışıktan besleniyor. Ya öyle ya da ben deliriyorum.

Freya boğazını temizleyene kadar patikada sessizce yürümeye başladık. "Senin için endişeleniyorum."

Ezilmiş patikadaki kır çiçeklerine bakıyorum. "Benim için endişelenmene gerek yok."

"Kendinde değilsin. Son zamanlarda seni kaç kez kapının önünde buldum? Neredeyse her sabah oradasın."

Duruyorum, ellerimi uzatıyorum. "Bana bir şeyler oluyor, tamam mı? Ne olduğunu bilmiyorum ama hissedebiliyorum. Bahçeden kaçtığıma inanmadığınızı biliyorum ama . I

her şey yolundaymış gibi davranamazsın. Anlamıyor musunuz? Bir kez günaha bulaştıktan sonra geri dönüş yoktur."

Freya uzun bir süre bana baktı. "Eğer lekelenmişsen Cennet seni neden geri alsın ki?"

İşte milyon dolarlık soru bu. de anlamıyorum. "İncil kefareti ve günahların bağışlanmasını öğretir. Belki de bu yüzden hiçbir şey olmamış gibi buraya geri döndüm. Belki cennet günahları silebilir ama anıları ? Bize özgür irade öğretildi. Eğer anılarımız silinirse, ışığı seçecek özgür iradeye sahip olamayız."

"Yaptığın şey bu muydu?" Freya soruyor. "Işığı mı seçtin?"

Öyle mi yaptım? "Bilmiyorum. Olduğunuz şeyi seçebileceğinizi sanmıyorum. Bu mantıklı mı?"

"Hayır," diye gülüyor. "Açıklaman gerekiyor."

Dudağımı çiğneyerek sözlerimi tartıyorum. "Açıklaması zor. Biz"-aramızda bir işaret yapıyorum-"ışığıdır. Daha da *iyisi*, biz ışıktır. Eğer ışığa sırtımı dönersem, kendimi dışarıda, karanlığın içinde kaybolmuş bulurum." Kapıların genel yönünü işaret ediyorum. "Ama ışığa doğru dönersem, kendimi buraya geri dönmüş bulurum. Işığı ben *seçmedim*. Ona doğru döndüm."

Kafası karışmış görünüyor. Onu suçlamıyorum. Ben de anlamıyorum. "Gerçek bir ışıktan bahsetmiyorum." Elimi göğsüne bastırarak devam ediyorum, "Bunu kastediyorum. Senin *ışığın*. Belki de Cennet ve Cehennem içsel durumlarımızın fiziksel tezahürleridir. Belki de bunların hiçbirisi gerçek değildir. Yoksa başıma gelenler nasıl öylece silinebilir? Sanki hiç gitmemişim gibi buraya nasıl geri dönebilirim? Gerçek şu ki, Cennet'in beni neden geri aldığını bilmiyorum. Hiç mantıklı gelmiyor."

"Benim için öyle."

"Öyle mi?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor.

"Tezahürlerle ilgili saçmalıklarınızı iddia etmeyeceğim. Ama sen doğuştan

İyisin. Dışarıda ne yapmış olursanız olun ya da neye tanıklık etmiş olursanız olun, siz iyi ve temiz kalplisiniz. Bu eylemlerinize değil, özünüzde ne olduğuyla ilgilidir. Mükemmelliğin bile kusurları vardır. İyi ruhlar bile hata yapar. Günah işlenmedikçe Işık günahı nasıl affedebilir?"

"Benim gibi konuşuyorsun," diye gülerek cevap veriyorum ve tekrar yürümeye başladığımızda o da bana katılıyor.

"Kendin söyledin. Birbirimizi tüm hayatımız boyunca tanıdık. Çoğunu anlamıyor olabilirim ama seni dinliyorum."

"Sensiz ne yapardım bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soran erkeksi bir ses beni yerimden sıçratıyor.

Oliver beni içine aldı, gözlerini vücudumda gezdirdikten sonra ağaçları ve patikayı taradı. Kapılara doğru gidiyordum. Hiç şaşırmadım.

"Ben yürüyüşe çıkıyorum."

"Nereye?" diye soruyor, bir adım daha yaklaşarak, her yerinde şüphe yazılı. Uzun boylu ve iri yapılı, göz kamaştırıcı bir gülümsemesi var, ama artık görünürde yok. Cevap vermekte tereddüt ettiğimde mavi gözleri kısılıyor.

"Burayı seviyorum."

"Bu yolun nereye çıktığını hepimiz biliyoruz. Burada olmamalısın."

Freya bakışmamızı yarıda keserken garip bir ses .
"Yaşlılar bizi aramaya gelmeden önce geri döneceğim."

İkimiz de cevap vermiyoruz, bir irade savaşına kilitlenmiş durumdayız.

"Sonra görüşürüz çocuklar." Yürür gider, yumuşak adımlarının sesi giderek azalır.

Çenemi gıcırdatarak, kendimi ona karşı haklı çıkarmayı reddederek yoldan sapıyorum. Bu parlak yerde hâlâ öfke ve kızgınlık bilmek beni rahatlatıyor. Bu bana Daemon, Alaric ve Ronan için acı çeken yanımin gerçek olduğunu hatırlatıyor. Hayal gücümün bir parçası değil.

Oliver peşimden koşuyor ve beni uzun bir ağaca sıkıştırıyor. "Nereye gidiyorsun?"

Onu inceliyorum, gözlerimi belirgin elmacık kemiklerinde ve düz burnunda gezdiriyorum. Bakışlarım dudaklarına kayınca klitorisimde tanıdık bir zonklama uyanıyor. Delirmediğimin bir kanıtı daha. Eden'dan ayrılmadan önce hiç cinsel arzu hissetmemiştim. Seks hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Şimdi biliyorum. Şimdi onun yakınlığının ve erkeksi kokusunun acı verici bir şekilde farkındayım. Kollarındaki kaslar, beni ağaca sıkıştırdığı yer. Geniş göğsünün yükselip alçalmasını.

"Bir meleği çalmaktan iyi bir şey çıkmaz." "Onu kirletmenin verdiği zevk dışında."

Gözlerim teninde dans ediyor.

"Seni onarılamayacak şekilde yozlaştırmamızı ister misin?"

"Yürüyüşe çıkıyordum," diye tekrarlıyorum, gözlerim arkasındaki dalda kırmızı bir lekeye takılıyor.

Bir elma.

Nefesim kesiliyor. Gözlerim Oliver'ınkilerle çarpışırken kulağıma gelen tıslamayı duyabiliyorum.

Elimi uzatıp parmaklarımı günlük kirli sakallarının arasında gezdiriyorum. Uyluklarımın içi tahrikten yapış yapış olmasaydı yüzündeki ifade komik olurdu.

İyice düşünemedim dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Seninle işimiz bittiğinde, beyaz kanatlarından mürekkep damlayacak."

"Aurelia, ne yapıyorsun?" Oliver kafası karışmış bir halde sorar.

Dişlerimi alt dudağıma batırırken yumuşak uzunluğunu avuçladığımda sözleri kısa sürede dilinde ölüyor. Oliver'a daha önce hiç dokunulmamıştı. Bir zamanlar gözlerimde ıslıl ıslıl yanan masumiyet, okyanus mavisi gözlerinin içinden bana bakıyor. Onu lekelemek istiyorum. Elimde sertleştiğinde aldığım haz, bu lanet yere yeniden girdiğimden beri ilk kez yaşadığımı hissettiriyor.

"Bunu yapmamalıyız..." diye mırıldanıyor ama onu ağzıma aldığımda kendinden geçiyor.

Kahretsin, o büyük. Onu dudaklarımın arasına zor sığdırıyorum.

Boyunun etrafında inliyorum ve ağrıyan klitorisimi ovmak için aşağı uzanıyorum. Serbest kalmaya ihtiyacım var.

Elleri saçlarıma ama beni çekmiyor. Oliver kendisiyle savaşıyor, kararan, şehvet dolu gözlerle bana bakıyor. Daemon haklıydı. Masum bakireleri kirletmek can sıkıntısına iyi geliyor.

Damarlı uzunluğuna gülümsüyorum, sonra dilimi kökünden ucuna doğru sürüklüyorum. Ben onu boğulana kadar yutarken kalın siki zonkluyor. Keşke bana sert davransaydı. Keşke kafa derim acıdan karıncalanana kadar saçlarımı yumruklasa ve boğazımı gerçekten istediği gibi sikse. Elleri yumuşak kalıyor, sarı saç tellerimi nazıkçe çekiyor. Sorun değil. İhtiyacım olan tek müzik onun boğuk homurtuları.

Klitorisimi daha hızlı ovuşturarak, bir yılanın tıslaması kulağıma fısıldarken ve gök gürültüsü tepemde gümbürderken onun üzerinde sallanıyorum. Oliver ufuktaki fırtınayı fark edemeyecek kadar kararan gözlerimin içinde kaybolmuş durumda.

"Hoşuna gitti mi koca oğlan?" Dudaklarımı şişkin kafasının etrafına sararak onunla alay ediyorum. Gözlerim kapanıyor. İşte bu yüzden kaçmam gerekiyor. Asla eski halime geri dönemem. Oliver geriliyor ve boğuk bir ses çıkarıyor, sonra ağzım tuzlu dölüyle dolduğunda göğsünün derinliklerinde inliyor. Onun parçalandığını görmek beni çok tahrik ediyor. anda parmaklarımın arasında patladım.

Bu benim ilk boşalmamdı.

Kendimi burada bulduğumdan beri nefesimi kesiyor.

Her lezzetli damlayı yuttuktan sonra titreyen bacaklarımın üzerinde yükseliyorum ve çenemdeki dölleri siliyorum. "Bu eğlenceliydi."

Hâlâ sert olan sikine bakarken yüzündeki ifade paha biçilemez. Etkileyici, sallanıyor ve göbek deliğine dokunuyor.

"Bu da ne böyle?" diye nefes alıyor ve ben gözlerimi devirerek onu düzeltiyorum.

"Ne oluyor lan?"

Kafasını kaldırdı. "Ne yaptın lan sen?! Sürgün edileceğiz."

Ağacı iterek geldiğimiz yoldan geri dönmeye başladım.
"Aklını başından almamışım gibi davranma Oliver."
gelmeden önce küfretti. "Bu da neydi böyle? Nereden bil-"
"Çok soru soruyorsun."

Oliver panik modunda, yüzünü ovuşturuyor ve sikiinin gevşediğinden emin olmak için aşağı bakıyor.

Öyle.

"Sonunda çıplaklığının farkına vardın, ha?"

Kalın kalın yutkunarak göğüslerime bakmamak için kendini zor tutuyor. Başaramadı.

"Bundan sonra dikkatli olmalısın yoksa sürekli ereksiyon olacaksın."

"Cidden, bu da neydi böyle?" Beni durdurdu.

Kaşlarım havaya kalktı. "Küfürlerinden etkilendim." "Ya Cennet'ten sürülürsek?"

Omuz silkiyorum ve tekrar yürümeye başlıyorum. "O zaman Cennet'ten sürgün ediliris."

"Büyükler bilir."

"Bir ağacın arkasında sana sakso çektiğimi mi? Bundan şüpheliyim."

"Işık-"

"Her şeye gücü yeten ışık her şeyi biliyor, değil mi? O zaman neden hâlâ buradayız?" Ona dönerek cevap veriyorum.
"Sikini ağzıma soktuğun için kendini Cennet Bahçesi'nden sürülmüş bulmayacaksın. Bu büyüklerin inanmanı istediği bir şey. Şöyle günah işle, böyle günah işle. Senin bir sikiin var Oliver. Onu emmem günahsa Işık neden bir tane yaratsın ki? Dokunamayacaksam neden benimle alay ediyor?"

"Ama bu bir günah."

Göz kırpıyorum. "Eminim zevkten daha kötü şeyler de vardır." "Şimdi nereye gidiyorsun?" diye sesleniyor ben yola çıktığımda.

Yürümek.

"Senden sıkıldım. Yakında dersimiz var."

Kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi arkamdan geliyor; Oliver'ı kirletmenin cezası bu. Ona dokunmamalıydım. Daemon , cehennem azabı çekerdi. Oliver hiç kavgaya girmede. Daemon'ın serbest bırakılmış öfkese karşısında hiç şansı olmazdı.

Bu düşünce beni ürpertiyor. Öfkeli Daemon beni olması gerekenden çok daha fazla tahrik ediyor. Onu tekrar kızdırmak için neler yapmazdım.

Bölüm
ÜÇ

AUREL AI

T ıplak omuzlarıma yapışan ve tenimde boncuklanan sis, sarı saçlarımin uçlarını kıvrıyor. Havadaki soğukluk kollarımdaki tüyleri kabartıyor.

Ürpererek, kasaba meydanına bakarken onları ovuyorum. "Amenadiel?"

Gölgelerin arasından çıkarken alçak ve uğursuz kıkırdamasından önce havada bir değişiklik oluyor. Daha önce soğuk olan hava şimdi dondurucu. Nefesim havada görülebiliyor; başını eğip gözlerini vücudumda gezdirdiğinde dudaklarımdan süzölen beyaz bir duman bulutu. Yine çıplağım ve kendimi örtme dürtüsü beni boğuyor. Gözleri köprücük kemiklerimin üzerinden geçmeden önce sivri meme uçlarımda oyalanıyor. Bakışları sonunda benimkilere dönüyor, mavi üzerine kahverengi. "Eden'daki avantajları unutmuşum."

Neden her gece buraya geri dönüyorum? Amenadiel'den kaçamıyorum. Her kabusuma musallat oluyor.

Kapıdan kaçtığımdan beri bana saldırmaya çalışmadı ve bu beni tedirgin ediyor, sanki bir şey planlıyormuş gibi. Onun öfkesini, karşımda duran bu sakın ve kıvrımlı sırtışlı versiyonuna tercih ederim.

Öpüyor. "Çok yaramaz bir kız oldun."

Kaşlarıımı indirerek konuşmaya çalışıyorum ama ben daha tek kelime edemedenden yüksek sesle gülüyor.

"Cennete günah getirdin." Yakınına eğilerek fısıldar: "O çocuğa dokunduğun anda onu da kendinle birlikte cehenneme sürükledin."

Geri çekildim ama işi bitmemişti.

"Cennetin silemeyeceğı bazı şeyler vardır. Zaman belki, ama cinsel arzular? Hayır. Bir kez günahın tadına vardıktan sonra olmaz."

Çenemi tutarak başka tarafa bakıyorum. Çeneme dokunuşu beni utancımı onun meraklı gözlerine göstermeye zorluyor. "Çizdi mi

kaşıntı?"

Sessiz kalıyorum.

Gülümsemesi büyür. "Hayır, öyle olmadı. O gerçek karanlığın yerini tutamazdı. Dur tahmin edeyim" - eğilip dudaklarını kulağımın üzerinde gezdiriyor- "dokunuşu yeterince sert değildi ve edepsiz konuşması aynı acıyı taşımıyordu. Gerçek bir meleği öpmek, cehennem tahtının varisinin seni kirletmesine izin vermekle aynı çekiciliğe sahip değildi, değil mi?" Eli kolumdan omzuma doğru kayıyor ve boynumu kavıyor. Onu itmeme gerekiyor ama yapmıyorum. Sözleri çıplak sırtımda bir kırbaç gibi şaklarken olmaz. "Gerçek bir meleği becermek içindeki karanlığı asla tatmin etmeyecek." Parmaklarıyla çenemi yukarı kaldırıyor. "Şanslısın ki Aurelia, karanlık parmaklarının ucunda."

Parmaklarının arkasını boğazıma kadar takip ederken bakışları da onu izliyor. Dokunuşu daha aşağılara, bir göğsün yumuşak kıvrımına ve pembe, sertleşmiş bir meme ucuna doğru ilerlerken tenimi yakıyor. Onu çimdikliyor ve beni nefessiz bırakıyor. "Cehenneme doymak için melek çocukları kirletmene gerek yok."

Zor nefes alarak onu itiyorum. "Dokunma bana!"

Gözleri eğlenceyle parlayarak etrafımda dönüyor. "Zamandan başka bir şeyimiz yok Angel. Birbirimizi daha iyi tanımak için zaman."

"Ne oyunu oynuyorsun?"

Bir anda geçti ve bileklerimi belime sıkıştırdı. Dudakları boynumun kıvrımına doğru bir gülümsemeyle yayıldığında tüylerim diken diken oluyor ve ben onun pençesinde debelenmeye devam ederken memelerim sallanıyor.

Beni içine çekerek alay ediyor, "Ne oyunu oynuyorum ben?"

Bunu sen , Angel."

Keskin dişleri hassas tenimi sıyırdığında nefes alışlarım hızlanıyor.

"Açım," diye fısıldıyor elini kalçama koyup beni kendine doğru çekerken, "kan için."

Bir

duraklama

. "Seks

için."

Eliyle amımı kavırıyor ve boynumu nefes almayı kesiyorum. Başparmağını am dudaklarımın arasına daldırıp klitorisime bastırıyor. "Benden kaçamazsın, Angel."

"Eden'dan nasıl ayrıldın?"

"Takas yapıyor." Dilini şaklatarak dudakları boynumda geziniyor, kulağıma yaklaşıyor. "Açlığımı doyur, ben de Eden'dan kaçmana yardım edeyim."

Kollarında dönerken, kanatlarımı tehditkâr bir şekilde açıyorum. O sırtıttığında kanatlarım arkamda çırpınıyor. "Senin için bir şey olmadıkça bana yardım etmeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

Kıkırdaması sinirlerimi bozuyor.

"Beni becermek ve kanımı içmek istediğini söyleme. Yalanlarına inanmıyorum. Seks karşılığında bana istediğimi veremeyecek kadar güçlü ve kadımsın."

Amenadiel tuts. "Meleğin yine kendini gösteriyor. Ben cehennemden geldim, sevgilim. Yaptığım şey sevişmek ve yemek. Benim ahlakım yok."

"Hayır, ama daha büyük bir planınız var," diye karşı çıkıyorum.

Saçlarımın dallarıyla oynayarak, "Belki öyle, ama bu konuda endişelenmene gerek yok," diye itiraf ediyor.

Tekrar deniyorum. "Eden'dan nasıl kaçabilirim?"

Elini çeker ve binaların arasındaki gölgelere doğru geri çekilir. "Melek çocuk sana ihtiyacın olanı veremez. Yakında istesen de istemesen de beni arayacaksın, ama onun ışığını tüketmeden önce değil."

"Lanet soruya cevap ver!" Karanlığın içinde kaybolduğunda arkasından bağıriyorum ama çoktan gitmiş oluyor.

Freya ders sırasında "Berbat görünüyorsun," diye işaret ediyor. İleride, büyüklerimiz bize sabrın önemini anlatıyor. Sıkıldım ve yarı yarıya dinliyorum.

"İyi uyuyamıyorum."

Freya'nın sarı saçları ılık esintide hareket ediyor, çıplak vücudunu gizliyor ve aynı zamanda öne çıkarıyor. "Bu sabah yine gitmiştin."

Basit bir omuz silkme. "Uyuyamadım."

Duvar, ihtiyarın arkasındaki ağaçların arasındaki bir boşluktan görülebiliyor. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Freya fark ediyor ve dirseğiyle beni dürtüyor. "Kes şunu!"

Gözlerimi kaçırarak beyaz kanatlar, parıldayan bir ten ve sarı saçlar denizindeki öğrencileri tarıyorum. Bundan bıktım. Geceyi, yıldızları, ayı istiyorum.

Gözlerim Oliver'a takılıyor ve bacaklarımın arasında tanıdık bir karıncalanma . Amenadiel haklıydı; arzu artık hayatımın bir parçası. Sevişmek istiyorum ve bunu her zaman yapmak istiyorum. Ama bundan daha fazlası, Daemon'ı tekrar görmek istiyorum.

Freya'yı da onu izlerken yakalıyorum ama arzuyla değil. Onu izleme şekli bana köpek yavrusu olan bir kızı hatırlatıyor. Ben onun beni arkadan becerdiğini hayal ederken o bayılıyor.

Urgh! Oliver'ı becermek bile istemiyorum. Sadece sikişmek istiyorum ama bu da doğru değil. Sikişmek *istemiyorum*. Sevişmeye *ihtiyacım var*. Bu nefes almak kadar güçlü bir içgüdü. Daemon gözlerimi bu açlığa açtı ve şimdi onları kapatamıyorum.

Bu beni de suçlu hissettiriyor. Daemon, Alaric ve Ronan'ı özlüyorum. Oliver'ı istemiyorum ama burada bu açlığı doyurabilecek tek kişi o. Cennet'teki başka hiçbir melek onun kanat genişliğiyle boy ölçüşemez. Bu da beni onu ve buradaki yerini merak etmeye itiyor.

Gözleri benimkilerle çarpışıyor ve Amenadiel'in sözleri geliyor: *İstesen de istemesen de yakında beni arayacaksın, ama onun ışığını tüketmeden önce değil.*

Yaptığım şey bu mu? Onun ışığıyla mı besleniyorsunuz?

Neden ve niçin

Ne sonu?

"Bu nedir?" Freya kanatlarımdan bir tüy çekerek soruyor.

Acıdan irkildim. "Ne oluyor?"

Elini kaldırdığında nefesim kesiliyor, mavi gözleri ihtiyatla beni süzüyor. Avucunda siyah bir tüy duruyor ve hafif bir esinti tenimde dans ederken uçup gitmekle tehdit ediyor.

Başka tarafa bakamıyorum, yutkunuyorum.

"Aurelia?" diye soruyor usulca. "Neler oluyor?"

"Düşmüş meleklerin siyah kanatları vardır," diye fısıldıyorum. "Ama sen değilsin..."

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Belki de öyleyimdir?"

Başını sallıyor, ben de tüyü kapıyorum.

"Buna ne diyorsun Freya? Gözünün önündeki şeyi inkâr edemezsin."

"Sen gitmedin." "Gittim!"

Önüne gelene kadar bana manevra yaptırıyor. Parmakları kanatlarımın arasından çılgınca, aceleci hareketlerle kayarken nefesi kesiliyor. Gerçeği onaylamasına ihtiyacım yok; dokunuşunda hissedebiliyor ve "Aman..." diye fısıldadığında sesinin titreyen tınısında duyabiliyorum.

"Özür dilerim." Başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu sonun başlangıcı. Yavaş yavaş düşmüş bir meleğe dönüşüyorum ve benim gittiğim yere o gidemez. Freya'yı kaybetme düşüncesi kalbimi parçalıyor. O benim en iyi arkadaşım ve ailem.

Ama artık buraya ait değilim. Kendi ışığım tükeniyor. Karanlık duyularım üzerinde bir kale kazanırken ışığın yavaşça kaybolduğunu hissedebiliyorum.

Freya'ya dönüp baktığımda gözleri yaşlarla doluyor. Benimkilerin de öyle olduğunu biliyorum.

"Her şey girecek," diye fısıldıyorum.

Başı titriyor ve hızla yanaklarını siliyor. "Hayır, olmayacak."

Etrafımızdaki öğrenciler ayağa kalkıyor ve ben siyah tüylerimi fark ederlerse diye endişeleniyorum. Bu sadece an meselesi.

"Gitmem gerek." Kendimi kaybolmuş ve kafası karışmış hissederek aceleyle kaçıyorum. Kanatlarım renk değiştiriyor ama kapılar kapalı kalıyor. Neden? Eden siyah kanatlarla burada kalmama izin vermez, değil mi?

Patikadan saparak ormana doğru ilerliyorum. Kuş sesleri yolumu kapılara yaklaştırıyor. Kalın dalları olan büyük bir ağaç buluyorum ve tırmanmaya başlıyorum, gittikçe daha yükseğe, en yükseğe çıkana kadar, duvarın üzerinden ötesindeki dünyaya bakıyorum. İçimde bir özlem var - karanlık ormanda kaybolma dürtüsü.

Aşağıdan gelen bir homurtu beni neredeyse daldan düşürüyor, kalbim göğsümde dört nala atıyor.

Oliver kafasını kaldırıp bana gülümsüyor. "En uzun ağacı seçmek zorundaydın, değil mi?"

Ağzım bir karış açık, kendini kaldırıp en yakın dala yerleşmesini izliyorum. "Ne yapıyorsun burada?"

Bir omzunu silkiyor, dirseğini dizine dayıyor ve kara fırtına bulutları ile sisin üzerinden dışarı bakıyor. "Seni takip ettim."

Profiline bakarak, "Ama neden?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum." Okyanus gözleri benimkilerle buluşuyor. "İlgimi çekiyorsun."

Ben bir şey söylemeyince devam ediyor: "Seni düşünüp duruyorum."

"Sana bir kez sakso çektim ve şimdi beni düşünüp durduğun için peşimden mi geliyorsun?"

" gibi bir şey." Eliyle kapının diğer tarafındaki ormanı işaret ediyor. "Cehennem bu mu?"

Gözlerimi kolundaki kaslardan ayırarak görüş alanını takip ediyorum. "Öyle."

"Cehennem hakkında ne biliyorsun?"

Boğazım düğümleniyor. Gözlerimi şimşeklerden ayırmadan fısıldıyorum: "Orası acıların yaşandığı bir yer. Aynı zamanda burada hissetmediğimiz bir şekilde yaşadığınızı hissettiğiniz bir yer."

"Ne anlamda?"

"Dışarıda tüm renk deneyimleyebiliyorsunuz. Burada, Cennette, sadece kırmızıyı biliyoruz." Çenemi Cehennem'e doğru iterek doğrudan Oliver'a bakıyorum. "Orada yeşil, mavi, turuncu ve moru biliyorlar."

"Tüm bu renkleri biz de biliyoruz." "Bu bir metafordu."

Dudakları bir gülümsemeyle seğiriyor ve ardından gülümsemenin ağzında dans etmesine izin veriyor.

"Ne?" Kendimi mahcup hissederek soruyorum. "Hiçbir şey."

Oliver'ın bu yönünü daha önce görmemiştim. Çekici ve eğlenceli.

Gözleri bir kez daha bana takılıyor ve yumuşak, hüzünlü bir gülümsemeyi paylaşıyoruz. "Neden kaçtın?"

Tereddüt ederek en iyi seçeneğimin dürüst olmak olduğuna karar verdim. Oliver onu da kendimle birlikte sürüklediğim için bunu hak ediyor. "Freya siyah bir tüy buldu."

Gözleri açılıyor.

"Aslında, birkaç tane buldu."

Oliver ne diyeceğini bilemiyor. Ona gösterirdim ama bu dalda yapamam.

"Dönüyorsun," diye fısıldıyor.

"Öyle görünüyor." Yakında onun da öğreneceğinden bahsetmiyorum. Gözlerindeki hastalıklı meraka bakılırsa, sanırım zaten biliyor.

Duvarın ötesindeki ormana bakarken boğazı düğümleniyor. Aklından neler geçtiğini merak ediyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Sana dokunmamalıydım." Özrüm yetersiz ama elimden gelen tek şey bu.

"Neden karanlığa sırtını dönmüyorsun? İnkâr et." Mavi gözleri tekrar üzerimde.

"Denemediğimi mi sanıyorsun? Elbette denedim." "Ama?"

İç çekiyorum, onun araştıran bakışlarından kaçıyorum. "İstediğimden emin değilim."

İşte bu. Benim gerçeğim. Kapıların dışında hissettiğim acı ve zevki kendimden esirgemek istemiyorum. Yeni keşfettiğim bu parçamı inkar etmenin mümkün olduğunu sanmıyorum. Artık değil. Günahı bir kez tattığınızda, seçim şansınız olsa bile geri dönüş yoktur.

"musun?"

Ona bakıyorum, dudaklarına. Başım usulca sallanıyor. "Hayır..."

Kalın bir şekilde yutkunarak, dilimin üzerindeki arzuyu tatmak için çok yavaşça eğiliyor. Dudaklarımız birbirine değiyor ve nefeslerimiz aramızdaki çatırdayan boşlukta dans ediyor. Eliyle başımın arkasını kavırıyor ve beni kendine çekiyor. Alt dudağımı ağzına alırken yumuşak bir inilti çıkıyor ağzımdan.

Kalbimi yerinden oynatan yavaş ve derin öpücüklerle ağzımı keşfetmesine izin veriyorum. Ayrıldığımızda Oliver'ın şehvetle dolu mavi gözleri yüzümde geziniyor, sonra tekrar öpücükten şişmiş ağzıma yerleşiyor. "Ben de istediğimi sanmıyorum."

Sözleri üzerimden bir kova buzlu su gibi akıyor. Kaşlarımı çatarak gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Ne?"

Açıklıyor. "Daha önce hissettiklerime geri dönmek istemiyorum... anlıyor musun? Bizden önce-"

"Oliver," diye kestim, "evet, biliyorsun! Burası senin evin."

Şimdi kaşlarını çatma sırası onda. "Orası benim evim değil *miydi*? Bana dokunmuştun, hatırladın mı? Sence eskiye dönebilir miyim?"

Ben aşağı iniyorum, o da beni takip ediyor, yılmıyor ve peşimden geliyor. Ayakları yumuşak çimlere batar batmaz, uzaklaşmaya çalıştığımda kolumu yakalıyor.

"Nereye gidiyorsun Aurelia? Burası pek büyük sayılmaz."

Kendimi kurtarmaya çalışırken parmakları tenime batıyor. İşe yaramaz.

"Ben senin için iyi değilim, Oliver."

"Öyle olmadığını biliyorum. Aslında seni Cennet'ten sürgün edileceğim ama bunun o kadar da kötü bir fikir olmadığını düşünmeye başladım."

Sırtım ağaca değiyor ve iki yanımdaki elleriyle beni hapsediyor. Okyanus mavisi gözleri, tıpkı benimkiler gibi, beni olduğum yerde sabitliyor. "Seni neden tekrar öpmemem gerektiği konusunda beni ikna et."

"Oliver," diye nefes alıyorum, "seni korumaya çalışıyorum. Anlamıyor musun? Diğer tarafta ne olduğunu bilmiyorsun."

"Bir şekilde biliyorsun." Eli kalçama iniyor ve beni kendine çekiyor. "Ve gözlerinde bu fedakârlığa değdiğini görebiliyorum."

Onu başka türlü ikna edemezsin. Artık görebiliyorum. Onun ışığı da benimki gibi yavaş yavaş sönüyor. "Eden'dan kaçmam gerek," diye fısıldıyorum.

Yaklaşırken titreyen nefesi alt dudakımın üzerinde geziniyor. Kulağımın arkasındaki saçlarımı okşayarak ağzımın kenarına yumuşak bir öpücük konduruyor. "Bunu nasıl yapacağız?"

Biz . . .

"Sana aşık değilim, Oliver."

Kulağımın altındaki hassas noktaya burnunu sokarken derin kıkırdaması göğsünü titretiyor. "Artık bunu anladığımıza göre, bir plan yapalım."

Onu iterek geri çekiliyorum, sendeleyerek geri döndüğünde attığı alaycı kahkahayı duymazdan geliyorum. "Biz diye bir şey yok. Burası senin evin Oliver. Burada mutlusun."

Yılmıyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve ellerini kalçalarımın gezdirirken bakışlarım daldan sarkan parlak kırmızı bir elmaya takılıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, gözlerim büyüyor.

Oliver'ın sıcak elleri kalçalarımı kavırıyor ve beni daha yakına çekiyor. Ağzını üzerime koyamadan saçlarını sertçe çekiyorum.

"Bak."

Görüş alanımı takip ederek kaşlarını çatıyor. "Bu bir elma. Ne olmuş ona?"

Ellerini üzerimden çekerek etrafından dolanıyorum ve kırmızı meyveye doğru yürüyorum. "Şimdi anladım."

"Neyi anladın?" Arkamdan yaklaşıyor.

"Adem ve Havva." Elmaya bakmaya devam ederken sesim zar zor duyuluyor. "Yasak meyveden yediler."

Oliver gelirken kafası karışmış görünüyor. "Sadece bir elma."

Başım titriyor ve yüzümü ona dönüyorum. "Burada başka elma görüyor musun?"

Yukarı bakarak tepesindeki dalları tarıyor. Sorgulayan gözleri benimkilere dönüyor.

Soruyu sormasını beklemiyorum. "Günaha karşı savaştığımda elma ortaya çıkıyor."

Şimdi kafası daha da karışmış görünüyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Nefesimi üfleyerek yüzümü ovuyorum. Düşüncelerim saatte milyonlarca mil hızla dönüyor, parçalara ayırıp analiz edemeyeceğim kadar hızlı. "Adem ve Havva yasak meyveyi yediklerinde cennetten kovuldular."

"Elmadan bir ısırık alırsak cennetten kovulacağımızı mı düşünüyorsun?"

Dudağımı çiğneyerek bunu düşündüm. Bu kadar basit olabilir mi?

Ben daha bu düşüncemi Oliver elmayı koparıyor ve dişlerini etine geçiriyor.

"Hayır, Oliver!" Bağırıyorum ama artık çok geç.

Bir ısırık daha alıp bana gülümserken elma suyu damlacıkları alt dudağını süslüyor. Elmayı uzattı. "Biraz ister misin?"

Elmaya uzanarak, "Hiçbir şey olmuyor," diye işaret ediyorum.

"Ne bekliyordun ki? Gök gürültüsü mü? Kapıların dramatik bir çarpmayla açılmasını mı?"

"Ha ha," diye mırıldanıyorum, çıtır elmayı dişlerimle deliyorum. Tadı çok lezzetli.

Oliver çok eğlenmiş görünüyor. Bu beni kızdırmalı ama onun yerine kendimi kıkırdarken buluyorum. Bazen o kadar aptal oluyorum ki, bir elmanın beni cennetten attıracağını düşünüyorum.

"Komik olduğunu kabul et," diyor göz kırparak ve ben de elmayı ona fırlatıyorum.

"Sen bir aptalsın."

Freya'nın sesi "İkiniz de hâlâ burada ne yapıyorsunuz?" diye seslendiğinde kafalarımız yana kayıyor.

Oliver'la paylaştığımız gülümseme gizemliydi.

Omzumla beni dürtüyor ve kolunu Freya'ya dolayarak yola koyuluyor.

Bölüm
FOUR

AUREL AI

"S geri dönüyor," diyor Amenadiel gölgelerin arasından sıyrılırken çakıllı bir kıkırdamayla. Soğuk gece havası solgun tenimi yalıyor ve gizli meme uçlarımı sertleştiriyor

Sarı saçlarımın dalgalı tellerinin altında. Soğuktan korunmak için kollarımı ovuşturma içgüdüsüyle savaşıyorum. Amenadiel'in önünde zayıflık göstermemem gerektiğini çok iyi biliyorum. Avına saldıran bir yırtıcı gibi beni . Şu anda etrafımda dönüyor, gözleri vücudumda geziniyor.

Beni rahatsız etmiyormuş gibi davranıyorum. "Neye mal olacak?"

Etrafımda dolanırken yüzü hiçbir şey belli etmiyor. "Bundan daha açık olmanı istiyorum, Angel?"

"Benimle oyun oynama. Burada sıkışıp kalan sensin" - parmağımı şakağıma sokuyorum - "zihnimin içinde, bu yüzden benim kurallarına göre oynamanı ve bana Eden'den nasıl kaçacağımı söylemeni öneririm."

"Tehditleri iyi karşılamam."

"Neye mal olacak?" Isırarak .

Dudaklarına yavaş bir gülümseme yayılıyor ve tekrar etrafımda yavaş adımlarla dolaşmaya başlıyor. "Sorununun çözümünün bende olduğunu sana düşündüren nedir?"

". "

"Dur tahmin edeyim, imgelemler başladı mı?" "İmgelemler mi?"

"Elma," diye nefes alıyor kulağıma, "yılan..." Fısıldadığı kelimeler, kıvrılmış bir yılanın dilinin tıslaması gibi sırtımdan aşağı kayıyor.

"Ne olmuş onlara?"

Kıpırtısız halimin etrafında dolaşmaya devam ediyor, soğuk ve ruhsuz derinliklerinde gölgeler dans ederken gözleri daha da kararıyor. "Cehennem seni geceye adım atmaya çağırıyor. Gölgelerle bir ol."

"Bunu nasıl yapacağım?" Adımları daha da yavaşlarken dikkatlice soruyorum.

"Kendini kaybetmek istediğine emin misin? Işığından vazgeçmek? Ruhundan?"

Emin miyim? Şimdiden ışığımın solduğunu, çatlaklardan sızdığını hissedebiliyorum. Sonuncusu da gittiğinde ne olacak? "Eminim."

Amenadiel içimi görüyor, bilmiş bilmiş sırıttıyor. Omuz silkerek önümde durdu, elleri cebindeydi ve çok şey gören o karanlık gözleriyle bana baktı. "Sana yardım etmem karşılığında bana ne teklif edeceksin?"

"Ne istediğini zaten biliyorsun, neden bana söylemiyorsun?"

"Ne istediğim belli değil mi?"

"Seninle hiçbir şey belli olmaz."

"Beni burada tuzağa düşürdünüz. Özgür olmak istiyorum." Homurdanıyorum. "Asla olmayacak."

"O zaman sana yardım edemem."

"Kanımı içmek ve beni becermek mi istiyorsun? Sana izin vereceğim."

Şimdi homurdanma sırası onda. Topuklarının üzerinde döner ve gölgelerin derinliklerine doğru yürür.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Her şeyi denedim. Cennet neden ilk seferinde çıkmama izin verdi de bu sefer vermedi? Neden kapılar benim için açılmıyor? Kanatlarımın rengi değişiyor. Seks için can atıyorum."

Tam gölgeler onu yutmak üzereyken döner. "Kapılar senin için açılmayacak çünkü ışığından vazgeçmedin."

"Bu, kapıların ilk seferinde beni neden dışarı çıkardığını açıklamıyor."

Amenadiel ileri atılır ve keskin dişlerini gösterir. "Kapıların ilk seferinde neden çıkmama izin verdiğini bilmiyorum ama sonsuza dek sürgün edilmeni neyin sağlayacağını biliyorum, bu yüzden yardımımı istiyorsan beni hapishanenden kurtarmanı öneririm."

Yerde sürünen ve yer değiştirdiğimde ayak bileklerimin etrafında dñnen kalın sis tabakasına bakıyorum. Başımı gururumu ayaklar altına aldığında çaresizlik kalbimi tırmalıyor. "Sana bir şartla yardım ederim."

"Dinliyorum."

"Daemon'a zarar vermeyeceğine söz vermelisin."

Susar ve başını sallar. "Hiçbir şey öğrenmedin mi, Angel? Cehennemde ahlak diye bir şey yoktur. Sözümü tutacağımı sana düşündüren ne?"

"Çünkü yalan söylemek niyetinde olsaydın, bana her şeyi vaat etme fırsatına atlardın, ama değilsin. Sen zalim, ruhsuz bir adamsın ama sen de benim gibi ışıktan doğdun. derinlerde bir iyilik var."

Dürüst olmak gerekirse, dudaklarımdan dñkñlen saçmalıklara inanıp inanmadığımı bilmiyorum ama şu anda Amenadiel'in derinlerde bir yerde iyi olduğuna güvenmek istiyorum. Işığın küçük bir özñnñ, sadece zayıf bir titreşim olsa bile, çekirdeğinin karanlık derinliklerinde ikamet ettiğine.

"Ve sen de saf, genç bir kızsın."

"Daemon'a zarar vermeyeceğine söz ver, ben de seni hapisten çıkarmayı düşüneyim."

Gölgelerin arasından çıkıyor, ayak sesleri çıplak ayak bileklerime kadar tırmanan sisi rahatsız ediyor. "Vermemi istediğin başka bir söz var mı Angel?"

"Lucifer'la olan anlaşma iptal oldu. Beni satın alamayacaksın. Ve tahtın peşine düşmeyeceksin."

Amenadiel bana öyle uzun bir süre bakıyor ki, nefesimi tutmuş beklerken ciğerlerim yanmaya başlıyor.

"Seni öldürmeye çalıştım. şimdi de sözümü mı güveniyorsun?"

şaşırdı mı yoksa bana kızdı mı karar veremiyorum.

Dudaklarımdan çıkacağını hiç düşünmediğim kelimeleri fısıldıyorum. "Sana güveniyorum."

Yaklaşıyor ve ensemi sertçe avuçluyor. şaşırmadım bile. O cehenneme ait ve onun dokunuşu asla nazik değildir. Sözleri asla nazik değildir. "Yapma."

"Sana güveniyorum," diye tekrarlıyorum ve tutuşu sıkılaşıyor. Kulağıma fısıldamak için eğildiğinde benden bir inilti kaçıyor. "Beni buraya kilitledikten sonra kapıyı gördüğün zamanı hatırlıyor musun? O zaman sana kapının ardında aradığını bulamayacağını söylemiştim. Ve şimdi de aradığını bulamayacaksın. Şeytanla bir anlaşma yapmak istediğine emin misin?"

"Sen Lucifer değilsin."

"İnan bana, ben kardeşimden daha kötüyüm."

Titrek bir nefes alarak soğuk gözleriyle karşılaşıyorum. "Anlaştık mı?"

Dudakları zalim bir gülümsemeye dönüştü. "Bir anlaşmamız var." "Ne yapmam gerekiyor?"

Freya bir yastık denizinin ortasında yüzüstü uyuyor, sarı saçları her yumuşak nefes verişinde dudaklarından dökülüyor. Uykusunda o kadar masum görünüyor ki, Cennet'ten ilk kaçtığımda nasıl göründüğümü hayal ediyorum. Daemon, Alaric ve Ronan'ın beni yoldan çıkarma fırsatını kaçırmamalarına şaşmamalı. Kötülükler diyarında, masumiyet kararmış bir kalbe kedi nanesi gibi gelir.

Kendime engel olamadığım için uzanıp yanağındaki saç tellerini nazıkçe tarıyorum. Gittiğimde onu özleyeceğim. Karanlık beni ele geçirip pençelerini içime batırdığında o benim dayanağım olacak.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum o . "Ve özür dilerim."

Eğilip alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum, sonra tekrar doğruluyorum ve fikrimi değiştiremeden çıkıp gidiyorum. Ya da daha kötüsü, onu da yanımda götürürüm.

Kapıya giden patikadan aşağı inerken sabah güneşi çıplak omuzlarımı ısıtıyor. Yapmak üzere olduğum şeyi ve yapmam gereken fedakârlıkları düşünmemeye çalışıyorum. Bugünden sonra, bir daha asla içeri girmeme izin verilmeyecek.

ve bir daha asla güneşı yüzümde hissedemeyeceğim. Geceye ait olacağım.

Rengarenk çiçeklerin, taç yapraklarından taç yapraklarına uçan arıların ve sabah esintisinde hışırdayan yeşil yaprakların görüntüsünü içime çekiyorum. Bunların hepsi bir daha asla tanık olamayacağım şeyler.

Hatta bir dut yemek için duruyorum ve tatlı ama ekşi tadı ağzımda patlıyor.

Kapılarda ona katıldığımda Oliver, " ," diyor.

Parlak mavi gözleri gün doğumunda parıldıyor ve ben yavaşlayıp saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken dudakları sırtarak aralanıyor. "Freya'ya veda etmem gerekiyordu."

Oliver şaşırmış görünüyor. "Ona gideceğini mi söyledin?"

Başım sallanıyor. "Uyuyordu. Ayrıca, ona söylersem beni durdurmaya çalışır."

Elime uzanan Oliver beni daha yakına çekiyor. "İstediğinin bu olduğuna emin misin?"

"Hiçbir şeyden emin değilim ama bunu yapmam gerektiğini biliyorum. Burada kalamam. Şimdi olmaz. Kanatlarım kararıyor ve ışığa karşı hassasiyetim artıyor. Seni bile baştan çıkardım."

Oliver'ı da yanımda sürüklediğim için hep pişmanlık duyacağım.

Yanağımı okşuyor ve bana yumuşak bir gülümseme sunuyor. "Bu konuda üzgün . Sen de üzülmemelisin."

O başını çevirip kapıları, parıltılı, altın rengi yüzeyin üzerinde gibi yayılan beyaz gülleri ve daha önce kendime dikenleri incelerken ben de ona bakıyorum. "Onları nasıl açacağız?"

Kendimi sorgulamadan önce kolu daha sıkı . "Benimle gelmiyorsun Oliver." Bana dönüp bakıyor ve bıçağı göğsüne gözleri açılıyor. Derine batıyor ve ben geri çekerken yaradan sürekli kan akıyor, sonra onu bıçaklıyorum tekrar ve tekrar ve Tekrar.I Yapma.dur tamamen sönene kadar ışığını mahvediyorum. Bıçağı etine ve kasına saplamaya devam ediyorum, her santimini

bakır rengi kanla sıırıslıklam oldum. Mavi gözlerindeki hüznü görmek için durmuyorum. Ama Amenadiel'sesinin kafamdaki fısıltısı gibi sonsuza dek peşimi bırakmayacağını biliyorum.

"Ne yapmam gerekiyor?"

Parmaklarını ensemdede gezdiriyor, sonra eğilip beni içine çekiyor. Kulağımda nefesinin fısıltısını hissedene kadar dudakları boğazımda geziniyor. "Çocuğu öldür."

Geri çekiliyorum, ya da çekilmeye çalışıyorum, ama onun tutuşu beni engelliyor. Bu gerçek olamaz. Neden benden Cennet'te başka bir meleği öldürmemi istesin ki? Bu en büyük günah.

Affedilemez günah.

Kalın kalın yutkunarak, artan paniğimle nefes almaya çalışıyorum. "Bunu neden yapıyorsun? Başka bir yolu olmalı."

"Var mı? Sence Lucifer nasıl sürgün edildi? Sence herhangi birimiz nasıl sürgün edildik?"

Bir hıçkırık serbest kalıyor ve onun sert, hareketsiz göğsünü itiyorum. Bunu yapamam.

"Onun sikini yalamanın Cennet'ten çıkış biletin olacağını mı sandın? Angel, hüsnükuruntu yapıyorsun. Bunlar yalan. Nihayetinde seni yok edecek olan şey kendi merakın. Diğer balıklarla birlikte yokuş yukarı yüzmezsin; kalır ve denizi keşfedersin. İlk kaybolmanıza neden olan şey buydu. Ve şimdi asla geri dönüş yolunu bulamazsın. Daemon ve arkadaşlarıyla yeniden bir araya gelmek , en büyük günahı işlemen gerekecek. Sonsuza dek seninle kalacak tek günah. ışığı söndürmelisin."

"Özür dilerim Oliver," diye nefes alıyorum yere , boş gözleri kararan gökyüzüne bakıyor.

Kanlı bıçağı bırakıp cesedinin üzerinden geçerek elimi kapıya koyuyorum, o sırada bir gök gürültüsü kopuyor

gökyüzüne. Sürpriz bir şekilde gıcırdayarak açılıyor ve fikrimi değiştiremeden içeri süzülüyorum.

Seçme şansım olduğundan değil. Eden'dan çıkar çıkmaz kapı arkamdan öyle bir şiddetle kapandı ki sıçradım.

"Seninle gurur duyduğumu söylemeliyim, Angel. Bunu yapabileceğini düşünmemiştim."

Başım Amenadiel'e savruluyor.

Dudaklarında bir sırıtışla duvara yaslanıyor. Tüylerimi diken diken eden ve kalbimin göğsümde şiddetle çarpmasına neden olan türden bir sırıtış.

"Geleceğini düşünmemiştim."

Omuz silkerek ayaklarını ve duvarı itiyor. "Sanırım yaşlandıkça yumuşuyorum. Artık verdiğim sözleri tutamam, değil mi?"

Yürümeye başlarken homurdandım. "Aziz rolünü bırak. Seni serbest bıraktığım anda doğruca geri dönüp Daemon'ı öldürebilirdin ama yapmadın."

O da arkasından geliyor.

"miyim?" Kaşlarımı çatarak ona yan gözle bakıyorum.

"Çok önemli bir detayı unutuyorsun. Ona dokunamam, hatırladın mı? Ellerimi kollarımı bağlayan, Evren'in yasalarına göre hazırlanmış, su geçirmez bir sözleşme var."

Ormana yaklaştığımızda durdum. "Unvanını ve taht hakkını kaybedeceksin."

Yürümeye devam ediyor, ben de peşinden koşuyorum, kanla ıslanmış saçlarım çıplak tenime yapışıyor. "Peki neden beni şimdi öldürmüyorsun? Ben kapıdan kaçmadan önce yapmaya çalıştığın gibi."

"Bir söz verdim."

Tekrar duruyorum ve göğsümden ani bir kahkaha patlaması yükseliyor. ", Amenadiel. Burası cehennem ve burada ahlak yok, unuttun mu?"

Yürümeye devam ediyor.

Ben kovalıyorum, o da bir dalı yolumdan çekiyor.

"Güzel memeler. Melek kanıyla kaplı olmalarını seviyorum."

"Siktir git!" Onu geçip ormana giriyorum. Ve tıpkı geçen seferki gibi, yeni bir dünyaya girmiş gibi hissediyorum. Sıcaklık büyük ölçüde düşüyor ve sessizlik her taraftan bastırıyor. Tenimdeki soğuk terin parıltısını okşayan tekinsiz bir hava var.

Amenadiel'le yüzleşmek için arkamı döndüğümde nefesim havada görünüyor. "Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getir."

"Merak etme," diye kıkırdıyor, gözlerimdeki güvensizlikle eğleniyor. "Bizi geri götüreceğim. Bu tehlikeli ormanda kaybolmana izin veremeyiz."

"Tehlikeli" deyiş i tüylerimi diken diken ediyor ve gecenin derinliklerine doğru onu takip ederken bir ürperti i bastırıyorum.

"Oliver'ı öldürerek perdede yeni bir yırtık açacağımı nereden biliyordun?"

Büyük adımları ayak bileklerinin etrafındaki beyaz sisi rahatsız ediyor. "Ne zaman bir melek gobleni bozsa, bir yırtık yaratır. Tahmin edebileceğiniz gibi bu çok sık olmuyor." Omzunun üzerinden bana göz kırıyor.

"İlk seferinde Cennet'ten çıkarak gobleni bozduğumu mu söylüyorsunuz?"

"Evet, ama kapıların ilk seferinde neden sizin için açıldığını henüz anlayamadım."

"Sen güçlüsün. Perdede kendin bir yırtık yaratamaz mısın? İçine girebilecek kadar güçlü olduğuna göre."

Amenadiel sorumu duymazdan geliyor. "Döndüğümüzde planın ne? Doğruca Daemon'un kollarına koşmak mı?"

Kalbim arpıyor. "Dariana hayatta mı?"

"Onu ryanda ldrdm. Rüya durumun seni bu gerçeklikte doğrudan etkilese de, dünyanın geri kalanını onun aracılığıyla manipüle edemezdim. Eğ er o kadar basit olsaydı, zihnini manipüle eder ve Daemon'u ldrmeni sağladım."

Ay, tepedeki yaprak örtüsünün arasından süzülüyor, ve gümüş i parıltısı kk, fokurdayan akarsuyu aydınlatır

yokuş yukarı giden su. Ayaklarım buz gibi soğuk. "Bu... güven verici." Sesimden alaycılık akıyor. "Henüz o kadar ilerisini düşünmeme izin vermedim. Tüm bunları nasıl açıklayabilirim ki? Daha da önemlisi, seni kurtarmamı nasıl açıklayacağım?"

"Ah, dolandırma."

"Asıl endişelenmesi gereken sensin. Daemon savaş yoluna girecek."

Erkeksi kıkırdaması gecenin sessizliğinde çınlıyor. "O yavruyla başa çıkabilirim."

Bir açıklığa ulaşıyoruz ve Amenadiel benim yetişmemi bekliyor. "Yapmamız gereken ilk şey sana temiz bir elbise almak. Beni yanlış anlama, göğüslerine bayılıyorum ama Akademi'ye bir slasher filminden fırlamış gibi dönemezsin."

"Cehennemdeyiz. Buraya uyum sağlamalıyım."

Aldığım tek yanıt kaşının hafifçe seğirmesi oluyor.

"Kıyafetlerini değiştirmen için seni benimkine götürüyorum."

"I olabilir sadece git düz geri için

Daemon'un yer ve orada değişin."

"Yapabilirsin, ama önce görmen gereken bir şey var."

Cevap vermeye başlıyorum ama Amenadiel kanatlarını açıyor ve gökyüzüne fırlıyor.

Garip bir his kaplarken gözlerim açıklığı tarıyor. Amenadiel'in sözleri aklıma geliyor: *Beni buraya kilitledikten sonra kapıyı gördüğün zamanı hatırlıyor musun? zaman sana kapının ardında şeyi bulamayacağını söylemiştim. Ve şimdi de aradığını bulamayacaksın.*

Bölüm
FIVE

AUREL AI

I Önümdeki uzun, gotik görünümlü, sivri kule çatıları ve vitraylı pencereleri olan binaya göz kırpıyorum. İki gargoye grotesk yüzleriyle bana bakıyor.

ve uzun dişler. Amenadiel ön kapının kilidini açmak için yanımdan geçerken içimden bir ürperti geçiyor. "Buradaki herkes perili şatolara benzeyen evlerde mi yaşıyor?"

Yemin ederim o içeri girdiğinde kapı gıcırıyor. "Ne bekliyordun, Angel? Kolonyal tarzda bir ev beyaz bir çit ve garaj yoluna park edilmiş, güvenlik özellikleriyle satış piyasasında tanınan bir sedan?"

Arkasından içeri giriyorum ve soğuktan korunmak için kollarımı kendime sarıyorum. Dışarısının soğuk olduğunu düşünüyorsam, burası daha da kötü.

Parmaklarını şıklatmasıyla duvarlardaki aplikler aydınlanıyor ve geniş giriş holünü aydınlatıyor. Örümcek ağları, gölgeli köşelere kaçışan silüetler ve belki bir ya da iki iskelet bekliyordum ama beni karşılayan bunlar değildi. Bina dışarıdan karanlık ve kasvetli görünse de kapalı kapılar ardında içerisi sıcak ve rahatlatıcı. Şam ışığı duvar kâğıtları duvarları kaplıyor ve görünüşe bakılırsa siyah mermer zemin yeni cilalanmış. Amenadiel çift merdivene doğru yol gösterirken titreyen mum ışığını yansıtarak parlıyor. Pahalı yağlı boya tablolar baktığım her yönü süslüyor. Zengin ve güçlü adamların otoportreleri. Birinde Lucifer'i, diğerinde Amenadiel ve oğlu Dmitriy'yi görüyorum.

Tepeye ulaşır halı kaplı bir koridordan aşağı inerken bakışlarımı hızla kaçırıyorum.

"Buradan." Amenadiel solundaki yatak odasının kapısını açıyor ama ben durup onunla kapı arasına bakıyorum.

"Seni becermeyeceğim."

"Seni becermek istediğimi söyledim mi? Odaya gir."

İleriye doğru tereddütlü bir adım attım. "Eğer doğru hatırlıyorsam, bana sekse ve kana aç olduğunu söylemiştin."

Önden yürüyor, sesi çınlıyor. "Sıkılmışım ve seni kızdırmak eğlenceliydi. Seni becermek isteseydim, bunu çoktan yapardım. İster inan ister inanma, Cennet'in meleklerini bozmak uzun zaman önce parlaklığını yitirdi. Belki de eskiden ben de bir melek olduğum içindir."

Oda karanlık, çekilmiş perdedeki çatlaktan sızan bir parça ay ışığı.

Amenadiel yatağın etrafında dönüyor ve parmaklarının basit bir tıklamasıyla şöminedeki ateşi ve duvarlardaki aplikleri yakmaya başlamadan önce onları açıyor. Sihriyle bütünleşmiş, onu o kadar zahmetsizce kullanıyor ki nefesimi kesiyor.

Arkasını dönüyor ve arkamı işaret ediyor. "Şimdi oda aydınlandığına göre aynaya bir bak."

Arkamı döndüğümde ağzım açık kaldı. Gördüklerime inanamıyorum.

Amenadiel bana doğru yürüyor ve soğuk, karanlık gözleri boy aynasında benimkilere kilitleniyor, kuzguni saçlarımı omzumdan uzaklaştırırken parmakları zeytin tenimi sıyrıyor.

"Ben düşmüş bir meleğim," nefes veriyorum.

"Öylesin," diye onaylıyor arkama geçip dokunuşunu siyah tüylerimin üzerinde gezdirirken.

Onu itemeyecek kadar sersemlemiştim. Zar zor nefes alabiliyorum, her şeyi sindiremiyorum.

Daha yakından bakmak için eğiliyorum ve kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Benim gözlerim kahverengi."

"Ve kanatların siyah."

Bakışlarım aynada yine onunkilerle buluşuyor ve yavaşça doğrulup dönüyorum. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Bu artık kalabalığa karışabileceğin anlamına geliyor." Pencerenin yanındaki mini bara doğru yürür ve kendine bir bardak kehribar rengi sıvı doldurmaya başlar.

Yavaşça arkamı dönüp aynada kendimi inceliyorum. Bir zamanlar solgun olan tenim artık bronzlaşmış ve burnumdaki çiller artık görünmüyor. Sarı saçlarım siyahın en koyu tonu ve bana dumanı ve gece yarısını hatırlatıyor. Duvarlarda titreyen alevlerin altında ipeksi bir pürüzsüzlükle parlıyor. Kendimi zor tanıyorum.

"Görünüşe göre arkadaşlarını gördüğünde açıklaman gereken bazı şeyler var." Amenadiel sesindeki eğlenceyi gizlemeye çalışmıyor.

"Bu nasıl oldu?" Fısıldıyorum.

"Nasıl mı? En büyük günahı işleyerek ve son ışığını da bırakarak. Günah yüzünden zaten lekelenmiştiniz ama Cennet'in kapılarındaki şiddet kalan ışığınızı da tüketti. Sanırım bunu ifade etmenin daha anlamlı bir yolu, ruhunuzu Şeytan'a sattığınızı söylemektir. Şimdi" -genel yönümü işaret ediyor- "giyin."

"Neyin içinde? Kıyafetim yok."

Amenadiel, gömme dolaba doğru ilerlemeden önce alkollü içkisinden bir yudum alır. Birkaç saniye sonra siyah bir elbise ve bir çift topuklu ayakkabıyla yeniden ortaya çıkar. "İşte. Duş şurada." Bitişikteki banyoyu işaret ediyor. "Bana ihtiyacın olursa aşağıda olacağım."

Kapı arkasından tıkırdayarak kapanıyor ve uzun bir süre arkasından bakıyorum, kısa bir süre önce beni öldürmeye çalışmışken neden bana bu kadar nazik davrandığını merak ediyorum. Dudağımı sıkarak elimdeki askılı elbiseye bakıyorum. İpekten yapılmış ve bisiklet yakalı. Normalde giydiğimden daha açık, ama şu anda çıplak olduğumu düşünürsek, bu bol miktarda kumaş.

En azından ben öyle düşünüyorum, ta ki duştan sonra banyodan çıkana kadar. Eğer eğilirsem, yabancılara kıcımlı gösteririm.

"Lanet olası tipik," diye mırıldandım.

Geniş oturma odasına girdiğimde Amenadiel neredeyse içkisini yudumluyordu. Dişleriyle parçalamak isteyeceği seksi bir görüntü olduğumu düşündüğü için değil, yüzümdeki etkilenmemiş ifade yüzünden.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Bunun bir şaka olması mı gerekiyor? Bu elbise Dariana'yı mütevazı gösteriyor."

"Bu elbise Daemon'un senden başka kimseyi görmemesini sağlayacak," diye yanıtlıyor öksürüğü kesildiğinde.

Gözlerim kısıldı. "Ne yapıyorsun?" "Akademide dikkatleri üzerine ekmeni sağlıyorum. Neden?"

Büyük pencereden uzaklaşmasını ve yanan ateşin önündeki kanepeye oturmasını izliyorum. Karmaşık, oymalı detaylara sahip etkileyici bir şmineydi. Titreyen alevlerin sıcaklığına daha da yaklaşıyorum. "Neden? Sen taş kalpli canavarsın. zerre kadar güvenmiyorum. Ama merak etme Amenadiel, seni zeceğim."

Dudaklarında tembel bir sırtışla buzu ısıırıyor. "yle mi?"

Gözlerim odanın içinde dans ediyor. Kalın, ağır perdeler uzun pencereleri ereveliyor, tavandaki avizede mum yok ve ateşin yanında bir yığın odun var. Yerdeki l ayıyı gördüğümde geri çekiliyorum. Çenesi ardına kadar açık ve dişleri loş ışıkta vahşi görünüyor. "İlginç bir halı."

Amenadiel görüş alanımı takip ediyor. "Evet, kafasına takılmamak için bastığın yere dikkat et. Ben de yaşadım, gördüm." geriye doğru deviriyor ve kehribar viskisinin son damlasını içiyor.

"Yani... Hala erken. şimdi çıkarsam, öğle yemeğinden hemen önce akademiye varmış olurum. Dışarı çıktığım anda cinayet emin misin?"

Bardağını sehpanın üzerine bırakıp kolunu kanepenin arkasına doğru uzatıyor. Gözleri mizahla parlıyor ve çok daha karanlık bir şey beni geri çekilmek istememe neden oluyor. Hayatta kalma iğdlerim Amenadiel'in yanında her zaman tetikte oluyor. Aptal değilim; beynim, bedenim ve zihnim onun kadim olduğunu biliyor - orijinallerden biri. Bununla birlikte g ve kontrol de geliyor.

"Daemon ve arkadaşlarının peşinden gitmek isteseydim, bunu çoktan yapmış olmaz mıydım sence? Neden bu kadar uzun süre senin sinir bozucu, sürekli sözlü düşünce akışını dinleyeyim ki?"

"Belki de yeğenini kızdırmak için beni satın almakta kararlı olduğun içindir. Çok uzun zaman önce değildi ve zihnimin içinde geçirdiğin zamanın seni herhangi bir şekilde düzelttiğine bir an bile inanmıyorum."

"Şey, tatlım..." Ayağa kalktı ve bana yürüdü. "Sanırım bana güvenmekten başka seçeneğin yok, ha?"

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve çenemi kavradığında gözlerim kapanıyor. Yumruğumu onun bilmiş sırtıtışına geçirme dürtüsü neredeyse görmezden gelinemeyecek kadar cazip geliyor. Ama sahip olduğum son sabır kırıntısına tutunuyorum.

"Benim her zaman bir planım vardır Melek ve yoluma çıkan herkesi öldürürüm. Şimdi git bakalım, küçük melek. Erkek arkadaşlarını bul. Benim hedonist ve yıkıcı zihnimin giriş ve çıkışları hakkında endişelenmene gerek yok."

"Arkadaşlarımdan uzak dur," diye ısırdım, "yoksa hayatını cehenneme ."

"Seni ilk gördüğümde zayıf, vasat biri olduğunu düşünmüştüm *ama* şimdi Daemon'ın seni elinde tutmak için neden yeri göğü değiştirdiğini anlıyorum. Arkadaşlarını her tehdit ettiğimde gözlerindeki ateş azgın bir cehenneme dönüşüyor. Sen bir fırtınasın, Angel. Onun kalbini ele geçirebilecek en güzel ve tehlikeli kaos."

Homurdanarak yanından geçip gidiyorum. "Gözüm üzerinde olacak. Sözlerimi unutma. Seni kurtardığıma pişman etme beni."

"Sen farkına bile varmadan buraya dönmüş olacaksın." Tekrar koltuğuna oturuyor ve ayaklarını sehpaye vuruyor, sonra göz kırıyor. "Sözümü unutma."

Bu kadar gergin olacağımı hiç düşünmemiştim. Ama yine de gece kadar siyah ve gizemli kanatlarla döneceğimi de düşünmemiştim.

Büyük kapıdan içeri girdiğimde diğer öğrenciler beni fark etmiyor bile. Geldiğimden beri ilk kez, aralarına karıştım.

Kalbimi küt küt attıran üç çocuğun peşinde kalabalık koridorda ilerlerken kendimi görünmez hissediyorum. Bana ne olduğunu nasıl açıklayabilirim ki? Ve Amenadiel'in peşinden gitmelerini nasıl engelleyebilirim?

Durma noktasına geldiğimde arkamdaki öğrenci sırtıma çarpıyor. Benden kaçarken çıkardığı homurtuları duymazdan geliyorum. Düşünceler zihnimde dönüp duruyor. Amenadiel'in neden fikrini değiştirdiği şimdi anlaşılıyor. Daemon'un onun peşinden gitmesini istiyor. Ve gidecek de. Beni burada görür görmez, doğruca amcasına gidecek. Zarar görmeden dönmüş olmam önemli değil. Daemon, Amenadiel yenilene kadar durmayacak ve Amenadiel'in istediği de tam olarak bu. Parmağını bile kıpırdatmasına gerek yok. Tam onun istediği gibi oynadım.

İleride Dariana'nın hafif bir yaz esintisi gibi gelen kahkahasıyla düşüncelerimden sıyrılıyorum. Kalbim duruyor, sonra göğsümde dörtlüyle koşmaya başlıyor. Amenadiel rüyama rağmen onun hayatta olacağını söylemişti ama yine de rahatlıyorum.

Tül etekli siyah bir elbise giymiş, arkadaşlarıyla birlikte koridorda yürüyor. Kuzguni saçları, her narin adımında sallanan yüksek bir at kuyruğuyla bağlanmış. Dariana'nın sanki havada süzülüyormuş gibi bir hali var.

Adını söylemek için ağzımı açtığımda bana bakıyor ve dünya duruyor. Beni gördüğü için ne kadar mutlu olduğunu ve ne kadar endişelendiğini anlatırken beni kollarının arasına aldığı için değil. Olan şey hiç de bu değil. Onun yerine, sanki beni hiç fark etmemiş gibi gözleri yanımdan geçip gidiyor.

Sanki ben bir duvar çiçeğiyim.

Arkadaşlarıyla birlikte yanımdan geçip köşeyi dönerken nabzım kulaklarımda hızla atıyor.

Omuzlar bana çarparken ve homurdanan öğrenciler varlığıma küfrederken donmuş, kıpırtısız bir kale gibi duruyorum. Nihayet ne zaman hareket bilmiyorum ama sonunda sırtımın bir dolap setiyle buluştuğunu hissediyorum.

"Neler oluyor?" Boğazımı tıkayan kalın yumruyu titrek bir sesle fısıldıyorum.

Yeni tenim, siyah saçlarım, kahverengi gözlerim ve kuzgun tüylerim yüzünden beni tanımadı mı? Farklı göründüğüm kesin ama hâlâ kendim gibiyim.

Koşmaya başlıyorum, omuzlarımı çarpıyorum ve ilerideki tuvalete ulaşana kadar yoğun kalabalığın arasından kendimi zorluyorum. Omzumu kapıya doğru iterek boş odaya çıkıyorum. Burası Daemon, Alaric ve Ronan'ın beni lavabolardan birinde parmakladıkları banyonun aynısı. Hâlâ ucuz narenciye kokulu oda spreyi ve kız parfümlerinin karışımı kokuyor.

En yakın lavaboya doğru yürüyorum, kenarlarından tutuyorum ve gözümü kırpmadan yansımama bakıyorum. Bu kesinlikle benim. geçip gideceğiniz kadar tanınmaz halde değilim. Daha çok "*Vay canına, sana ne oldu böyle?*" *diyeceğiniz* bir durum.

Yaklaşıyorum.

Gözlerim farklı görünüyor, önceki parlak ışıktan yoksun. Şimdi derinliklerinde dans eden girdaplı karanlığın altında başka bir şey var. Tam olarak belirleyemiyorum ama hain bir niyetle bana bakıyor. Dudaklarım bile yavaş bir sırtışıla aralanıyor, sonra kendimi ayırıp avucumu ağzıma bastırıyorum.

Kapı açılıp bir grup kız içeri girdiğinde irkiliyorum. Sanki burada değilmişim gibi bana tek bir bakış bile .

Hep aralarına karışmayı hayal ettim. Onlardan biri olmayı.

Şimdi nasıl hissedeceğimi bilemiyorum.

Amenadiel'in bana yaşattıklarından çok daha kötü bir kâbusun içindeyim.

Belki de bir hataydı? Belki de beni fark edemeyecek kadar arkadaşlarıyla meşguldü? Ama sonra...

Neden bu kadar mutlu görünüyordu?

Benim için endişelenmesi gerekmiyor mu? Amenadiel uykumda bana saldırdı ve kanımı akıttı. Ne zamandır kayıp olduğumu bile bilmiyorum. Freya'yla ne zamandır evdeydim? Bir hafta mı? Bir ay mı?

İçimdeki kötü duygudan kurtulamadan banyodan çıkıyorum.

Geri döndüm, kendime hatırlatıyorum. İlk engel . Her seferinde bir adım atalım ve çok fazla düşünmeyelim. Yani beni tanımadı mı? Aman ne önemli. Belki de bir gecede beyaz tüyleri, mavi gözleri ve ısıltılı, yarı saydam teniyle gerçek bir meleğe dönüşseydi onu tanımazdım.

Kafeteryaya ilerlerken kalbim şimdiden daha hafif hissediyor. Eskiden vebadan kaçır gibi kaçtığım tek yer burasıydı ve hâlâ ağzımda kötü bir tat bıraksa da, heyecan kanımı hızlandırıyor. Daha önce açlık hissetsem bile, şimdi tahta direklere bağlanmış insanları görünce kesici dişlerimin sızlamasının yanında hiçbir şeydi.

Bu acıyı görmezden geliyorum ve gözlerimi kafeteryada gezdiriyorum. Daemon ve arkadaşlarının burada olmadığı açıkça belli olduğunda omuzlarım hayal kırıklığıyla çöküyor.

Dmitriy öyle.

Odaya girer girmez onu köşede, kucağında bir meleklerle gördüm. Onu incelemek için bir an ayırdım, babasına benzediği tüm yönleri not ettim. Ve Daemon'a. Aile benzerliği çarpıcı. O kadar ki, sanki onu izlediğimi hissetmiş gibi kaldırdığında nefesim kesiliyor. Bakışlarımı hızla kaçırıp dışarı çıkıyorum.

Bir şeyler ters gidiyor ve içimdeki huzursuzluk dinmiyor.

Onu o zaman fark ettim.

Daemon bir kızı ilerideki dolaplara sıkıştırmış. O kızın kulağına fısıldarken kalbim boğazımda sıkışmış bir şekilde bakıyorum.

Ronan ve Alaric yakınlarda geziniyor, sanki dünyada artık onları eğlendiren hiçbir şey kalmamış gibi sıkılmış görünüyorlar. Onlarla ilk kez ormanda karşılaştığımda Daemon'un yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum.

Ama dikkatimi çeken onlar değil. Daemon ve o kıza karşı olan yırtıcı tavrı.

Bildikleri kadarıyla ölmüş olabilirim. Çoktan hayatlarına devam mı ettiler? Sanki kalbimi çalmamışlar ve ruhumda öyle bir tahribat yaratmamışlar gibi, onlara karşı hiç şansım gibi...

Orada dikilip bir sürüngen gibi izlerken kalbim göğsümde parçalanıyor.

Şimdi onu dilinin derin kıvrımları ve gezinen parmaklarıyla öpüyor.

Vücudumda hissettiğim parmaklar.

Eskiden onun dokunuşuyla canlanırdım, ama şimdi kendimi kırılmış, kullanılmış ve atılmış bir oyuncak gibi hissediyorum.

Ayaklarım ben onları durduramadan hareket ediyor.

Dışarı çıkmam gerek. Burada bir saniye daha durup kendimi bu aşağılanmaya maruz bırakamam. Ne yazık ki, ön kapıya ulaşmanın tek yolu *yanlarından* geçmek.

Tam Alaric ve Ronan'ın yanından geçmek üzereydim ki Sağ tarafım açıldı ve bir öğretmen önüme çıkarak Alaric'e çarpmana neden oldu.

"Dikkatli ol," diye homurdanıyor ve eliyle beni sabitliyor.

Geriye sıçıyorum, kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyor ki, yumruklarını göğüs kafesime vurduğunu duyabileceklerine yemin edebilirim. Ama gözlerindeki bakış.

Boş. Soğuk.

Müstakil.

En ufak bir tanıma belirtisi yok.

"Özür dilerim," diye mırıldandım ve koşmaya başladım.
Bu bir hataydı ve asla geri dönmemeliydim. Onların
umursadığını düşüncek kadar aptal olmamalıyım.

Bölüm
ALTI

AUREL AI

W Amenadiel'in malikânesine döndüğümde dışarısı çiseliyordu ve saçlarım artık kıvrıcık bir dağınıklık içindeydi. Önemli olduğundan değil. Amenadiel'in malikanesinden

Öngörülebilir gelecekte. da olur.

Bekle...

Artık burada mı yaşıyorum?

Amenadiel bunun olacağını bildiğini söyleyen bir gülümsemeyle bana bakarak, "Erken döndün," diyor.

Onu bıraktığım yerde, elinde bir bardakla kanepede oturuyor ve ayaklarını sehpanın üzerinde çaprazlamış.

"Biliyordun."

Bir yudum alıyor, sonra bana göz kırpmıyor. "Döneceğini söylememiş miydin?"

"Ama bu nasıl senin planının bir parçası oluyor?" Ellerimi uzatıyorum ve sonra çaresizce yanlarıma düşmelerine izin veriyorum. "Anlamıyorum, Amenadiel."

"Neden oturmuyorsun?"

İsteksizce en yakın koltuğa doğru yürüyorum ve kendimi yavaşça aşağıya bırakıyorum.

"Ayrıntılı planımın bir parçası olduğunu düşündüğün şey neydi?"

"Daemon'un beni görüp kızması için." diye itiraf etmeden önce ağzım açılıp kapanıyor.

"Ah, buraya gelip beni parçalara ve bunun bir şekilde durumumu çözeceğini düşündün. Düşünce tarzını sevdim ama ne yazık ki hiçbir şey o kadar basit değil. Özellikle de kapılardan geçerken."

"Bu da ne demek oluyor?"

Tam cevap vermek üzereyken kapı açılır ve oğlu Dmitriy, "Baba?" diye seslenir.

Amenadiel'in gülümsemesi daha genişliyor, eğer bu mümkünse, ve ben gözlerimi kısıyorum. "Oturma odasında." Sonra komplocu bir tavırla eğiliyor ve fısıldıyor, "Buna bayılacaksın."

Ayak sesleri yaklaşıyor ve sonra Dmitriy içeri giriyor, ahşap zemine yağmur suyu damlıyor. Bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Sen de kimsin?"

"Kabalaşma evlat." Amenadiel ayağa kalkıp bana eliyle işaret ederken sesindeki eğlenceyi fark etmemek mümkün değil. "Bu benim yakın bir arkadaşımın kızı. Bir süre bizimle kalacak." Bana, "Aurelia, oğlum Dmitriy ile tanış." dedi.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Kelimeler dudaklarımdan sorunsuzca dökülüyor ama ben onları duymuyorum. Artık her şey beyaz gürültü.

Bu ne anlama geliyor? Dmitriy beni tanımıyor. Sanki aile servetinin peşinde olduğuma inanıyormuş gibi bana şüpheyile baktığı gün gibi ortada.

"Ne arkadaşı?" diye sorar.

Babası el sallayarak onu uzaklaştırıyor ve minibara doğru ilerliyor. "Senden önceki zamanlardan eski bir arkadaş. Neden eve erken geldin?"

Dmitriy odanın derinliklerine doğru yürüyor ve gözlerini sürekli benden ayırmıyor. "Can sıkıntısı, baba."

"Doğru... Aurelia'yı yarın derslere kaydediyorum. Onun iyi bir şekilde yerleştiğinden emin olmanı bekliyorum."

"Benim için zevk." Sesindeki ton bana bunun başka bir şey olduğunu düşündüğünü söylüyor.

Ben gözlerimi kısıyorum, o da sırtını kısıyor.

Seviştik. Nasıl oluyor da beni tanımıyor? Biz kilitlenmişken bir bakışması içinde bir yüzyıl, Amenadiel yıllardır olmadığı kadar eğlenmiş görünüyor. Viski bardağını doldururken gözleri mizahla parlıyor. "Gerginliği hissediyorum."

Dmitriy sonunda başını çeviriyor ve ben de tuttuğumu bilmediğim derin bir nefes alıyorum. "Şüpheli olduğum için beni affet

yeni gelenlerin, baba." Sonra tekrar bana baktı. "Bugün seni akademide görmedim mi?"

Babası benim yerime cevap veriyor: "Yarın derslere başlamadan önce etrafa bir göz atması ve binayı tanınması için onu gönderdim."

Gülümsemem sakarin gibi, Dmitriy'nin gözlerini tekrar kışmasına neden oluyor. Asıl yapmak istediğim şey onu biraz sarsmak. *Beni gerçekten tanıyamadın mı?*

Bana doğru son bir uyarı bakışıyla şöyle dedi
"Bir yere gitmem gerekiyor. Birkaç saat içinde döneceğim."

O gidiyor ve ön kapı kapanır kapanmaz Amenadiel'e dönüyorum. "Açıkla!"

Viskisi boğazında düğümleniyor. Amenadiel gibi şeytanın vücut bulmuş hali olan bir adamı şimdiki gibi gülerken göreceğimi hiç düşünmezdim. Cennet dışında hiçbir yerde duymadığım kaygısız bir ses bu ve düşüşten önceki halini görmemi sağlıyor.

"Sanırım önce sizin teorinizi duymak isterim."

"Bilmiyorum amına koyayım. Belki de herkes aklını kaçırmıştır? Belki de hepiniz bana şaka yapıyorsunuzdur?"

"Bir şaka..." Kıkırdıyor ve içkisinin son damlasını devirip bardağı arkasındaki pencere pervazına çarpıyor. Sonra bana doğru yürüdü ve şakağıma dokundu. "Burada sıkışıp kaldım, hatırladın mı?"

Mantıklı bir neden bulmaya çalışırken, camlara vuran yağmurun sesi şöminedeki kıvılcımlara karışıyor. "Kendimi Cennet'te bulduğumda, ben..." Gözlerim açıldı.

"Sonunda ," diye alay ediyor Amenadiel.

"Ama bu imkansız. Ayrıca, Cennet'te zamanın farklı işlediğini sanıyordum. *Aslında* zamanda geriye gittiğimi düşünmemiştim."

"Evet, yaptın ve beni de götürdün."

"Biliyordun..." Ona ters ters baktım. "Biliyordun ve yine de akademiye gidip kendimi aptal durumuna düşürmeme izin verdin."

Basit bir omuz silkme hareketine dudaklarının kıvrılması eşlik etti. "Bunu yapmamak çok komikti."

"Seni pislik!"

Tekrar omuz silkiyor. "Bana daha kötülerini de söylendi."

Adım atmaya başladım. "Yani bu ne demek oluyor? *Henüz* benimle tanışmadılar mı?"

"Merak etme. Gerçek melek benliğiniz yuvarlanıp gelmeyecek kapılardan. Bu gerçekliği sildiniz."

Duruyorum ve dudaklarımı büzerek göz kırpıyorum. "Silindi mi?" "Sıfırlama zamanı... her neyse. Kendini endişelendirme

içler ve dışlar. Bunun bir önemi yok. Olan oldu."

"Tamam," diye cevap veriyorum, sanki mantıklı geliyormuş gibi.

Öyle değil.

Azıcık bile değil.

"Yani benim kim olduğumu bilmiyorlar mı?" "Hayır," diye onaylıyor *P* harfini patlatarak.

"Benimle hiç tanışmadılar mı?"

"Bu da doğru."

"Siktir..."

Gülmemek için kendini zor tutuyor. Yüz hatlarını düzeltme çabası yüzünden yüzü bile lekeli ve kırmızı.

"Yine mi bakireyim?"

Şimdi göz kırpma sırası onda, sonra gülüyor. "Ne dedin?" "Geçmiş sildiğimi söylemiştin."

"Geçmiş zaman çizgisi, evet. Kızlık zarın sihirli bir şekilde tekrar büyümedi."

"Daemon'a gidip 'Hey, benimle hiç tanışmadın ama bir süre önce bekaretimi aldın' diyemem."

"İşte bu yüzden hep zaman çizelgeleriyle uğraşmayın derim," diye dalga geçerek yanımdan geçiyor.

"Yani ne yap I ne yapacaksın?" I Ara Dışarı, ve o durur içinde Kapı aralığından.

"Onu bir kez kendine aşık ettin. Bunu tekrar yapabilirsin."

"Onu kendime aşık etmedim. O beni kaçırdı, unuttun mu?"

"Evet, Bu değil gidiyor için iş Şimdi o sen herkes gibi sıradan bir düşmüş melek."

"Aynen öyle. Peki ben ne yapacağım?"

"Benim sorunum değil, Angel. Bir şeyler düşünürsün. Odan sana daha önce gösterdiğim oda. Gömme dolaptaki kıyafetlerden istediğini alabilirsin. Acıkırsan bana haber ver, odana bir insan gönderilmesini ayarlayayım." Sonra ortadan kayboldu ve ben orada öylece durdum, günün olaylarından dolayı kafam çok karıştı.

Tekrar koltuğa oturdum ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Ne yapacağım ben şimdi? İleriye dönük bir plan düşünmek bir yana, tüm bunların ne anlama geldiğini bile kavrayamıyorum. Artık burada sıkışıp kaldım. Oliver öldü, ben düşmüş bir meleğim ve Daemon ve diğerleri kim olduğumu bilmiyorlar. Bu yeterince kötü değilmiş gibi bir de Amenadiel ve oğluyla yaşıyorum.

Hayal kırıklığına uğramış bir çığlık attım, sonra gözlerimi kuvvetlice ovuşturdum.

Her şey karmakarışık.

Sıcak bir el ağzıma bastırıldığında irkilerek, boğuk bir çığlıkla uyanıyorum. Dmitriy'nin sert gözleri bana dik dik bakıyor ve hırılıyor: "Babamın hikâyesine inanmıyorum. Gerçekten neden buradasın?"

Konuşmaya çalışıyorum ama avucunun altında boğuluyor.

"Çığlık atıp babamı uyarmayacağına söz verersen elimi çekerim."

Hızla başımı sallıyorum ve elini dikkatlice kaldırıyor ama sanki çığlık atmayacağıma güvenmiyormuş gibi havada tutuyor.

Kara gözleri öyle bir güvensizlikle yanıyor , beni oracıkta öldürse hiç şaşımam.

"Beni dinle, tamam mı?" Yatağa uzanıp battaniyeyi yanıma çekiyorum. "Benimle daha önce tanışmıştın."

"Seni hatırlamayacağımı mı sanıyorsun?" Derin sesi gök gürültüsü gibi gürüyor.

"Açıklamaya çalışacağım, bana inanmayacaksınız ama yine de anlatacağım."

"O zaman ne sikimi bekliyorsun?" Beni boğazımdan ve ben de inledim.

"Tamam, Tamam. Ben yaparım. konuş.
Dinle"-I yarasa onun el uzakta
-"Ben Eden'denim."

Dmitriy kaşlarını çattı ve geri çekilmeye başladı, ben de hemen söze girdim: "Cennet'gizlice kaçtım ve Daemon ile arkadaşları tarafından kaçırıldım. Beni Cehennem'e götürdüler. Olaylar birbirini izledi. Baban beni öldürmeye çalıştı, ben de onu zihnime kilitledim ve Cennet'e geri kaçtım. Sonra tekrar dışarı çıkmak için en büyük günahı işledim ve bu da babanın kaçmasına izin veren kumaşta başka bir yırtık yarattı, ama onun gerçekliği artık benimkine bağlı. Ve böylece, beni kaçırmalarından önceki zamana geri döndük."

Ağzı açılıp kapanıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Sadece bana bakıyor. Sonra kafasını temizlemek istercesine sallıyor ve yataktan kalkıyor ama kapı aralığında babasıyla yüz yüze gelince duraksıyor.

"Doğru," diyor Amenadiel ve sesinde öyle bir hâkimiyet var ki ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Her bir kelimesi."

Dmitriy geri çekilir. "O deli, baba."

"Öyle mi?"

"Evet." Dmitriy nefes alır içinde hayal kırıklığı. "Seni manipüle ediyor."

"Ne amaçla?"

"Bilmiyorum. Belki de tahta yaklaşmak istiyordur."

Amenadiel kapıyı iter. "Yeter!"

Dmitriy'nin vücudundaki her kas sertleşir ve ağzını kapatır.

"Küçük meleğimizin size söyledikleri doğru. Her kelimesi. Ona saygılı davranacaksın. Bir daha onun yatak odasına gizlice girip onu bu şekilde uyandırmana izin vermeyeceğim. Anlatabildim mi?"

Dmitriy sessiz kaldığında babası kükrer, "Anlaşıldı mı?"
"Evet."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, saçlarımdan bir perdenin arkasına saklanıyorum. Amenadiel karanlık doğasını bu şekilde gösterdiğinde korkutucu oluyor ve sesindeki katıksız şiddet vücudumdaki her kemiğe çarpıyor.

"Güzel. Okulda ona iyi davranmanızı ve alışmasına yardımcı olmanızı bekliyorum."

"Neden ona yardım ediyorsun baba?"

Bu mükemmel bir soru. Ve yakın zamanda dürüst bir cevap almayı beklemiyorum. Amenadiel'in kendi gündemi var, bundan eminim.

"Bir söz verdim." Dışarı çıktı ve ikimiz de aynı derecede şaşkın bir şekilde arkasından bakakaldık.

Dmitriy, "Bu çok garipti," diye mırıldandıktan sonra bana doğru eliyle işaret etti. "Giyin. Beş dakika içinde yola çıkıyoruz."

O kapıdan kaybolurken ben de yataktan kalkıp temiz kıyafetler bulmak için çekmeceleri karıştırıyorum. Amenadiel'in dün benim için seçtiğinden daha uzun bir elbise ve bir çift topuklu ayakkabı giydim. Çıplak ayakla yürümeyi özlüyorum ama artık Cennet'te değilim, yüzden buna alışmam gerekecek.

Dmitriy beni dışarıda bekliyor, aynı anda hem sıkılmış hem de meşgul görünüyor. Buradaki erkekler arasında özel bir durum. Koyu renk gözleri beni ilgisizlikle tarıyor, onunla ilk karşılaştığımda beni nasıl izlediğinin aksine. O zamanlar Daemon'u kızdırmak için kullanılacak bir silahtım. Artık kim bilmediğine göre, Dmitriy'nin işine yaramam. Daemon'un derisinin altına girmek için beni kullanamaz.

Bu bilgi canımı acıtıyor. Daemon, Alaric ve Ronan'a göre ben hiç kimseyim. Ben sadece diğer kızların denizindeki bir başka düşmüş meleğim.

Masum birini bile mahvedemez.

Dmitriy kanatlarını açarken gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Uçmaya hazır mısın, yeni kız?"

Kanatlarım tepki olarak patlıyor ve Dmitriy'nin gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

"Büyükler," diye .

Ondan, yüzündeki şaşkın ifadede ve ilgisinden bıkmış bir şekilde gökyüzüne doğru ateş ediyorum. Bana kalsa yatağıma geri döner ve önümüzdeki on yıl boyunca hiç kıpırdamazdım. Şimdi yeniden başlamak zorundayım.

Ön merdivenlerin dışındaki yumuşak, yeni kesilmiş çimlere inmeden önce akademinin etrafında bir tur atıyoruz. Yolda fenerler sıralanıyor ve ağaçlar peri ışıklarıyla süslenmiş. Zahmetsizce güzel. Gecenin bu yönünü seviyorum. Gündüz hissedilemeyen ruhani, unutulmaz bir güzelliği var. Gece geç saatlerin taze kokusundan bahsetmiyorum bile.

Onu ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum ve nihayet gözlerimi açtığımda kendimi daha merkezde hissediyorum.

Daha çok kendim gibi.

"Peki, planınız nedir?" Binaya girdiğimizde Dmitriy soruyor. Koridor derse giden öğrencilerle dolu, ama Dmitriy Lucifer'in yeğeni olduğu için kalabalık ona kraliyet ailesindenmiş gibi yer ayırıyor. Sanırım öyle.

Dmitriy peşimdeyken resepsiyona yürümek garip hissettiriyor. Bu peri masalındaki düşman o. Arkadaşım değil.

İkinci kez kayıt yaptırmak daha da garip geliyor. Resepsiyondaki bayan da beni tanımadı. Evraklarımı zımbalayıp tezgâhın üzerine koydu ve "Ders programınızı ve dolap numaranızı burada bulabilirsiniz. İlgili diğer bilgiler de burada." Sonra da sanki sinir bozucu bir sivrisinekmişim gibi beni kovuyor.

Ona bir, iki kez göz kırpıyorum ve sonra Dmitriy elini koyarak beni ileriye doğru yönlendiriyor.

"Yürü, yeni kız. En azından ortama uyum sağlamaya çalış ve çok tuhaf görünme."

"Uyum sağladığımı hissetmiyorum," diye karşı çıkıyorum.

"Sen biliyorsun. Kanatlarını kapalı tuttuğun sürece iyi olacaksın. Kocaman olduklarından bahsetmiş miydin?"

"Bir ya da iki kez."

Bir köşeyi dönüyoruz ve Dmitriy elini bir dolabın üzerine vuruyor. "Bu senin."

Yine Daemon'un yanında olmamasına şaşırmadım bile. Neden olsun ki? Ben artık bir yabancıyım. Hâlâ göğsüm amansız bir ağrıyla zonkluyor. Soluma bakıyorum. En azından buradan dolaplarını görebiliyorum. Daha kötüsü de olabilirdi.

"Neden bu kadar kasvetli görünüyorsun?"

Şifremi girdikten sonra dolabı büyük bir güçle çekerek açıyorum. Kitaplardan ve geçmişimden yoksun. Tekrar kapattım ve arkama yaslandım. "Zaten bana inanmıyorsun."

"Tabii ki bilmiyorum. Ama yine de dene beni."

Bana Daemon'unkileri hatırlatan ama aynı zamanda hatırlatmayan karanlık gözlerine bakıyorum. "Burada ne işim var bilmiyorum. Daemon, Alaric ve Ronan için geri geldim... hatta Dariana için bile."

"Dariana?" Şimdi sesi daha da meraklı geliyor.

Belki biraz da eğlenmiş.

"Fark etmez," diye fısıldıyorum üzüntüyle, "çünkü artık hiçbiri beni tanımıyor."

"Eminim hafızalarını ya da başka bir şeylerini değiştirebilirsiniz?"

"Seninkiyle oynamam mümkün görünmüyor ve biz-" Elimi ağzıma kapatıyorum. Kahretsin, bu kısmı ona söylemek istemiyorum. Geçmiş geride bırakalım.

Kafası karışmış görünüyor. "Biz ne?"

"Bir şey yok." Boynumu bükerek doğruluyorum. Daemon ve Alaric koridorun karşısındaki dolapların yanındalar. Onları kaçırmak imkansız göz korkutucu yapıları ve

gürleyen sesler. Ronan da onlara katılır ve Alaric'i kafasından yakalar.

Kalbim boğazımda, onların mücadelesini izliyorum. Hissettiğim katıksız özlem canımı acıtıyor. Kendimi durduramadan ya da iyice düşünmeden dolabı itip onlara doğru yürüyorum.

Ronan beni fark edince Alaric'i bırakıyor, sonra dirseğiyle Daemon'u dürtüklüyor, Daemon da onun görüş alanını takip etmeden önce sorgularcasına ona bakıyor.

O da aynı hızla beni kovuyor.

Ve kısa bir an için beni tanıyabileceğini düşündüm.

Önlerinde duruyorum ve gergin bir şekilde boğazımı temizliyorum.

Şimdi buradayım, ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Kayıp mı oldun, yeni kız?" Ronan cilveli bir gülümsemeyle soruyor. Ama bu öyle bir gülümseme ki, beni banyoda becereceğini ve sonra bir daha benimle konuşmayacağını söylüyor.

Bu adamlar için görünmez olmayı reddediyorum. Ben lanet bir seks çağrısı değilim.

"Daemon?" Sesim titriyor ve yavaşça dönüp kaşlarını çatıyor. Başka bir şey söylemeden omuzlarıyla geçerek sendelememe neden oldu.

Alaric sırtıyor ve sonra o da gidiyor. Ronan bir süre oyalanıp beni izliyor. "Benim tavsiyem, yeni kız. Kendine bir iyilik yap ve kendi liginde birini bul."

Arkamı döndüm, ama cevap veremedim gitti.

Kendi ligimden biri mi? Bu da ne demek oluyor? Aptal değilim; Daemon'un bu ormanda kraliyet ailesinden olduğunu biliyorum. Ama bana onun liginin dışında demek...

Kanım kaynıyor.

"Yalan söylemeyeceğim. Bunu izlemek acı vericiydi," diyor Dmitriy ve düşüncelerimi paramparça ediyor.

Dişlerim un ufak olacağına ikna olana kadar gıcırıyor.

"Daha önce doğru söylediğin fikrini bir düşünelim.

İlk seferinde onun ilgisini nasıl çektin?" "Ben çekmedim.

O beni kaçırdı."

"Öyle olsun..." Bir adım daha yaklaşıyor - o kadar yakın ki yakıcı sıcaklığını sırtımda hissedebiliyorum. "Ama yine de bir şekilde ilgisini çekmeyi başardın. Beyaz kanatlar çok çabuk eskiyor. İlgisini çekmek için ne yaptın?"

"Ben bakireydim."

"Cazibesini anlıyorum - toplamak için olgunlaşmış masum bir melek. Eminim seni baştan çıkarırken eğlenmiştir, ama bu yine de ilgisinin devam etmesini gerektirmez. Bu yüzden tekrar soracağım." Daha da yaklaşıırken dudakları kulağıma değiyor. "Ne yaptın sen?"

Tüylerim diken diken oluyor, sanki binlerce küçük örümcek gibi. "Onunla her savaştım."

"Öyleyse dövüş onunla." diye fısıldamadan önce gülümsediğini hissediyorum.

Bölüm
Yedi

AUREL AI

"Amenadiel!" Görevdeki bir kadın gibi evin içine dalarak bağıyorum.

Boş ver onu. Ben görevde olan bir kadınıym. Bu oldu Daemon beni ayakkabısının altındaki pislik gibi kovalı üç gün oldu.

Üç gün boyunca koridorlarda kızları geçit törenine çıkarmasını ve hademe dolaplarından saçları darmadağınık ve boynunda ruj izleriyle çıkmasını izledim.

Daemon'la ilk tanıştığımda kutsanmışım. Onun bu yönüne hiç tanık olmamışım. Diğerleri bana Daemon'ın ben sahneye çıkmadan önce nasıl biri olduğuna dair hikayeler anlattılar ama buna bizzat şahit olmak acı verici. Onu sarsmak istiyorum. Ona bağlamak.

Beni görmesi için her şeyi yaparım. Ve sadece beni. Kendini ona atan diğer kızları değil

Sanırım başka kimsenin yapışmadığını bilmek rahatlatıcı. Daemon onları bir kez beceriyor ve sonra görmezden geliyor. Bana yaptığı gibi onları kovalayıp eziyet etmiyor.

Bu koridorlarda onun üzerinde hak iddia edebilecek tek kız Dariana. Arkadaş oldukları çok açık ve bu oyun alanındaki ilk deneyimimden beri seviştiklerini zaten biliyorum.

Buraya oyun alanı diyorum çünkü aksi takdirde gerçekten cehennem .

Kendimi, beni ve sahip olduklarımızı hatırlamayan birine - çoğul yapıyorum- özlem duyarken bulacağımı düşünmemiştim.

Ronan bile habersiz. Bugün sınıfta arkamda oturdu, tamamen habersizdi.

Acıttı. İzin vermem gerekenden daha fazla. "Amenadiel," diye kükredim, camların takırdamamasına şaşırdım. Ben geçerken.

"Bu gürültü patırtı da neyin ?" diye soruyor birkaç kapı aşağıdaki ofisinden çıkarken.

Ona doğru bir adım atıyorum, o da içeri giriyor ve bana oturmam için işaret ediyor.

"Bugün sana nasıl yardımcı olabilirim, Angel?"

Yerime çöküyorum, sonra ellerimi masasının üzerine koyuyorum. "Hemen konuya gireceğim. Ben artık düşmüş bir meleğim. Ateşi nasıl manipüle öğrenmek istiyorum ve bunu bana sen öğreteceksin." Öne doğru eğilerek, en büyük, en hain gülümsememin ortaya çıkmasına izin verdim. "Sadece ateşi manipüle etmeyi öğrenmek istemiyorum. Daemon'un kışına uzaktan ateş topları fırlatabilmek istiyorum."

Amenadiel tükürüğüyle boğulur. "Sana tahtın varisine nasıl ateş topu atılacağını öğretmemi mi istiyorsun?"

"Şey, bu etkiye sahip bir şey. Ateş topları, ateş patlamaları, ateş cıvataları, her neyse."

"Biraz kafam karıştığı için beni bağışlayın. Daemon'a zarar vermemi istemediğini sanıyordum."

Sandalyeye sırtımı yaslayarak elimi umursamaz bir şekilde havada sallıyorum. "Bilmiyorum ama görmezden gelinmekten bıktım." Tekrar öne doğru eğilip ısırarak, "Ben görmezden gelebileceğin bir kız değilim." diyorum.

"Bunu anlıyorum."

"Alaycılığın umurumda değil, Amenadiel. Bana büyüü nasıl kullanacağımı öğret ki onun kışını yakabileyim."

Amenadiel kıkırdamaya başlıyor, sonra elini bana bir ateş topu fırlatıyor.

Yoldan çekilmeyi ancak başarabildim.

"Böyle mi?"

"Ne oluyor be?" Arkamda şu anda yanmakta olan perdelerle bakarak söyleniyorum.

Parmaklarının bir tıklamasıyla ateş sönüyor.

"Kışını yakmak mı istiyorsun?"

Gözlerimi onun yıkık dökük perdelerinden ayırarak kalın bir şekilde yutkunuyorum. "Onun dikkatini çekecek şey yapmak istiyorum."

"Sadece . Neden işleri zorlaştıralım?"

Gözlerim doluyor ve o yine kıkırdıyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Yeğenin bir olduğunu biliyorsun. Eğer önce onu kızdırmadan bana kötü davranmasına izin verirsem, daha sonra ilgisini kaybedecektir. Bunun olmasını istemezsin gibi bir his var içimde, hmm?"

Amenadiel alayımı görmezden geliyor. "Sana ateş büyüünü nasıl kanalize edeceğini öğreteceğim ama bunun sadece zihninle bir alev çağırmaktan ibaret olmadığını bilmeni istiyorum. Karanlığa kucak açmalı ve onunla bir olmalısın. Yarattığın kaostan beslenmeli ve enerji çekmelisin. Buna hazır olduğunuza emin misiniz? İçinizdeki karanlığa kucak açmaya başladığınızda, o sizi ele geçirecektir. Damarlarınıza sızacak ve bir kalemde damlayan mürekkep gibi kalbinizi dolduracak, ta ki kanınız kötülüğe akana kadar. İçinizde kalan azıcık iyilik de karanlıktaki bir mum gibi sönüp gidecek."

"Işığımın gittiğini söylediğini sanıyordum."

"Öyle," diye onaylıyor. "Ama Cehennem'le bir olana kadar önünüzde uzun bir yol var."

"Ne yapmam gerekiyor?"

Gülümsemesi acımasız bir alıyor. "İnsan dünyasına bir ziyarette bulunmamız gerekiyor." Ayağa kalkıp kapıya doğru eliyle işaret ederken sandalye gıcırıyor. "Önden buyur, Angel."

İsteksizce dışarı çıkıyorum ve koridordan evin önüne doğru ilerliyorum. Serin gece havası sol tarafımızdaki açık pencereden içeri sızıyor. Bu gece yağmur yağmıyor ve yıldızlar tüm ihtişamlarıyla dışarıda, tepemizde pırıl pırıl parlıyor.

Biz dışarı çıkarken Amenadiel kanatlarını açıyor ve havada öyle güçlü bir değişim yaratıyor ki saçlarım omuzlarımdan havalanıyor.

Bir an nefes almakta zorlanıyorum, kanat açıklığının güzelliği karşısında hayretler içinde kalıyorum. Daemon'un kanatlarını birçok kez gördüğüm için artık alışmış olmalıyım ama yine de duraksamama neden oluyor.

Yüzümdeki ifadeyi görüyor ve ön merdivenlerden inmeme için eliyle işaret ediyor. "Bana öyle bakma küçük melek, tabii canını yakmamı istemiyorsan."

"Sana bakmıyorum. Sadece kanatlarına."

Uzun paltosu rüzgârda hareket ederken, "Anlambilim," diye mırıldanıyor. "Bunun için hazır mısın?"

"Muhtemelen hayır," diye itiraf ediyorum.

"Kesinlikle olmaz." Ben öfkeyle nefes alamadan gökyüzüne doğru fırlıyor.

Çekilmez hıyar.

Bana ateş büyüsünün nasıl yapıldığını öğretmesi gerektiğini kendime hatırlatıyorum. Bunu kendi başıma yapamam Daemon ve diğerlerinin önünde zayıf biri gibi görünmek istemiyorsam hızlı öğrenmeliyim.

Isınmış tenimdeki serin esintinin tadını çıkararak uçuyorum. Amenadiel'in önderliğinde geceye doğru süzülürken kanatlarım havayı kolaylıkla değiştiriyor.

Hayatım nasıl bu hale geldi? Şu anda Amenadiel'le birlikte yaşıyorum ve uçuyorum. Bileğimi kırmama sebep olan ve yeğenini kızdırmak için beni öldürmek isteyen adamla. Bu düşüncenin kaç kez geldiğinin bir önemi yok; hala kafamı toparlayamıyorum.

Asla yapmayacağım.

Amenadiel bana dönüp bakıyor, güçlü kanatları havada süzülüyor. "İnsan topraklarına giden sınırı geçmek üzereyiz. Hazır mısın?"

"Sen söyle," diye takılıyorum, kıkırdıyor, sonra da "Kesinlikle olmaz," diye bağırarak dalıyor.

Peşinden dalıyorum, yere doğru öyle bir hızla düşüyorum ki kalbimle birlikte midem de boğazıma kaçıyor.

Amenadiel mükemmel bir zarafetle yere inerken, ben yüzüstü düşüyorum.

Çimenleri tükürerek sırt dönüyorum ve gökyüzüne sırtıyıyorum. "Bu çılgıncaydı."

Amenadiel'in yüzü yıldızları engelliyor. "Dünya'nın çekirdeğini hedeflediğini sanıyordum."

"Çok komik."

Kalkmama yardım ediyor ve etrafa bakmadan önce dizlerimdeki otları ve çamuru temizliyorum.

"Neredeyiz biz?"

"Küçük bir yavru kuş gibi davrandın. Yumuşak bir yere inmenin daha güvenli olacağını düşündüm."

"Ve?"

"Burası, benim küçük meleğim, bir futbol sahası." Ona göz kırpıyorum, sonra yürümeye başlıyorum.

"Bu ve yanlış yön, sürece sen istiyorum için kurtlar tarafından yenir."

U dönüşü yapıp geçiyorum.

Bana yetişti. "Kurtlar hakkında şaka yapıyordum." "Kötü ve acımasız Amenadiel'e ne oldu?"

Bebekleri ağlatan ve yetişkin erkekleri tir tir titreten?" "O hala buralarda, ama ben *ayrıntılı işlerimle* çok meşgulüm.

Onu oynaması için dışarı çıkarma planları, hatırladın mı?"

Homurdanarak başımı sallıyorum.

"İlerideki ışıkları görüyor musun? Burası küçük, güzel bir banliyö sokağı, çitlerle çevrili kolonyal tarzda evlerle dolu. Avlanmak için mükemmel."

Ayağım takılıyor ama son anda kendimi düzeltmeyi başarıyorum. "Avlanmak mı?"

"Cehenneme geldiğinden beri beslenmedin. Kraliyetin kışını tekmelemek için herhangi bir şansınız olsun istiyorsanız, gücünüzü yüksek tutmalısınız. Sadece bu da değil..." Bana göz kırpıyor. "Biraz kaos yaratman gerekecek."

"Sesindeki heyecan hoşuma gitmiyor." "Ağırbaşlı mı görünmeliyim?"

Sanki kesici dişlerim insanları hissedebiliyormuş gibi, zonklamaya ve uzamaya başlıyorlar. Henüz onları kontrol edemiyorum.

Amenadiel, onu çok eğlendirdi.

Başparmağıyla birini dürtüyor. "Vahşi."

Ve utanç verici bir şekilde hırlıyorum, kuduz bir köpek gibi dişlerimi kırmadan duruyorum.

Kaldırıma ulaşıyoruz ve Amenadiel bana bir korku filmini hatırlatan unutulmaz bir melodiyi ıslıkla çalıyor.

Ona garip bir şekilde baktığımda, iki kez . "Ne?"

"Bu da neydi böyle?" "Bu

benim rutinim." "Rutin mi?"

"Bilirsin, seni havaya sokmak için bir ritüel?" "Sen garip bir sapık katil misin?"

Şimdi gülüyor. "Ben eski bir düşmüş meleğim, şekerim. Elbette yüzlerce yıl insan avladıktan sonra bir rutin geliştirdim."

"Birincisi, bana bir daha asla 'şekerim' deme." "Ve ikincisi?"

"Bilmiyorum. Garip davranmayı bırak. Korkutucu olman gerekiyordu. Senin hakkındaki ilk izlenimlerime zarar verme. Haftalarca kâbuslarımda dolaşan canavarı hatırlıyor musun? Nerede o adam?"

Evlerden birinin önünde durduğumuzda karanlık bir gülümsemeyle, "Yakında oynamaya geldiğini göreceksin," diye cevap veriyor. Gerçekten de beyaz bir çit ve mükemmel kesilmiş gül çalıları var.

"Burada ne işimiz var?"

Amenadiel evi işaret ederken dişlerini gösteriyor. "Size sıkıcı derecede güvenli bir sokakta yaşayan, tahmin edilebileceği gibi güvenli bir aile arabası kullanan, modası geçecekmiş gibi gıda kuponu biriktiren ve her öğünlerini iki hafta olmasa bile bir hafta önceden hazırladıkları bir planına göre pişiren Amerikalı orta sınıf bir aile sunuyorum. Hayatları öngörülebilirliğin özüdür."

"Yani?"

"Pekâlâ," diye başladı bana sırtarak. "Biraz kargaşa ve kaos yaratacağız."

"Onlara zarar , değil mi?"

Garaj yolunda yürümeye başlarken sesi duman ve kül gibi. "Yapacağımız şey tam olarak bu."

Peşinden koşup durdurmaya çalışıyorum ama yerinden kıpırdayamayacak kadar büyük ve güçlü. "Dur, Amenadiel. Masum bir aileye zarar vermeyeceğiz."

Bacağına yapışmış sinir bozucu bir çocuk gibi beni silkeleyerek verandanın ilk basamağında bana döndü. "Ateş topu atmayı öğrenmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Şey, evet, ama-"

"Hayır, ama. Karanlığın içeri girmesine izin vermenin kolay bir yolu yok.

Sadece kendinizi buna açmanız ve bırakmanız gerekiyor." "İnsanları öldürerek mi?"

Yanakları şişiyor ve gözlerini ovuşturmadan önce yorgun bir nefes üflüyor. "Yeni yürümeye başlayan bir çocukla uğraşmak gibi. Bak, *değerli küçük meleğim*, ben de bir zamanlar cennetten geldim, tamam mı? Bunun ne kadar zalimce görüldüğünü ilk elden biliyorum. Masumların kanını dökmenin ne kadar adaletsiz olduğunu da. Ama düşmüş bir melek olmanın anlamı budur. Biz iyi ya da nazik değiliz. Doğadaki her şeyin bir dengesi vardır ve hem iyilik hem de kötülük dokuda hayati roller oynar. İyilik kötülük olmadan var olamaz ve bunun tersi de geçerlidir. Tanrı, Şeytan olmadan var olamaz."

"Bu ateşli konuşmanızın beni masum insanları soğukkanlılıkla öldürmeye mi itmesi gerekiyor?"

"Kimi öldürmeyi tercih edersin? Beslenmek zorundasın, Angel. Bu artık senin doğanda var. Bir hapishaneye girip katilleri ve tecavüzcüleri beslesek daha mı iyi olurdu?"

"Hmm, güzel soru. Bir süre düşünmeme izin ver." Ona en çekici gülümsememi göstermeden önce iki saniye boyunca düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Evet, Amenadiel. Kulağa çok daha tercih edilebilir bir plan gibi geliyor."

"Tamam o zaman. Katiller ve çocuk tacizcileri." Garaj yolunda yanımdan geçip gitti. "En ufak bir esintide sönen bir kibrit çöpü aleviyle Daemon'u etkilemeye çalışırken iyi şanslar."

Hırlayarak, iki yaşında bir çocuk gibi ayağımı yere vuruyorum. "Tamam!"

Amenadiel'in yüzündeki muzaffer gülümseme, verandaya doğru geri adım atarken beni yanlış yöne itiyor.

"Lütfen bana bu durumun neden mahkumlardan daha faydalı olacağını açıklar mısınız?"

Eli kolundayken omzunun üzerinden bana sırtlıyor. "Yakında kendin öğreneceksin." Sonra kolu çeviriyor ve kapıyı açıyor. "Tahmin edilebilir olduklarından bahsetmiş miydim? Ön kapılarını bile kilitlemiyorlar."

İsteksizce onu içeri kadar takip ediyorum, ileride kadınsı kahkahalar duyduğumda gözlerim kısa süreliğine kapanıyor. Bunu yaptığımıza inanamıyorum. Daha önce de öldürdüm. Kendi karanlığıma kapıldım. Ama bu farklı. Bu elle tutulur bir kötülük. Gözeneklerimden içeri sızdığını ve kalbimi kararttığını hissedebiliyorum. Oturma odasına girdiğimizde görüşüm yavaşça kırmızıya dönüyor ve kesici dişlerim acıyla zonkluyor.

Kadın bizi görünce çığlık atıyor ve kocası kanepeden fırlıyor. Çocukları ortalıkta yok. Muhtemelen üst katta uyuyorlardır.

"İyi akşamlar," diyor Amenadiel o kadar dostane bir tonda ki bir an için afallıyorum. Ama sonra alçalıyor, acımasız ve soğuk bir hal alıyor. "Filminizi mi böldük?"

"Kimsin sen?" diye kekeleyen adam karısının önünde koruyucu bir duruş sergiler.

Amenadiel beklentiyle kanatlarını çırpıyor.

İşte yine o unutulmaz ısıklık. Tekrar eden ürpertici bir ninni gibi devam ediyor.

Merdivenlerin başında belli belirsiz bir soluk sesi duyduğumda kulaklarım titriyor. Amenadiel de duyuyor, eğer dudaklarındaki yavaş gülümseme bir şey ifade ediyorsa.

"Cennetten gelen bir meleğin Cehenneme ilk geldiğinde, ahlakın olmadığı yerde ahlak aradığını biliyor muydunuz?"

Son ışıkları da söndükten sonra bile - onları Tanrı'yla bir kılan o iyilik *kırintısı*. Hâlâ onları karanlıktan çıkaracak bir tür pusulaya tutunurlar. Nihayetinde onları güçten alıkoyan şey budur. Bu onları *zayıf* kılıyor." Son kelimeyi tükürür. "Adaletsizlikleri ve duygusal acıları gördüklerinde kalplerinin kanamasına neden oluyor. Bu da onları tam potansiyellerinden alıkoyan eylemlerle sonuçlanır. Ancak kendilerini bıraktıklarında ve gerçek doğalarına kucak açtıklarında gerçek gücün tadına varırlar. Tanrı'nın esirgediği türden bir güç."

Korkudan titriyorum. Avuçlarım terliyor ve kalp atışlarım tavan yapıyor. Ama bu korkunun ortasında gerçekten korkunç bir şeyin tohumu yatıyor. Ve bir gölge geçtiğinde, içgüdülerim devreye giriyor. Dürtülerimi kontrol edemiyorum.

Karım konsol masasının üzerindeki doğru koşmaya başladığında değil. Ani hareketi içimdeki canavarı ürküttü ve artık oyun bitti. Kimse ona yırtıcı bir hayvanın varlığında ani hareketler yapmaması gerektiğini öğretmedi mi?

Ona arkadan çarpmamla çığlığı kısa sürede kesildi. Kanatlarım dışarıda, onu Amenadiel'in görüş alanından gizliyorum.

Bu da başka bir içgüdü. Yemeğimi korumak.

Karanlık kıkırdaması, kanatlarımı açarken omzumun üzerinden ona neden hırladığımı tam olarak anladığını söylüyor.

"Ona aldırmayın," diyor adama. "O daha bir bebek ve öğrenmesi gereken çok şey var. Onu temel içgüdülerıyla hareket eden ilkel bir hayvan gibi düşün. Karnı doyunca aklı başına gelecek ve muhtemelen ağlayarak uyuyacak. Ama şimdilik gösterinin tadını çıkaralım."

Kahverengi saçlarını yüzünden uzaklaştırıp parmaklarımı yanaklarındaki tuzlu gözyaşlarında gezdirdiğimde kadın inliyor. Oğlanlar bana kızlarını baştan çıkardıklarını söyledi.

kurbanların tadını daha iyi hale getirdiği için. Kesinlikle katılmıyorum. Ne kadar korkarsa, kokusu o kadar çekici hale geliyor ve bu yüzden hayatı için yalvarana kadar onunla zaman geçiriyorum.

Amenadiel kocasının suyunu boşalttı ve beni hâlâ kadının üzerine eğilmiş halde gördüğünde aşağıya yürüyordu.

"Küçük meleğim, bütün gece bekleyemeyiz."

Ciğerlerimden bir hırıltı daha yükseliyor ve kanepeye uzanırken kıkırdıyor.

Televizyon çok geçmeden bangır bangır çalmaya başlar.

"Lütfen," diye yalvarıyor insan, kontrolsüzce ağlarken zar zor tam bir nefes alabiliyor.

"Sshh." Cildi çok pürüzsüz ve kanaması çok kolay. Her yere bulaşıyor, elbisemin kumaşına kadar sızıyor. Parmağımı emiyorum, sonra ucunu titreyen dudaklarının üzerine bastırıyorum. Bir, iki kez dokunuyorum, içimdeki kötülük tohumunun filizlendiğini hissediyorum.

"Ailen öldü." Sesim karanlık, dumanlı bir fısıltı. Parmak uçlarımı yakan cehennem ateşi gibi.

Çıglığını içime çekiyorum. Ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum. O kadar derine ki canlanıyorum.

Sonra saldırıyorum. Dişlerim ince boynuna batıyor, şahdamarını yırtıyor.

Ellerim onun kanlı derisi üzerinde kayarken et ve tendonlar arasına sıkışıyor. Bu dehşet ve yıkımın güzel bir katliamı.

Ve tek bir tohumdan bir bahçe büyür.

CHAPTER
SEKİZ

AUREL AI

I Amenadiel'in arka bahçesindeki havuzun önündeki şezlonga uzanmış, tepemdeki sayısız yıldızla bakıyorum. Cennet'e geri döndüğümde bunu özlemiştim.

Sonsuz gece. Şimdi yanaklarımdaki güneşi özlüyorum. Sanırım hiçbir zaman tam anlamıyla mutlu olamıyoruz.

Düşüncelerim Freya'ya ve dün gece yaptığım korkunç eyleme kayıyor. Daha önce de öldürmüştüm ama bu, Oliver'ı öldürdüğüm zamankinden bile daha fazla bir sınırı aşmak gibi hissettirdi.

Oynamak için ortaya çıkan şey gerçekten vahşi, karanlık ve evcilleşmemiş bir şeydi.

"Şu haline bak, ateşle oynuyorsun."

Parmak uçlarımdaki küçük alevler titreyerek sönüyor ve Dmitriy yanımdaki şezlonga uzanırken ona bakıyorum. "Neden havuzunuz var? Her zaman çok soğuk değil mi?"

Omuzları dikkatsiz bir omuz silkmeye kalkıp iniyor. "Bu ısıtmalı bir havuz."

Oh... Sanırım bunu daha önce yüzeyde yüzen buharı seyrederken anlamalıydım. Ama beynim dün geceki olayları tekrar tekrar izlemekle meşgul. Sanki kendime yeterince işkence etmedim.

"Peki, ateş?" Çenesini kaldırıyor ve sanki alevi hâlâ hissedebiliyormuşum gibi parmağımla başparmağımı birbirine sürtüyorum.

"Ne gördüysen onu alırsın. Henüz başka bir şey yapamam."

"Gelecektir. Karanlığın içeri girmesine ne kadar izin verirsen, cehennem ateşini o kadar kolay yönlendirirsin."

"Sırrın ne?" Ona sordum.

Bana bakarken düşünceli bir şekilde dudaklarını dişlerinin arasında sıkıyor. Siyah kot pantolon ve siyah düğmeli bir bluz giyen Dmitriy, gecenin canlanmış hali gibi görünüyor. "Cehennem Ateşi

özünde yıkıcı bir enerjidir. Öfke, korku ya da keder yoluyla onu yönlendirmenin bir yolunu bulmanız gerekir. İçinizdeki karanlık her neyse, ona doğru eğilin ve size rehberlik etmesine izin verin. Kesin olan bir şey var ki, cehennem ateşini ışıkla manipüle edemezsiniz. O geceye aittir."

"Düşündüğümünden farklısın."

ile onun DİRSEKLER üzerinde onun
Dizler, o ovalar onun avuçlarını
birleştirdi. "Nedenmiş o?"

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum. "Seninle ilk tanıştığımda çok acımasızdın."

"Daemon söz konusu olduğunda hâlâ acımasızım."

"Bir soru sorabilir miyim?"

Dmitriy'nin kaşları kalkıyor, sonra başını sallıyor. "Elbette."

"Hiç kendi karanlığınızda boğulduğunuzu kadar kötü bir şey yaptınız mı?"

Bana dönmeden önce gözleriyle havuzu tarıyor. "Sanırım babama sormanız gerekiyor. Hikâyelere göre, ilk melekler ilk başta karanlıkla mücadele etmişler. Bazıları karanlıkta kaybolmuş."

"'Kayıp' derken neyi kastediyorsun?"

Tekrar omuz silkiyor, sonra tekrar havuza bakıyor. "Bilmiyorum. Kendilerini yok etme noktasına kadar onları tükettiğini varsayabilirim. Babama sormalısın. O sana söyleyebilir."

"Sanırım burada çok uzun süre kaldı. Dün gece yaşadıklarım..." gidiyorum ve Dmitriy bana bakıyor.

"Bana söyledi."

Başımı yavaşça sallıyorum. "Bana ne oldu bilmiyorum. O kadını soğukkanlılıkla öldürdüm." Gözlerim onunkilerle buluştu. "Ona saatlerce işkence ettim. Ölü ailesiyle bile alay ettim çünkü onun korkusunun kokusu içimde dizginlenemeyen çok karanlık bir şeyi uyandırdı. Bu beni korkuttu, Dmitriy. Korktum."

Bir elini yüzünde gezdiriyor ve nefesini üflüyor. "Sorunuza cevap vermek gerekirse, bir bakıma ben karanlıktan doğdum. Bu her zaman benim bir parçam olmuştur. Hiçbir zaman

Senin gibi ışığı bilen. Babamın bildiği gibi. Seni kuzeye yönlendiren ahlaki pusula beni de güneye yönlendiriyor. Acı vermek ve korku aşılacak benim doğamda var."

O yıldızlara bakarken ben sessizce onun sözlerini düşünüyorum.

Tam konuşmak için ağzımı açacaktım ki, "Bana ateşi göster" dedi.

Elimi önümde tutarak zihnimi sakinleştiriyorum ve nefesimi merkezlemeye odaklanıyorum. Avucumun ortasında küçük bir alev canlanıyor ve dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Tekrar Dmitriy'e baktığımda, gözleri alışılmadık bir şeyle parlıyor.

bir duygu. "Yanlış yapıyorsun." "Ne demek istiyorsun?"

"Düşüncelerinizi sakinleştirmek yerine, zihninizin dün geceye geri dönmesine izin verin. Sana en ahlaksız zevki veren şey neydi? İçinizdeki canavarı ne besledi? Gözlerindeki bakış mıydı? Ağlayan çocuklarının sesi mi? Kan mı? Çılgınlıkları mı? Neydi o? Onu ön plana çıkarın ve ona odaklanın."

"Ailen öldü."

Elimdeki alev yükseldiğinde nefesim kesiliyor, sonra aynı hızla cızırdayarak sönüyor.

Dmitriy ayağa kalkıyor ve omzumu sıkıyor. "Oraya ulaşacaksın. Zihnini karanlığa odaklamaya devam et, o alevin daha uzun ve daha parlak yanmasını sağlayabileceksin." Eğilerek kulağıma fısıldıyor: "Bırak karanlık içeri girsin."

Sonra o uzaklaşıyor ve ben dudaklarımda bir gülümsemeyle avucuma bakıyorum. Bir nefes üflüyorum ve tekrar başlıyorum, küçük bir alev çıkarıyorum. Zihnimi onu tutmak için zorlarken ay ışığında titriyor ve dans ediyor. En zor kısmı da bu. Odağımı kaybedersem, titreyip sönüyor.

Gözlerimi derin bir nefes alıyorum ve zihnimi serbest bırakıyorum. Karanlık ormanı tarıyor, o tek şeyi arıyor.

tek bir şey.

"Benim tavsiyem, yeni kız. Kendine bir iyilik yap ve kendi liginde birini bul."

*"Sana yardım edebilir miyiz,
yeni kız?" "Dikkat , yeni
kız."*

Gözlerim yavaşça açılıyor ve dudaklarım aralanıyor.

Elimdeki uzun alev. Bakışlarım kısa süre sonra parmak uçlarıma kayıyor ve alev de onu takip ederek yumuşak bir okşayış gibi tenimde dans ediyor.

Onu söndürüyorum, kapalı yumruğumun içinde tıslamasını dinliyorum. Benim olanı geri alma vakti geldi.

İlk seferinde beni kaçırdılar ve onlara masumiyetimi sunmaktan başka seçenek bırakmadılar. Bir sırtlan sürüsü gibi onunla beslendiler. Keskin dişleri ve hayvani homurtularıyla parçaladılar.

Bakışlarımda dönen karanlığın sebebi onlar.

İçimde yaşayan canavarı *onlar* yarattı.

O onların eseri.

Ve onu tasmalı tutmaktan bıktım.

Şimdi soru şu: Daemon gibi birini ilgisini çekecek kadar nasıl kızdırırsınız? Çünkü o benim başlangıç noktam. Sürünün lideri o. Hepsinin dikkatini çekmek istiyorsam, önce Daemon'unkini kazanmalıyım. Önce Ronan ve Alaric'i, hatta Dariana'yı baştan çıkarmaya çalışırsam işe yaramaz.

Bunu fazla düşünüyorum. Kimse Daemon'a meydan okuyamaz. Bunu geçen sefer öğrendim. Bu onun olduğu bir davranış değil.

Şimdi, geçerken kıkırdayan ve ona flörtöz bakışlar atan kızlar farklı bir oyun. O tahtın varisi ve Cehennem'in kendi kraliyet versiyonu. İnsanlar onun ayaklarına kapanıyor.

Ve diğerlerini eğlencesi için bir nesneymiş gibi kullanıp atıyor. Beni kaçırdığı gece sıkıldığını düşündüğümde haklıydım. Daemon meydan okumaya susamıştı ve ben de ona bir tane sağladım.

"Derin düşüncelere dalmış görünüyorsun," diye fısıldıyor Dmitriy dolabını açarken nefesinin .

Gözlerimi Daemon ve arkadaşlarından ayırıyorum. "Ha?"

"Ben de aynen öyle düşünüyorum," diyerek ders için gerekli kitapları çıkarıyor.

Ben de dolabımı açıyorum ve ona gülümsüyorum. "O da ne?"

Söz konusu nesneyi çıkarıyorum. "Bunun ne olduğunu biliyor olmalısın?"

Dmitriy dolabını kapatır, sonra doğrulur. "İnsan dilini akıcı konuşamadığım için beni affedin."

"Bu bir Amerikan futbolu."

"Ve?"

"Bunu bana baban hediye etti. Dedi ki, aynen aktarıyorum, 'Kıçına ateş topu atmayı öğrenene kadar bu iş görür.'"

Dmitriy tükürüğüyle boğuluyor. "Ne?"

"Boş ver. Cennetten ayrıldığımda beni en çok ne şaşırttı biliyor musun?"

Gözlerini devirerek çantasını omuzladı. "Anlat bana."

"Benim gücüm." Topu Daemon'a doğru uçuruyorum ve buradan duyabildiğime yemin edebileceğim sert bir gümbürtüyle kafasının arkasına çarpıyor.

Göğsümden yükselen kahkahayı durduramıyorum. "Ne oluyor ?!" Dmitriy solgun görünüyor.

"Sence işe yarayacak mı? Yeterince kızgın mı?" "Oh, işe yarayacak. Bu da benim defolup gitmem için bir işaret. burada."

Hızla kaçıyor ve ben de daha fazla çılgın kahkahanın içimden bir dere gibi fişkırmasını engellemek için elimi ağzıma bastırıyorum.

Arkama dönüp baktığımda, kaslardan oluşan bir duvarla ve bana öyle bir güçle bakan iki öfkeli cehennem çukuruyla karşılaşıyorum ki neredeyse geri çekiliyorum.

Neredeyse...

"Kabul et Daemon, iyi bir atıştı."

Eli fırlıyor beni boğazımdan yakalayıp dolaplara doğru itiyor. Bağırıyorum, parmaklarımla bileğine yapışıyorum. Lanet olsun, bunu özlemişim. Yakıcı ilgisini ve sanki içimi görmek istiyormuş gibi gözleriyle beni kazmasını özlemişim.

Ancak ön planda olan, en yüksek sesle haykıran duygu rahatlama.

Onun yörüngesine geri dönmenin verdiği rahatlama. Onun tarafından tekrar görülmek.

Parmakları boğazıma saplanıyor ve yakınımaya eğildiğinde erkeksi, odunsu kokusu etrafımı sarıyor. "Oynamak ister misin, tatlım?"

Buraya daha önce de gelmiştik. Daemon'un aynı sözleri söylediği başka bir hatırlıyorum.

Ama artık aynı masum kız değilim. "Bırak beni," diye homurdanıyorum. *Lütfen bırakma.*

Daemon dövüşü sever, ben de dövüşeceğim.

Beni hafifçe kaldırıyor, sonra tekrar dolaba . "Bana bir top daha atarsan seni bir daha bu akademiye adım attığına pişman ederim."

Kanatlarım tüm ihtişamıyla açılıyor ve onu tökezlemesine neden olacak kadar güçlü bir şekilde iterken gözlerindeki şaşkınlıktan zevk alıyorum. "Beni bir daha tehdit edersen, veliaht çocuk, ellerinde bir savaş olacak." Başımı dik tutarak ve kalçalarımı baştan çıkarıcı bir şekilde sallayarak uzaklaşıyorum.

Şimdi beni görmemeye çalış, sikik.

Köşeyi döner dönmez en yakın boş sınıfa girip alnımı kapalı sınıfa dayıyorum.

Kapı. Kalbim öyle ki, koridordaki öğrencilerin uğultusunu zar zor duyabiliyorum. Döndüğümünden beri ilk kez hayattayım, gerçekten hayattayım. Tekrar onun dikkatini çektim ve bu iyi hissettiriyor.

Bu koridorlarda yürümek ve görünmez hissetmek cehennem gibiydi. Kimsenin fark etmediği bir duvar çiçeği.

Gerçek şu ki, onun dikkatini bir daha çekip çekemeyeceğimi bilmiyordum. Masumiyetin parlaklığı, beyaz kanatlar yozlaşma vaadi olmadan, beni tekrar görmesini nasıl sağlayabilirdim?

Tam o sırada kol tıkırdıyor ve kalbim boğazımda geri .

Dmitriy içeri giriyor ve kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla hızla kapatıyor. Koyu renk gözleri benimkileri buluyor ve dudakları yavaş bir gülümsemeyle açılıyor. "Kesinlikle yeterince kızgın."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor, kapıya yaslanıyor.

Birden emin olamayıp kollarımı kendime doluyorum ve bakışlarımın odada gezinmesine izin veriyorum. Dmitriy Daemon'ı yok etmek için çok istekliydi ve şimdi bana yardım mı ediyor?

Burada, akademide kimseye güvenemeyeceğimi biliyorum ama kalbim hâlâ insanların içindeki iyiliği görmek istiyor.

"Şimdi planın ne? Ona top atmaya devam mı edeceksin?"

Kendime rağmen gülümsüyorum. "İyi bir atıştı." "Destansı bir atıştı."

"Planımın ne olduğunu bilmiyorum. Daemon'ın kanatlarıma karşı hep bir ilgisi vardı ve şimdi onları gördü. Ona doğru alevlendirdim. Olmalı-"

"Bir dakika... Daemon'a kanatlarını mı açtın?" "Ah, evet?"

Dmitriy kahkahayı patlatır ve bu böyle devam eder. "Ne?"

"Şu anda kesinlikle dikkatini çektin diyelim. Kanatlarınızı açmak, birisine konumu için meydan okumakla eşdeğerdir. Tıpkı küçük bir kurdun

Alfa. Kanat açıklığı eşittir güç. Bildiğiniz gibi sizinkiler kocaman. Çok seksi."

Yüzümü buruşturuyorum. "Lütfen, bunu bir daha söyleme."

"Yalan söylememi mi istiyorsun? Daemon bu gece senin şerefine bir tanesini ovacak ve seni isteyerek ya da istemeyerek boyun eğmeye zorlamak için milyonlarca yol hayal edecek."

İçimden bir ürperti geçiyor.

Lezzetli bir ürperti.

Kalçalarımı sıkmana neden olan türden bir ürperti.

"Hadi," diyor Dmitriy, kapıyı açarak. "Sınıfa gidelim."

"Daemon beni seninle görürse bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Tam tersine," diyor dışarı çıktığımızda. "sefer senin olacak."

"Eğer yanıyorsan seni şahsen sorumlu tutarım." "ama," diyor rahat bir gülümsemeyle. "Sen de doğası gereği rekabetçi olduğunu şimdiye kadar öğrenmiştir. Hatta en sevgili kuzeni söz konusu olduğunda daha da fazla."

Biz de dahil olmak üzere birkaç kişi dışında koridorlar neredeyse boş.

Köşeyi dönüyoruz. "Siz de kadar kötüsünüz." Ona bakıyorum, yavaşlayarak duruyorum. "Beni gerçekten hatırlamıyor musun?"

Başı sallanıyor, ben de bir nefes veriyorum. "Kafamı toparlamak çok zor. Sen ve kuzeninle ilgili bir sürü anım var. Bir sürü geçmiş, biliyor musun? Her şeye yeniden başlamak garip geliyor."

Beni durdurdu. "İyi bir insanmışım gibi davranmayacağım ama benimle her zaman konuşabilirsin."

Bir homurtu ve yumuşak bir kahkaha ile yürüyüp gidiyorum. "Daemon'u kızdırmak için beni kullanmaya çalışmana ve babanın beni öldürmeye çalışmasına rağmen mi? Hiç sanmıyorum. Sana güvenmem için çok daha fazlası gerekecek."

"Bu adil. O zaman dene beni. Bana bir şey ver."

"Sana bir şey vereyim mi?"

"Biliyorsun..." Sınıfın dışında duruyoruz. "Bana basit bir konuda güven. Beni hatırladığınız o korkunç versiyon olmadığımı size göstermeme izin verin."

Dudağımı çiğneyerek ona bakıyorum. Geçen sefer gösterdiği yönü de şu anda gördüğüm yönü kadar doğrudu. Cehennem hakkında öğrendiğim bir şey de bu. Burada her şey bir renk prizması içinde var oluyor ve hiçbir şey siyah ya da beyaz değil. Daemon bir keresinde Cennet'te ahlak olmadığını söylemişti ama bence var. Belki kendilerini farklı şekilde ifade ediyorlar ve belki bazen sorgulanabilir oluyorlar ama kendi gri tonlarında varlar.

"Tamam..." Derin bir nefes çekiyorum. "Onların sevgisi için savaşmak zorunda acı veriyor. Artık onlar için hiç kimse değilim." İç çekerek fısıldıyorum, "Kendimi tekrar ediyorum."

"Önemli değil," diyor Dmitriy, sesini benimkiyle aynı seviyeye indirerek. "İçini dök."

"Sadece... Onların sevgisini kaybetmek acı veriyor. Tüm o anılar. Hepsi gitti ve şimdi onları tekrar kendime aşık etmek zorundayım. Başarılı olup olamayacağımı bile bilmiyorum. Ya ? Bu düşünce beni itiraf etmek istediğimden daha fazla korkutuyor."

Dmitriy bir an gözlerinde sempatik bir bakışla beni izliyor; tüylerimi diken diken eden türden bir bakış. Neden? Çünkü zayıf hissetmekten nefret ediyorum ve şu anda durumum üzerinde hiçbir kontrolüm yok.

"Korkmak sorun değil. Bunu kullanmalısın. Ne demiştin? Daemon'u kızdırmalısın. Geçen sefer ne yaptıysan, onu yapmaya devam et."

Yavaşça başımı sallıyorum, onun yanından kapalı kapıya bakıyorum. "Her şey yoluna girecek. Henüz pes edemem."

Omzumu dürterek gülümsüyor. "Ayrıca, onun kafasına çivi çaktın. Şimdi sana nasıl aşık olmasın?"

Kapıyı açıp sınıfa girerken bir kahkaha . "Beni öldürme ihtimali daha yüksek."

"Ona göre bu aşkın karşılığıdır."

Bir sandalye çekip otururken başım sallanıyor. "Bu sadece onu tanımadığını gösterir."

"Onun tam bir baş belası olduğunu biliyorum ve tahttan indirildiğini görmekten memnuniyet duyarım."

Öğretmen arkasını dönüyor ve dudakları yüzüne sığmayacak kadar büyük bir gülümsemeyle aralanıyor. Bu öyle bir gülümseme ki, ne olduğunu anladığım için yerimde büzülmeme neden oluyor.

"Öğrenciler, sınıfımızda yeni bir öğrencimiz var." Telefonunda gezinmekle meşgul olan Daemon dışında hepsi birden dönüp bana bakıyor. "Buraya gelip bize biraz kendinizden bahsetmek ister misiniz?"

Hayır, kesinlikle olmaz. Sandalyemi geri çekerek isteksizce ön tarafa doğru yürüyorum, arkamı dönüp en parlak gülümsememi göstermeden önce bir nefes alıyorum. O kadar sahte ki ödül kazanmalıyım.

"Yeni öğrencimize merhaba deyin, millet." Öğretmen bana nazikçe gülümsüyor.

Daemon sonunda telefonundan başını kaldırıyor ve bana fırtınaları ve şimşekleri hatırlatan o karanlık, fırtınalı gözleriyle beni dikkatle izliyor.

Öte yandan Ronan'ın yüzünde rahat bir gülümseme var. Kızların bayılıp dizlerinin üzerine çökmesine neden olan türden bir gülümseme.

Bu sırada Alaric beni anlamaya çalışıyormuş gibi kısık gözlerle izliyor.

Onları zar zor kabul ediyorum. Onların dikkatini çekebilmek için buradaki diğer kızların tam tersini yapmam ve elde edilmesi zoru oynamam gerekiyor ki kendimi onların ayaklarına atıp sevgileri için yalvarmak istediğimde bunu yapmak hiç de kolay değil.

"Bize biraz kendinizden bahsedin."

Harika, şimdi bir hikaye uydurmalıyım. Durup dururken yalan uydurmak pek bana göre değil, o yüzden geldiğinde gerçeğe yakın durmaya çalışıyorum. "Yakın zamanda Cennet'ten kovuldum ve şimdi buradayım, siyah kanatlarla sallanıyorum."

Dmitriy kıkırdamasını kapalı yumruğunun arkasına gizler. Öğretmen gözlerini kırıştırır. "Cennet'ten kovulduunuz mu?" "Kısaca, evet."

"O zamandan beri kimse Cennet'ten kovulmadı..." Gözleri Daemon'a kayıyor.

"Düşüş mü? Evet, biliyorum, bu yüzden Dmitriy'nin amcası beni çok nazik bir şekilde yanına aldı."

Daemon'un gözlerinin kısıldığını hissedebiliyorum.

"Tamam o zaman," diyor, sanki saçmaladığımı düşünüyormuş gibi kelimeleri uzatarak. "Neden oturmuyorsun?"

Omuzlarımı silkerek, gölgelerin arasına karışmaktan çok mutlu bir şekilde geri dönüyorum.

"Her zaman durumları garipleştirir misin?" Dmitriy eğilirken soruyor, gözleri eğlenceyle parlıyor.

"Bu bir uzmanlık alanı. Kuru mizahınla beni oyalamayı bırak. Bu hikâyedeki kötü adam hâlâ sensin."

"Hmm," diye düşünerek kitabını açtı. "Sanırım hikayeniz yeni bir kötü adamı taçlandırmak üzere."

Gözlerim onunkileri takip ediyor ve Daemon'un sırtarak kolunu Dariana'nın sandalyesinin arkasına uzatmadan önce Ronan ve Alaric'le karanlık bir bakış paylaşmasını izliyorum.

Kendi Kaptan Kanca'mı evcilleştirme düşüncesiyle damarlarımda heyecan .

Peter Pan, kim? İyi adamı siktir et. Daemon'ın gözlerindeki karanlığı ve şiddetli yıkımı istiyorum.

Fırtınasını serbest bırakmasını istiyorum.

Bölüm

Nine

DAEMON

"W "Kadınlar tuvalette hep bu kadar uzun süre kalırlar mı?" Ronan, biz tuvalet kapısının karşısındaki dolapların yanında beklerken sızlanıyor.

Alaric, pürüzsüz kalçalarının etrafında salınan kısa eteğiyle yanından geçen kızı izlerken, "Beni aşar," diye cevap veriyor.

Gözlerimi kapıdan ayırarak kıza kısa bir bakış atıyorum ama aynı hızla başka tarafa bakıyorum. Yeni kız kanatlarını açtığından beri tek düşündüğüm şey bu. Dişi bir melekten hiç bu kadar büyük kanatlar görmemiştim ve içimde ona hükmetmek isteyen dürtüyü görmezden gelmek imkânsız.

Bu yüzden kafeteryada olmamız gerekirken şimdi buradayım.

Merakım huzursuz bir canavardır.

"Amcam onu neden alsın ki?"

Ronan sızlanmayı bıraktı ve bana baktı. "Kim?"

"Yeni kız." Gözlerim tekrar kapıda. Kapı açıldığı an, onun üzerinde olacağım.

Alaric, "Amcanın vücudunda iyi kalpli bir kemik bile yok," diye belirtiyor.

Bu doğru. Tahtın peşinde acımasızca koşuyor ve bu ani nezaket eylemi parmağımı koyamadığım bir şey kokuyor.

"Belki de planı onu sana karşı kullanmaktır?" Alaric şüphelerimi doğruluyor.

Ayaklarımı çaprazlamadan ve doğrulmadan önce başparmağımla alt dudağımı ovuyorum. "Çok açık olurdu, sence de öyle değil mi? Onunla birlikte yaşıyor, Tanrı aşkına. Bunun şüphe uyandırdığını biliyor olmalı."

"Bazen en iyi şey göz önünde saklanmaktır. dahice bir plandır *çünkü* çok açıktır."

Sadece yarım kulakla dinliyorum, kapı açıldığında ve o dışarı çıktığında, pusuda bekleyen kurtlardan habersiz.

Beynim yetismeye fırsat bulamadan ayaklarım hareket ediyor.

"Ne yapıyorsun?" diye itiraz ediyor yeni kız, ben onu en yakındaki boş sınıfa sürükleyip içeri iterken. Alaric ve Ronan arkamızdan geliyor, ikincisi kapıyı usulca arkamızdan kapatıyor ve kilidi çeviriyor. Sessiz odada uğursuz bir ses duyuluyor.

Ani bir silah sesi gibi.

Bu onu ürkütüyor ve içimdeki aç, huzursuz canavar bu manzarayı biraz fazla seviyor.

Ben yaklaşırken masaya çarparak geri çekiliyor.

Onun rahatsız ve kararsız halini seviyorum.

Hayır, bu doğru değil... Onun korkmasını seviyorum. Ona ulaşmak için etrafından dolaşmak yerine bir masayı iterek yolumdan çekildiğimde nefesinde hafif bir kıpırtı.

"Amcam ne planlıyor?" Sesim alçak, tehditkâr bir gümbürtüye dönüştü.

Geniş gözleri arkamdaki Alaric ve Ronan'a kayıyor. Eğer onu kurtarmaya geleceklerini sanıyorsa, yanılıyor. Onunla işim bittiğinde cesediyle beslenecekler.

"Kaçacak hiçbir yer kalmadı," diye karanlık bir sesle, onu pencerenin yanındaki masaya sıkıştırırken.

Geniş, endişeli gözleri bana bakıyor ve parmağımı çırpınan nabız noktasının üzerinde gezdirdiğimde nefesi kesiliyor.

"Amcam ne planlıyor?" "Ne-ne?"

"Şimdi utangaç davranma, tatlım. İkimiz de onun bir şeyler planladığını ve senin de ona yardım ettiğini biliyoruz. Dur tahmin edeyim" -boynunun yanından tutuyorum- "beni baştan çıkarmanı istiyor. Beni bölgeci yap ki anlaşmayı bozayım."

Kafası karışmış gibi kaşları aşağı doğru iniyor. Bunu amcama vereceğim; o iyi bir oyuncu. "Amenadiel'e yardım ettiğimi mi düşünüyorsun?"

Kadınsı sesini seviyorum. Şimdi daha güçlü ve eskisinden daha az nefesli. Korkmuştu ve şimdi şaşırđı.

"Bu mudur yani? Seni manipüle etmek için beni kullandığını mı düşünüyorsun?"

Nabzı parmak uçlarımla altında gümbür gümbür atıyor ve gözlerim onun ateşli, çikolata kahvesi gözleriyle buluşmadan önce ince boynuna takılıyor. "İşe yaramayacak."

Yine irkildi ve ben de onu çözdüğümü anladım. Amcam çok zeki olduğunu sanıyordu. Yaşlı adam bana kuku yoluyla ulaşabileceğini düşündü. Her gün kaç kızın kendini bana attığını biliyor olmalı. Bu kukunun diğerlerinden farklı olacağını düşünüyorsa, güce aç zihni aklını kaçırmış demektir.

"Sen sadece bir kızsın," diye fısıldıyorum yavaşça. "Özel bir şey değilsin."

Gözleri yaşlarla dolmadan önce bir kas kıpırdıyor.

İlk başta üzgün gözyaşları olduğunu düşünüyorum ama bakışlarımla tekrar buluştuğunda bunların öfke gözyaşları olduğunu fark ediyorum.

Beni bir adım geriye iterken kahverengi derinliklerinde öfke parıldıyor. "Sen de kendini özel mi sanıyorsun? Sen hiç kimse değilsin, Daemon." Sonra gülümsemesi acımasız bir hal alıyor ve bir adım daha yaklaşıyor. "Güçlü babası sayesinde her şeye sahip olduğunu sanan şımarık, zengin bir çocuktan başka bir şey değilsin. Flaş haber, sen bir veletsin ve amcan senden iki kat daha adam. Hatta daha zeki. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum ve hiçbir şey beni *seni* baştan çıkarmaya ikna edemez. Kendini övme."

Benden kaçmaya çalışıyor ama kolundan tutup onu geri itiyorum. "Seninle işim daha bitmedi."

Şimdi homurdanıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Sanki onun ilgisine layık değilmişim gibi gözlerini benden kaçırıyor ve bu beni çok kızdırıyor. Onu sarsma isteği parmak uçlarımla sızlatıyor ama ellerimi yumruk yapıp kadar sayıyorum. "Sen

Ben size gidebileceğinizi söyleyene kadar gitmeyeceksiniz. Anlaşıldı mı?"

Alaric ve Ronan arkamdan kayıyor, kan ve kaosa açlar. Onlar da havada çatırdayan gerilimi hissedebiliyorlar.

Kız hâlâ bana bakmıyor, ben de çenesini başparmağımla parmağımın arasına sıkıştırıp gözlerini bana çevirmeye zorluyorum. "Anlaşıldı mı?"

"Siktir git!" diye hırslıyor, keskin dişlerini hırıldayarak gösteriyor.

Bunca yıldır kimse bana kesici dişlerini göstermeye cesaret edemedi. Bu çok ilgi çekici. Refleksim yüzünü tutup parmaklarımı yanaklarına gömmek oluyor. Ve gözleri büyüdüğünde hissettiğim memnuniyet, sikimin kotumun içinde sertleşmesine neden oluyor. Onun meydan okuması kesinlikle hoşuma gidiyor. Biraz sinir bozucu olmasa da canlandırıcı. "Davetini geri çevireceğim, küçük fahişe. Ben *veletleri* sikmem," diyorum, daha önceki kelime seçimini tekrarlayarak.

Bu sefer o hırladığında, ben sırtıtıyorum. Alaric ve Ronan kıkırdıyor.

Bu kızın gözlerinde ateş, parmak uçlarında tavır ve dudaklarında meydan okuma var.

"Siktir git," diye homurdanıyor, bana karşı koyuyor ya da çalışıyor. Kendini kurtarmak için yaptığı acınası girişimleri bastırmak hiç çaba harcamıyorum.

Onu kollarımda hissetmek hoşuma gidiyor; kırılganlığı, botlarımın altında ezebileceğim bir taç yaprağı gibi. Uğruna onu kırmak da cazip geliyor. Sadece bana karşı hiçbir şansı olmadığını ona kanıtlamak için.

"Çok kızgınım" diye alay ederken göğsüm derin bir kıkırdamayla titriyor.

"beni!"

"sanmıyorum, küçük fahişe. Bir şeyi açıklığa kavuşturana kadar olmaz."

"Evet, o da ne?" diye tükürüyor, kollarımın arasında kıpırdanıyor.

"Cennetin seni kovduğu doğru olabilir ama benim krallığım ve bu da seni varsayılan olarak benim yapıyor."

Yüzündeki ifade tiksintiden başka bir şey değil ve iri gözlerindeki iğrenme ifadesi egomu okşuyor. "O kalın kafana bir şeyi sok, veliaht çocuk. Ben. Değilim. Senin değilim." Sonra beni şaşırtıcı bir güçle itiyor, sanki daha önce zayıfmış gibi davranıyormuş gibi. Savaş alanında, saldırmak için doğru ana kadar taktiklerini gizleyen bir asker gibi.

Dışarı çıkarken kapıyı çarparak kapatıyor.

"Şey," diye başlıyor Ronan ama bakışlarımı fark edince susuyor.

"Tek kelime bile etme," diye hırlayarak yanından geçip gidiyorum.

Ancak Alaric kahkahasını bastırmaya bile çalışmıyor. Ben de ona ters ters bakınca daha da çok gülüyor. "Sadece eğlenceli olduğunu kabul et Daemon. Hadi ama, en son ne zaman bir kız seni paran için koşturdu?"

Cevabım kaşlarımı kaldırmak oldu.

"O bir fişek."

"Daha çok kıcıımın ağrısı gibi." Onu omuzlarımla geçip odadan çıkıyorum.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Dariana bize katılırken eli kalçasında soruyor.

"Buradaki aşık çocuk yeni kıza bir ders vereceğini düşündü ama onun yerine çarptı ve yandı. Bunu görmeliydin."

"Ben kaza yapmadım ve yanmadım," diye kafeteryaya doğru ilerliyorum. İçimde kopan fırtınayı dindirmek için biraz et parçalamam gerekiyor. Öğle yemeği menüsünü öldürsem kimin umurunda? Huzursuzum ve bu sinir bozucu.

"Yeni kız mı?" Dariana kuzguni saçlarını savurarak soruyor. "Gerçekten Eden'dan atıldığını mı düşünüyorsun?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Amcama küçük bir ziyarette bulunacağız."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?" diye soruyor kararsızca.

Kafeteryanın kapısını açmadan önce ona yan gözle bakıyorum. "Babamın kulağına gitmeden önce öğrenebileceğim her şeyi öğrenmem gerekiyor."

"Onunla arkadaş olmalısın," diye öneriyor Alaric ve Dariana kırılgan bir bakış atıyor.

"Bunu neden yapayım ki?" diye soruyor.

"Onu iyi tarafımıza çek." Kapıdan içeri adım atarak göz kırpmıyor. "Dostlarınızı yakın, düşmanlarınızı daha yakın tutun. Bu sözü hiç duydun mu?"

"Elbette. Bu benim için ikinci doğa. Siz üçünüz dışında herkes benim düşmanım."

Alaric bir elini göğsüne götürürken Ronan kolunu onun omzuna doluyor. "Çok duygulandım."

Hep birlikte duruyoruz ve Alaric soluk soluğa bir kıkırdama çıkarıyor. "Şuna bakar mısınız?"

Yeni kız Dmitriy'ye söylediği bir şeye gülünce dişlerim gıcırdıyor. Kuzenimin nesi bu kadar komik? Aşağılık problemi olan ve benim tozumu yutmayı seven bir pislik.

Sanki küçük melek karanlık düşüncelerimi hissetmiş gibi, kahverengi gözlerini açarak bana doğru bakmadan önce sertleşiyor.

Dariana alaycı bir tavırla direklerden birine doğru yürür ve Alaric arkasından seslenir, "Senden onunla arkadaş olmanı istemiştin, onu korkutmanı değil."

"İçimden bir ses onu korkutmak için çok daha fazlasının gerekeceğini söylüyor," diye kıkırdıyor Ronan kendi yemeğini bulmak için yanımdan geçerken.

Bu arada, yeni kızla bir irade savaşında kilitli kaldım. Önce gözlerini kaçırmayı reddediyor ve eğer bu çekici değilse lanet olsun. Diğer kızlar nadiren de olsa bakışlarımın tüm gücüyle onlara baktığımda kızarıyorlar. Yeni kızın yüzü kızarmamakla kalmıyor, aynı zamanda mükemmel bir şekilde kavisli kaşlarını çatarak bakışlarımı karşılıyor. Neden sürekli bana meydan okuyor? Kendisi için neyin iyi olduğunu bilmiyor mu? Beni kışkırtmanın sonu kimse için iyi olmaz.

Tam o sırada, ince bir el karnıma iniyor ve göğsümde geziniyor. Onu çiçekli parfüm ve çaresizlik kokusu takip ediyor.

"Merhaba, Daemon."

Bu Anya, bir ya da iki kez becerdiğim ve hala şansını denemeye devam eden bir kız. Doğru , oralda kötü ama güzel ve sıkı bir kışık var.

Sinir bozucu veletle göz temasını kesip Anya'ya bakıyorum ve kuzguni saçlarından bir tutamı parmaklıyorum. Pürüzsüz ve hafif dalgalı, parmağımın etrafında döndürüp çektiğimde daha da dalgalı. "O tatlı kışığını becermeme izin verecek misin?"

Tabii ki başını sallıyor ve hevesli bir köpek gibi nefes nefese kalmaktan kurtuluyor. "Ne istersen Daemon."

Zaten sıkıldım, sorun da bu. Artık hiçbir şey meydana okuma değil. Anya onu en yakın banyoya sürüklememe izin verecek ve sonra eteğini yukarı kaldırıp kışık yanaklarını ayıracak ve bana gümüş tepside göt deliğini sunacak. Cebir kadar heyecan verici.

Ama birisinin yüzümün yan tarafında bir delik açtığını hissedebildiğim ve bundan biraz fazla hoşlandığım için kolumu Anya'nın beline doluyorum. Sırtımdan aşağıya doğru inen ateşin tadını çıkarırken onu dışarı çıkarıyorum.

Kapı kapanır kapanmaz Anya konuşmaya başlar. Şimdi ona neden uzak durduğumu hatırlıyorum.

"Arkadaşlarım şu anda beni çok kıskanıyor. Dariana olmadığı sürece ikinci kez yemeye nadiren gidiyorsun, o yüzden ben özel olmalıyım. Aman Tanrım." Boynunun arkasını kavradığımda kıkırdıyor. "Çok kötü ve çok sapıksın."

"Kapa çenenini," diye homurdanarak onu hademenin dolabına ittim ve içeriye kapattım. "Önümüzdeki yarım saat boyunca orada kalmanı istiyorum. Bu bir emirdir. Erken çıkarsan sana zarar vermekten başka çarem kalmaz, anladın mı?"

Cevap veremedim çekip gidiyorum. Gitmeyecek. Aslında, beni kızdırmamak için fazladan bir on dakika daha kalacak.

Onun yerine kendi elimi sikmeyi tercih ederim.

Sadece son derece sıkıcı değil, aynı zamanda tahmin edilebilir de. Bir parmak şıklatmamla her yerde dizlerinin üzerine çökecekken meydan okuma nerede? Biliyorum, çünkü bir keresinde sınıfta bir kıza sakso çektiirmiştım, o sırada telaşlı öğretmen kravatını gevşetmişti. Ben Lucifer'in oğluyum, yani kimse beni durduramaz. Hayatı bu kadar monoton yapan da bu serbest geçiş hakkı.

"Çocuklar," diyor Amenadiel ofisine girdiğimizde gülümseyerek, "sizi görmek ne büyük bir zevk."

Ronan kapıyı kapatıyor ve Alaric masanın karşısındaki koltuğa oturuyor. Bense ayaklarımı dikip kollarımı kavuşturarak ayakta durmaya devam ediyorum. "Saçmalamayı kes."

"Ne?" Amenadiel'in gülümsemesi çok geniş ve çok kendini beğenmiş. "Bir amca yeğenini gördüğüne sevinemez mi?"

Alaric, "Bu durumda değil," der ve Amenadiel ona karanlık bir bakış atar.

"Kim o?" Doğrudan konuya girerek soruyorum.

Amcam ayağa kalkıyor ve bir yığın kâğıdı düzeltiyor. "Er ya da geç bana geleceğini biliyordum ama bu düşündüğümde de erken oldu."

Sessiz kalıyorum, onun akıl oyunlarını oynayacak havada değilim. "Ne tür bilgiler istiyorsun yeğenim?"

"Eden'dan kovulduğunu iddia ediyor."

Amcamın gözlerindeki ışıltı çok aşına olduğum bir şey. O benden iki adım önde, bir sonraki stratejik hamlesini planlarken, ben hala hangi tahtada olduğumuzu anlamaya çalışıyorum. Satranç mı yoksa scrabble mı? "Evet, öyleydi."

Gözlerim kısıldı. "Onu neden içeri aldın?"

"Kayıp bir meleği başını sokacak bir evi olmadan bırakmam, değil mi?"

Hava aldatma, yalan ve manipölasyon kokuyor. "Eğer onu bana karşı kullanmayı planlıyorsan, bu işe yaramayacak."

"Bana çok az güveniyorsun. Neden masum bir meleği kendi yeğenime karşı kullanayım ki?"

Ronan .

Alaric çamurlu ayakkabılarını amcamın masasına vuruyor. "Senin içini görüyoruz, yaşlı adam."

"Babamın tacına her zaman göz diktin," diye ediyorum ve amcamın onaylamayan gözleri Alaric'in ayaklarından yukarı bakıyor.

"Babanla benim aramdaki savaşlar genç kızlarla ilgili değil."

"Tamam, sana şunu sorayım..." Ayaklarımı uzatıyorum ve pencereden dışarı, gökyüzündeki gümüşü aya bakıyorum. Sonra amcama dönüp bakıyorum ve kara gözlerini kaplayan kaz ayaklarını görüyorum. "Sen, babam ve diğer beş melek isyan ettiğinden beri kimse Cennet'i terk etmedi. Neden bu kız? Ve neden şimdi?"

"Belki de bu soruları ona sen sormalısın." Masanın etrafında dönüp bana doğru yürüdü. "Eminim bunları kendisi cevaplayabilir."

"Her ne planlıyorsanız, bırakın. Seni uyarıyorum, benimle uğraşmak istemezsin."

Uzanarak omzumu bir, iki kez okşuyor, sonra kavırıyor. "Sakin ol, yeğenim. Ne sana ne de babana zarar vermek niyetinde değilim."

"Saçmalık," diye öksürür Ronan.

Biz bir irade savaşında kilitli kalırken koridordaki dede saati yüksek sesle çalıyor. Sadece ön kapı açıldığında ve yeni kızın kadınsı sesi seslendiğinde ayrılıyoruz, "Amenadiel, evde misin? Nasıl bir gün geçirdiğime inanamayacaksın..." Ofise girdiğinde gözleri kocaman açılmış bir halde dalıp gidiyor.

Tam olarak dönüyorum ve kaşlarımı kaldırarak ellerimi ceplerime sokuyorum. Duruşum rahat, ama omuzlarım gergin ve dudaklarım ince bir çizgi halinde kalıyor. "Küçük melek."

Gözlerini bana dikmeden önce Amenadiel'e bakıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Amcamı ziyarete geldim." Onu dikkatle izliyor, bir anlık şaşkınlık göstermesini .

Yapmıyor.

"İlginç," diyerek yaklaşıyorum ve o da içgüdüsel olarak geri çekiliyor.

"O?"

Alaric sandalyesinden kalkıp onun arkasına geçiyor, ama bakışları onun sert göğsüne çarpana kadar bana kilitli kalıyor.

Küçük nefesi sessiz odada duyulabiliyor.

"Amcamı ziyaret edeceğimi söylediğimde tepki vermedin. Sanki biliyormuşsun gibi..."

Başı sallanmaya başlıyor ama parmağımı kaldırıyorum ve duruyor.

"Birlikte yaşadığın adamın amcam olduğunu biliyordun ve bu yüzden topu kafama fırlattın. Bu senin dikkatimi çekmek için yaptığın bir girişimdi. Onunla çalışıyorsun." Yaklaşarak homurdandım, "Entrikacı küçük bir cadı."

Başını yana çeviriyor, bana bakmayı reddediyor. Çenesi gergin ve gözleri meydan okumayla yanıyor.

Bu tür bir meydan okumayı ondan çıkarmak için kaşınıyorum. Çünkü amcamla oyunlarına beni de dahil etmeye çalıştığı için kışına şaplak atacağım. Dikkatimi çekmek istedi ve şimdi çekti. Bakalım pişman olması ne kadar sürecek.

"Okulda görüşürüz, *küçük cadı*."

Alaric onun etrafından dolanıyor ve dışarı çıkıyoruz.

Odadan çıkmadan önce parmağımla amcamı işaret ediyorum. "Kes şunu, Amenadiel. Ben ciddiylim."

Bölüm

On

AUREL AI

"F Ateş büyü. Ateş büyü. Ateş büyü," diye fısıldıyorum, kitap rafına geri koymadan önce kitabın sayfalarını çeviriyorum. Bir sonraki kitaba uzanıyorum hattını arayın ve titizlikle incelemek gibi sıkıcı bir sürece başlayın. o için BİLGİ hakkında düşmüş melekler ve Ateş büyü. Yardımcı olabilecek her şeyi bulabilirim. Günün bu saatinde kütüphane sessizdir ve çoğu öğrenci evlerine gitmiştir. Sanırım bu yüzden şimdi , gün içinde kütüphanenin uğultusuyla doluyken değil. fısıldayan öğrenciler.

Kâğıtların ve ciltli kitapların arasında hüküm süren o yüce sessizliği seviyorum. Sadece benim sessiz fısıltım ve sayfaların hışırtısı rahatsız ediyor.

İlgimi çeken bir şey bulamadığımda, kitabı yerine bırakıp bir sonrakine uzanıyorum.

Gözlerim en üst raftaki ciltli bir kitabın başlığına takılınca duraksıyorum.

Merak ettim, çıkardım.

O kadar yüksekte ki ulaşmak için parmak uçlarımda durmam gerekiyor.

Elimi oymalı deri dış yüzeyinde yumuşatarak çevirip açıyorum. Sayfalar el yazısıyla yazılmış notlar ve lekeli çizimlerle dolu, bazıları diğerlerinden daha karmakarışık.

Düşüşten önce Cennet'teki yaşamı anlatıyor ve okudukça okumaya devam etmek istiyorum.

Daha sonra kötülüğün doğasını ve Cehennem'in dokusuna nasıl işlediğini özetlemeye devam eder.

Bir sayfa daha çeviriyorum ve ateş büyüünde ustalaşmaya adanmış koca bir bölüm bulmaktan memnun oluyorum.

İhtiyacım olan şey bu. Süreci özetleyecek ve açıklayacak bir şey. Ateş büyü çok doğal bir element gücüdür.

okyanusta kaybolmuş balık gibi hissediyorum. Özellikle de düşmüş bir meleğe benzediğim ama kendimi bir sahtekâr gibi hissettiğim şu anda.

Sırt çantamı omzumdan indirirken, ileride korku filmlerinden fırlamış gibi yanıp sönen bir acil durum ışığı dışında oda karanlığa gömülüyor. Durduğum yere ulaşamayacak kadar zayıf.

Kitabı hızlıca çantama yerleştiriyorum, fermuarını tekrar kapatıyorum ve sonra tekrar omuzluyorum.

Belki de düşündüğümünden daha geç olmuştur ve öğretmenler eve gidiyordur.

"Alo?" Sesleniyorum ama gölgelerden çıkmak yerine geri çekiliyorum. Bir şeyler ters geliyor.

Havanın sıcaklığı bile düşmüş gibi görünüyor.

Ağır ayak sesleri yavaş ve hesaplı bir şekilde yaklaşıyor, botlar mermer zemine vuruyor. Bu kişi , varlığını gizlemeye çalışmıyor.

Bir aralıktan bakmak için kitapları dikkatlice itiyorum. Koridor boştu ve o kişiyi görebilmek için nefesimi tutarak bekledim.

Bekledim ve .

Ayak sesleri yavaşlayarak kesiliyor ve kütüphaneye bir kez sessizlik çöküyor. Kalbim kulaklarımda öyle yüksek sesle atıyor ki, çığlık çığlığa sessizlikten duyulabileceğinden eminim.

Tam o sırada arkamdan yere itilen kitaplar neredeyse yerimden sıçramama neden oluyor. Bir elimle ağzımı kapatıyorum. Nasıl olup da çığlık atmadığım bir mucize.

Bir iniltiyi bastırarak burnumdan nefes alıyorum.

Yarışan, panikleyen kalbimi sakinleştirmek için derin, sabit nefesler alıyorum.

Yavaşça dönüyorum ve kitapların arasındaki bir boşluktan bakıyorum. İlk başta, coğrafya kitaplarının karanlık, titrek koridordan başka bir şey görmüyorum. Ama sonra gölgeli bir figür, siyah bir cübbe giymiş, kapüşonunu kadar çekmiş bir kişi ortaya çıkar. Büyük, siyah kanatları

O geçerken yere vuruyor, ben de ses çıkarmaktan korkarak nefesimi tutuyorum.

Elindeki oyma av bıçağın, yanıp sönen acil durum ışığının altında parlayan keskin ağzını görünce geri çekiliyorum.

Sanki kitaplığın arkasına saklandığımı duyuyormuş gibi duraksıyor ve başını bana doğru çeviriyor.

Düşünmek şöyle dursun, zar zor nefes alabildiğim bir an geçiyor. Sonra koşuyorum.

İgdlerim beni ele geçiriyor ve çıkışa doğru koşuyorum, ayaklarım mermer zemine çarpıyor ve kalbim göğsümün içinde çarpıyor.

Peşinden koştuğunu, köşeden uçarak gelirken kitapları devirdiğini duyabiliyorum ama arkama bakmıyorum.

Kapı göründü.

Birkaç adım daha.

Kendimi kola doğru fırlatıyorum ve parlak ışıklı koridora yuvarlanıyorum. Momentum dengemi kaybedip ellerimin ve dizlerimin üzerine düşmeme neden oluyor ama adrenalinin etkisiyle etrafımda dönerken acıyı fark edemeyecek kadar uçmuş durumdayım.

Karanlık, açık kapının ağzı bana bakıyor ve beni öldreceğinden emin bir şekilde cüppeli adamın içeri adım atmasını bekliyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

Her köşeden bastıran ürkütücü bir sessizlik yerleşir.

Sessizlik nazik ve misafirperver olabilir.

Bu sessizlik değil.

Bu sessizlik benimle
alay ediyor. Gülüyor ve
alay ediyor.

Ayağ a kalkmamı ve kâbuslarımla yüzleşmek için kütüphaneye geri dönmemi istiyor.

Yeterince cesur değil misin? Kim korkak kedi?

Korkuyorum. Ben o korkak kedyim.

Paniğimi bastırmak için gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Bu işe yaramadığında, içime bir nefes çekiyor.

Derin nefes al.

"İyi misin?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ayağa fırladım.

Dariana yüzünde belirsiz bir ifadeyle önümde duruyor, sanki benim tuhaf olduğumu düşünüyor.

Sırtım soğuk taş duvarla buluşuyor. "Ben iyiyim." O da nereden çıktı?

Gözlerimi omzunun üzerinden aralık kapıya doğru kaydırıyorum. "Az önce kütüphanede miydin?"

"Hayır..." diye dalıyor, görüş alanımı takip ettikten sonra kaşlarını indirerek bana bakıyor. "Ben, bir proje üzerinde çalışmak için kaldım."

"Bir proje mi?" Şüpheyle sordum.

"Evet." Tereddütlü bir adım daha yaklaşıyor. "İyi olduğuna emin misin?"

Tekrar kapıya bakıyorum, sonra ona. "Ben iyiyim."

"Bekle!" diye sesleniyor ben uzaklaşırken ve ben yavaşlayarak duruyorum. Bana yetişmek için koşarken topukları mermere vuruyor.

Çiçekli parfümü, meyveli şampuanı ve çilekli dudak kreminden oluşan bir bulutun içindeyim. Bir nostalji duygusuna kapılıp onu ihtiyatlı bir şekilde içime çekiyorum.

"Şimdi nereye gidiyorsun?"

"Evime dönüyorum."

Kütüphanede olanlardan dolayı hâlâ sarsılmış durumdayım ve yalnız kalmaya ihtiyacım var. Biri bana saldırmaya çalıştı.

Sadece bu da değil, orada olduğumu biliyorlardı ve beni bir gibi avladılar. Zamanında çıkamasaydım ne olurdu?

Köşeyi döndüğümüzde bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor.

"Solgunlaşmışsın," diye dikkat çekiyor Dariana. "Belki de biraz oturman gerekiyordur."

"Ben iyiyim."

Beni durdurdu. "İyi değilsin."

Geldiğimiz yola dönüp bakıyorum, izlendiğim hissinden kurtulamıyorum. Duvarlardaki aplikler yanıyor

Parlak alevler taşın üzerinde dans ediyor, gölgeler sürünüyor ve uzuyordu.

"Benimle gel."

Ben itiraz edemedim, kolumu sıkıca kavrayarak beni sürüklüyor.

Beni dışarıya, temiz gece havasına çıkarmasına izin veriyorum ve akademinin taş basamaklarına oturuyoruz.

Kendi diziyi dizimi dürterek, "Seni korkutan şeyin ne olduğunu neden bana anlatmıyorsun?" dedi.

Elinde bıçak olan cüppeli adamdan bahsedilince ürperiyorum ve soğuktan korunmak için kollarımı kendime sarıyorum. "Kütüphanede biri bana saldırmaya çalıştı."

Dariana sertleşir. "Emin misin?"

"Bıçak taşımak ve siyah cüppelerle dolaşmak normal değilse, evet." Onun sabit bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Kaçtığım da beni kovaladı."

"Müdireye söylemeniz gerekiyor."

O kadına maruz kalmaktansa kendi tırnaklarımı teker teker sökmeyi tercih ederim. Çok korkutucu biri.

"Onun bu işe karışmasını istemiyorum. Muhtemelen birileri şaka yapıyordur."

En azından ben buna inanmayı seçiyorum. Gerçekle yüzleşmekten daha kolay.

Dariana ikna olmamış gibi görünüyor ama muhtemelen bu konuda konuşmaktan çekindiğimi hissederek konuyu kapatıyor. Bunun yerine "Eden'dan kaçtığın doğru mu?" diye soruyor.

Beni hatırlamaması canımı acıtıyor.

Çünkü bakmıyor. Bana eskisi bakmıyor.

Gözlerinde hiç sevgi yok; herhangi biri olabilirim. "Evet," diye nefes alıyorum ve tekrar ormana bakıyorum. Daha az Kalın gövdelerin ardında gizlenen gölgelere bakmak, onun bakışlarındaki gerçeği görmekten daha acı vericiydi.

Hayali gözler bana bakıyor. "Eden'i neden terk ettin?"

"Artık evim gibi hissetmiyordum," diye fısıldadım.

Yer değiştirip elini kanadımın üzerinde yumuşattığında kaskatı kesiliyorum. "Eskiden beyaz mıydılar?"

"Evet." Sesim bu kez daha zayıf, ağaçlardaki yaprakları hışırdatan akşam esintisinden zar zor duyuluyor. Tüylerimin arasından süzülen parmaklarının verdiği his hoşuma gidiyor.

Lezzetli bir ürpertiği bastırıyorum, sonra ona bakıyorum. "Melekler hakkındaki hikâyelerin doğru. Beyaz tüyleri, sarı saçları, ışıltılı mavi gözleri ve bir tenleri var."

"Ama seninkiler gece kadar siyah. Ve büyük." "Öyleler."

"Ne oldu?"

Bakışlarını tutuyorum, onun gece gökyüzüne hapsoluyorum. Eğilip onu öpme dürtüsü beni ele geçiriyor ve bu dürtüyle hareket etmemek için tırnaklarımı taşa geçiriyorum. "Zarafetten düştüm."

Sana aşık oldum.

Son düşünce, gecenin içine süzölmeden önce dudaklarımda söylenmeden çınlayan, esintideki bir fısıltı.

"Cehennemi seviyor musun?"

"Neden buradasın?" Sorusuna cevap vermek yerine soruyorum. Dariana yabancılara iyi davranan biri değil çünkü iyi olmak istiyor. İlk tanıştığımızda bana dudak bükümüştü.

Bu yönü beni sinirlendiriyor.

"Seninle konuşmak için bir nedene ihtiyacım var mı?"

Evet, biliyorsun. Omuzlarım kalkıp iniyor. "Sen söyle."

Hâlâ birbirimize bakıyoruz, hem meraklı hem de biraz temkinli.

Esintinin saçlarını omuzlarından kaldırışını ve gözlerini her kırpışında uzun kirpiklerinin yanaklarını okşamasını seviyorum.

Özellikle ağaçları taramak için göz temasını kestiğinde gülümsemesini seviyorum.

"Burayı, Cehennem'i seviyorum."

Geniş ve meraklı gece gökyüzü gözleri bana dönüyor ve başımı eğip omuz silkiyorum. "İlk defa kendim olabiliyorum... Cennet'te kendimi kaybolmuş hissettim."

"Neden kaybolmuş hissettin?"

Benimle konuşmak için art niyetli olup olmaması umurumda değil.

Sadece onun sesini duymak istiyorum.

Onun yanında böyle oturmak ve esintide onun çiçekli parfümünün notalarını yakalamak.

"Karışık bir durum."

"Artık Dmitriy ile mi yaşıyorsun?"

"Evet." Bir tepki vermesi için onu dikkatle izliyorum ama o temkinli davranmaya devam ediyor.

"O kötü haber."

"Ondan hoşlanmıyor musun?" Gördün mü, yeni gelen bir cahil rolünü oynayabilirim.

Başı titriyor ve vücudunu bana doğru çeviriyor. "Ondan uzak durmalısın."

"Neden?"

"Daemon ile bir rekabeti var."

Bilmiyor muyum?

"Ve ona ulaşmak için her şeyi yapar. Hatta başkalarını kullanmaya kadar gidecektir."

"Onun planlarına dahil olmadığımı nereden biliyorsun?"

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor ve yanaklarımın ısınmasına neden oluyor. "Buna önsezi diyebilirsiniz."

"Önsezi mi?" Şimdi eğleniyorum.

Benim tanıdığım Dariana bir önsezinin kendisini yönlendirmesine izin vermezdi. Kesinlikle bir şeylerin peşinde.

"Evet, bir önsezi."

"Belki de kötü adam benimdir."

Gülümsemesini ya da kahkaha atmasını bekliyorum ama ikisi de olmuyor. Gümüş rengi ay ışığını yansıtan o iri gözleriyle bana bakıyor. "Öyle misin?"

"Kötü adamı tanımla."

Şimdi gülümsüyor, sanki cevabım onu iyi bir şekilde şaşırtmış gibi. "Kötü adam Daemon'a karşı olan kişidir. Söyle bana,

"Yeni kız, sen düşman mısın?"

"Bunu bilmek bana, de sana düşer."

Tamam, bu sevimsiz bir yorumdu. Yüz avuçlama dürtüsü beni bir vadiyi çatlatan bir gök gürültüsü gibi vuruyor.

Ben ve ağzım.

Bir süre daha beni izliyor, sonra ayağa kalkıyor. "Şimdi iyi olacak mısın?"

Cevabım başımı sallamak oldu. Gitmesini istemiyorum ama gitmesine izin vermekten başka çarem de yok. "Ben iyi olacağım."

Ayaklarımı havaya kaldırmış, önümde uzanıyorum. Bir sayfa daha çevirip gözlerimi metnin üzerinde gezdirirken şömine yüzümün yan tarafını ısıtıyor.

Ne aradığımı bilmiyorum ama yine de Cehennem'in tarihini okurken büyüledim. Buradaki bilgiler yaşlıların bize anlattıklarından çok farklı. Onların hikayeleri çok acımasızdı.

*"Düşmüş melekler
kötüdür." "Uzak
durun."*

Her zaman meraklı olmama şaşmamalı.

Amenadiel bir keresinde merakımın başımı belaya sokacağını söylemişti ve sanırım belanın beni bulmakla kalmayıp tamamen sahiplendiğini söylemek yanlış olmaz.

Bir sayfa daha çeviriyorum, sonra duruyorum. Sayfadaki resim düşüşü tasvir ediyor: yedi melek tepeden tırnağa kana bulanmış halde cehennemden çıkıyor.

Tüylerim diken diken oluyor. Yavaşça doğrulup kitabı kucağıma .

Amenadiel Lucifer'in yanında yürüyor ve bu bir çizim olsa da benzerlik yadsınamaz. Diğer beş melek arkadan geliyor ama benim gözlerim en öndeki kardeşlere takılı kalıyor.

Kararan gökyüzü intikamcı bir Tanrı gibi gruplarını çevreliyor ve beyaz, kızıl lekeli kanatlarından siyah tüyler fişkırıyor.

Bir sayfa daha çeviriyorum, gözlerim çizimleri tarıyor. Kanatları artık tamamen siyah ve bir zamanlar mavi olan gözleri hiçliğin karanlık çukurlarına dönüşmüş.

Bir sonraki sayfadaki resim dişleri ve boynuzları tasvir etmektedir.

Saçlarıma uzandığımda, parmaklarım ipeksi tellerin arasından kayarak küçük, çıkıntılı boynuzları dürtüyor.

Daemon onunkine ilk dokunduğumda hoşlanmamıştı ama bakışlarımdaki şaşkın meraktan beslenircesine onları keşfetmeme izin verdi.

Sadece şöminedeki kıvılcımların böldüğü sessizlikte kâğıt kırışıyor. Alevler içinde kalmış bir melek resmine rastlayana kadar metni gözden geçirerek daha fazla sayfa çeviriyorum.

Dudaklarındaki karanlık, kurtvari gülümseme beni büyülüyor. Hiçbir acı çılgılığı, korku belirtisi ve tereddüt . Gücü onun bir uzantısı ve ölümcül, yıkıcı bir silah gibi kullanıyor.

Kendi elime bakarak bir alevi canlandırıyorum ve çılgınca titreşmesini izliyorum.

Sessiz bir göletin camsı yüzeyi gibi durgunlaşmadan önce, ışıklı bir sahnede zarif bir sanatçı gibi avucumun üzerinde dans ediyor.

Kolumu uzatıyorum ve alevler bir senfoni halinde yüzey boyunca yayılıyor.

Benzin izi için yanan bir kibrit.

"Gittikçe güçleniyorsun."

İrkiliyorum ve alevler sanki bir kova suyla söndürülmüş gibi sönüyor.

Amenadiel kapının pervazını itip odama girdi. Elleri ceplerinde, yere saçılmış giysilere, sonra da kucağımdaki açık kitaba bakıyor.

Merakla bana doğru yürüdü, kitabı kapattı ve başlığını okudu. "Cehennemi merak ediyor musun, küçük melek?"

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama gözleri kitaptan yukarı kayınca sözüm kesiliyor.

"Yoksa beni merak mı ediyorsun?"

"Seni merak etmiyorum," ısııyorum.

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ve acaba yakınlığının ya da parmaklarının hâlâ kitabın üzerinde olduğunun mı diye merak ediyorum.

"Bana soru sorun, cevaplayayım."

Kitabı onun dokunuşunun altından çekip çıkarıyorum ve göğsüme sarılıyorum. "Güçlerinde ustalaşman ne kadar sürdü?"

"Uzun bir süre."

"Bu bir cevap değil."

Ateşe doğru yürürken ve ellerini şömineye dayarken ağır ayakları parke zeminde ses çıkarıyor. "Güçlerini kucaklamak istiyorsan, karanlığa teslim olmalısın."

"Deniyorum."

"Yeterince sert değil."

Döndüğünde, acı bir gülümseme - kanı buza çeviren türden bir gülümseme - gece davetsiz misafir gibi dudaklarını süslüyor. "Şansına, hazırlıklı geldim."

Elleri ve ağzı bağlı çıplak bir insanla geri dönmeden önce kapıdan çıkıp kaybolmasını izliyorum.

Onu hiçbir ağırlığı yokmuş gibi yatağa fırlatır. "Gece genç ve bu adam da öyle. Eğleneceğine inanıyorum meleğim."

İnsanın korku dolu iniltileri ve kaşının üstündeki kesikten gelen kan kokusuyla kesici dişlerim zonkluyor. "Onu insanların dünyasından sen mi getirdin?"

"Elbette. Çırağım için sadece en iyisi." Sonra kapıya yönelir ama çıkmadan önce geri döner. "Oh, ve son bir şey daha. Onu öldürmene izin yok."

Kapı yumuşak bir tıkırtıyla kapandığında dehşete düşmüş insana tekrar bakıyorum. nabzının tınısı nabzı atıyor

Solgun teninin altında düzensiz bir şekilde ve gözyaşlarıyla ıslanmış alt dudağı titriyor.

Amenadiel'in bana bir hediye getirmesi beni şaşırtmadı. Bu, bir babanın kızına doğum günü için oyuncak bebek hediye etmesine eşdeğer.

Ama Amenadiel benim babam değil ve bugün benim doğum günüm değil.

Ve bu adam bir bebek değil.

o da olabilir.

Parmaklarımı yanaklarında gezdirirken, acınası yakarışları karşısında gözlerim kırmızı bir doluyor. Korkusunu bu kadar açıkça göstermemeli; bu sadece onu daha fazla incitmek istememe neden oluyor.

Tırnaklarımla onu açmak için.

İçini keşfetmek için.

Keskin dişlerim , şöminenin loş ışığında parlıyor. "Sana göz kulak olacağım, söz veriyorum."

Bölüm

ELeVen

DARIANA

I oturma odasının kapısını fırlatıp dramatik bir edayla içeri girer. "Performansım için bir ödülü hak ediyorum."

Daemon başını koltuktan kaldırıp bana baktı.

Kara kirpiklerinin altından. Gözlerindeki o soğuk, kopuk bakış yetişkin bir adamı korkutabilir ama Daemon'ı hayatım boyunca tanıdım. Havlıyor ama ısırıyor. En azından benim için.

Konu başkalarına gelince, o da babası kadar acımasızdır.

"Sen neden ?" Ronan yan odadan

Kucağında bir kızla oturduğu karşı kanepede.

Kolunu gözlerine siper etmiş, yere yayılmış Alaric bize aldırış etmiyor.

"İstedğin gibi onunla arkadaş oldum."

Daemon doğrulur ama daha bir söyleyemedi Ronan güler.

"Bunu nasıl başardın? Sende iyi kalpli bir kemik bile yok. Seni sadece diğer kızları küçümserken gördüm."

"kibar olabilirim, sik kafalı."

"Ve?" Daemon, bacaklarını iğrenç bir açmış, çekiştiriyor.

"Ne öğrendin?"

Daemon'un koltuğuna doğru yürüyüp kolçağa otururken kanatlarım arkamda esniyor. "Kütüphanede neredeyse saldırıya uğradığını düşünüyor. Görünüşe göre, elinde bıçak olan cüppeli bir adam onu kovalamış."

Daemon rahatsız edici derecede uzun bir süre yüzüme bakıyor. Bu yeni bir şey değil. Sizi parçalara nadiren konuşur.

"Cüppeli bir adam onu bıçakla mı kovaladı?"

"Öyle iddia etti."

"Muhtemelen yeni kıza şaka yapan biri," diyor Alaric, kolu hâlâ gözlerinin üzerinde asılı.

"Benim iznim olmadan kimse acemilerle uğraşamaz." Daemon'un sesi derin ve kısık. Kontrolü elinde tutmayı sever ve akademi onun krallığıdır. Ona karşı gelmek ciddi sonuçlara yol açar.

"Düşmanınız olup olmadığını sorduğumda da bana doğru dürüst bir cevap vermedi."

"Cesurca," diye kıkırdıyor Ronan.

"Peki, birbirinizin saçını ne zaman öreceksiniz?" Alaric alay ediyor, ben de onu tersliyorum.

Kolu gözlerini kapattığında görebildiğinden değil.

"Düşüncesi bile beni sertleştiriyor." Ronan'ın gülümsemesi çok geniş. Yüzünü yumruklamaktan başka bir şey istemezdim.

Onun yerine parmaklarımı Daemon'ın ipeksi saçlarında gezdiriyorum. "Ona güvenmiyorum."

"Kimseye güvenmiyorsun," diyor o dumanlı sesiyle, beni kucağına çekip açmadan önce, parmakları kalçalarımın batıyor.

"Amcanla yaşıyor." "Yaşlı adamla başa çıkabilirim."

"Muhtemelen Dmitriy'i beceriyordur."

"Daha büyük bir sikim var. Amını yırtıp döllerimle doldurduğumda o eziği düşünmeyecek."

Ronan'ın eğlendi kahkaha sürüklenmeler üzerinde için Biz. "I kuzeninizin anatomisine bu kadar aşına olduğunuzu fark etmemiştim."

"Bir keresinde bir kızı paylaşmıştık."

Ronan, "Aile bağlarının yerini hiçbir şey tutamaz," diye takılıyor. Daemon'ın omuzları tembel bir omuz silkmeye kalkıp iniyor. "Bu bir Amcamın doğum günü. Biliyorsun, babam bin yıllık ayrılıklarına rağmen hâlâ birlikte kutlamamızda ısrar ediyor. Kan sudan daha kalın akar."

Alaric homurdanıyor. "Gördüğüm zaman inanacağım."

Daemon bana, "Onu aramıza davet et," dedi ve ben de geri çekildim.

"Bunu neden yapayım ki? Hayırseverlik benim uzmanlık alanım değil." "Çünkü onu yok edeceğim ve bunu hissetmesine ihtiyacım var."

Sanki yanında biri varmış gibi. Aksi takdirde, ağlayacak

Dmitriy'nin omzu."

"Planınız Titanik'ten daha fazla deliklerle dolu." "O zaman insan dünyasında yaşamadığımız için şanslıyız."

Alaric oturuyor, sehpadan bir esrar alıp yakıyor ve bana bakıyor. "Sana güvenmesini sağlayamayacağını mı düşünüyorsun?"

Kollarımı göğsümde kavuşturup omzumun üzerinden ona bakarken, ona etkilenmemiş bir bakış atıyorum. "Bana güvenmesini sağlayabileceğimi biliyorum. Yeteneklerimi mi sorguluyorsun?"

"Belki."

Daemon'un göğsü eğlenen kıkırdamalarla titreşiyor. Elbette, yardım edemeyeceğimi biliyor ama meydan okumaya devam ediyor.

"Güven bana, Alaric. Kısa sürede tüm sırlarını bana anlatmasını sağlayacağım."

Daemon parmaklarını kolumda gezdiriyor. "Bu arada o da sikimi emiyor olacak."

Dönüp ona ters ters bakıyorum. "Bunu senin için yaptığımı, sıkılana kadar başka bir oyuncakla kendini eğlendirebileceğini mi sanıyorsun?"

"Bence çok fazla konuşuyorsun," diye mırıldanıyor, sesinin kenarlarında bir kahkaha tonu beliriyor. "Neden o güzel ağzını daha iyi kullanmıyorsun?"

Kıçıma bir tokat atarak bacaklarının arasında diz çökmemi emrediyor ve ben de isteyerek yapıyorum çünkü bu Daemon, tahtın bir sonraki varisi. İnkâr edebileceğin bir adam değil.

Bunu biliyorum.

Bu krallıktaki herkes bunu biliyor.

Ben pek de sabırlı olmayan bir şekilde beklerken kemer tokasının çözülme sesi odada çınlıyor. Daemon'ın aletini her zaman sevmişimdir. Kalın, uzun ve düzleştirilmiş bir dil için yalvaran mor damarlarla süslü.

Hoşuma gitmeyen şey Daemon'un sıkılmış gibi görünmesi. Benden sıkılmış. Hayattan. Kendisinden.

Her lanet şeyi.

Ben onu olabildiğince derine çekerken parmakları uzun saçlarıma dolanıyor, gerçek bir kraliyet mensubu gibi ihtiyaçlarını karşılıyorum.

Ve belki, sadece belki, ben de biraz sıkıldım. Ondan.

Hayattan. Kendimden.

Her şeyi.

Belki de yeni kız tuhaf bir ilgimi çekti ve "Bunu ben bilirim, sen de öğrenirsin" derken gözlerinde gördüğüm meydan okuma ilgimi çekti.

Daemon gibi kraliyet soyundan gelmiyorum ama her zaman onun yörüngesinde var oldum. Diğerlerinin sadece şöhret, statü ve finansal güvenlik ihtiyaçlarını karşılamak için ondan bir parça istediklerine ilk elden tanık oldum.

Parmaklarını şıklattı diye ona sakso çekmekten daha iyi değilim, ama biz buyuz.

Hiçbir kan, intikam ya da kaosun dolduramayacağı boşluğu doldurmak için birbirimizi kullanıyoruz.

Derin bir homurtuyla tohumu ağzımı dolduruyor ve o beni itene kadar hepsini yutuyorum.

"Benim sıram," diye şaka yapıyor Alaric, sigarasını bana uzatarak.

Onu tersledim, sonra esrarı kaptım. "Böyle bir şey olmayacak. Senin sikini yaladığım gün cehennemde soğuk bir gün olacak."

AUREL AI

"Dün gece ayrılmadan önce özellikle ne söyledim?" Amenadiel ertesi sabah odamın kapısını açtığında soruyor.

Kurumuş kan, et parçaları ve iç organlarla kaplı insan cesedinin yanında çırılçıplak kıvrılmış yatıyorum. Çoktan soğumuş ve kaskatı kesilmişti. Gözleri gitmiş. Kalbi ve organlarının çoğu da öyle.

Yavaşça doğruluyorum ve sisli anıların arasından Amenadiel'e bakıyorum. Ağzımda bakır ve pişmanlık tadı var.

Söz konusu adam kapımı kapatıyor, odanın doğru adım atıyor ve gözlerini duvarlardaki kan lekeleri üzerinde gezdiriyor.

Kesik bir ayağı bile tekmeleyerek yoldan çeker.

Sonra yanağımı okşuyor ve gözlerimi gözlerine dikeyor. "Çok kötü bir kız oldun, Angel."

Kanlı dişlerimi gösterip ona tıslıyorum ama ben susana kadar parmaklarını çeneme gömüyor.

"Evimde itaatsizliğe müsamaha göstermem." Sesini yumuşatmadan önce kanatlarını bir hâkimiyet gösterisiyle açıyor. "Ama karanlığa düşkün olduğun için seninle gurur duyuyorum.

Eğilerek kulağıma fısıldadı, "Onu becerdiğinde hayatı için yalvardı mı?"

Boğazımdan bir hırıltı kopuyor ve Amenadiel yanağımı okşuyor, şu anda melekten çok hayvan olduğum için memnun. "İyi melek."

Bu sefer dişlerimi gösterip kırmızı bir buğunun içinden ona baktığımda sadece kıkırdıyor. Sonra tüm gücünü kullanarak beni yüzüstü çeviriyor ve sert sikini kıcıma sürüyor. "Karanlık seni ele geçirdiğinde, ona boyun eğdirmeyi öğrenene kadar tüm ahlak kuralları yok olur. Şu anda , sen bir vahşisin yaratık of the

Gece. Seninle istediğim her şeyi yapabilirim ve sen de bunun her saniyesine bayılacaksın."

Sesinde bir özlem notası var, sanki benim sert hırıltılarımdan ve kırmızı gözlerimden hoşlanıyor gibi.

"Seni becereceğim, Angel. Daemon sana tekrar aşık olmadan önce bu dar amcığı ger."

Kurumuş kanla kabuk bağlamış saçlarımı kavırıyor ve başım garip bir açıyla bükülene kadar sertçe çekiyor. "Sana kan ve seks istediğimi söylediğim zamanı hatırlıyor musun? Açlıktan ölüyorum. Ama insanlar ya da melekler için değil, gerçek bir canavar için." Sesi daha da alçalıyor, tehlikeli bir niyetle damlıyor. "Senin şu an olduğun gibi."

Amenadiel pantolonunun fermuarını açıp önünü indirirken kulağıma doğru nefes alıyor. Sikini okşuyor ve damlayan amcığımla aynı hizaya getiriyor.

"Ne kadar iyi bir orospusun," diye nefes alıyor, yanağımı şiltenin üzerine bastırıyor, büyük avucu yüzümün büyük kısmını kaplıyor. "Dün gece o adama saatlerce işkence ederken neden olduğun yıkıma bak. Eminim onun acı dolu çılgınlıklarının her saniyesini sevmişsindir."

Hırlıyorum, homurdanıyorum ve dişlerimi kırıyorum, vahşi bir hayvan gibi ses çıkarıyorum. Ama Amenadiel beni kolaylıkla bastırıyor ve gücünü kullanarak beni kığım havada yatağa sabitliyor.

Tam bana çarpmak üzereyken korumalarından biri kapıyı çalıyor ve ardından Dariana'nın çok belirgin kadınsı sesi geliyor.

"Beni hemen içeri , yoksa Lucifer kovulduğunuzu görecek."

Amenadiel yüksek sesle küfrederek beni itiyor, sonra tam kapı açılırken aceleyle uzaklaşıyor.

"Ne oluyor lan?" Dariana sahneyi geniş gözlerle izlediğini söylüyor.

Daemon muhafızın omuzlarıyla geçerken o da aniden durur.

Ronan ve Alaric de aynı derecede telaşlanmış görünüyor.

"Burada ne arıyorsun, yeğenim? İki gün içinde iki kez varlığını şereflendirildim. Ancak gördüğün gibi biraz meşgulüm."

"Ona ne yaptınız böyle?" Dariana ağzından kaçırıyor, sonra aceleyle bana doğru geliyor ve dizlerinin üzerine çöküyor.

Yumuşak parmaklar saçlarımı kanlı yüzümden uzaklaştırıyor ve çenemi kavıyor. "Gözleri kırmızı."

"Bunu duymuştum," diye fısıldar Alaric, beyninde çarklar dönmektedir. "Düşüşten sonra bazı melekler karanlıkla baş edememişler. Kendilerini ona kaptırmışlar ve sonunda onları tüketmiş." Gözleri yataktaki gövde, yarı kesik baş ve yere saçılmış vücut parçaları üzerinde dans ediyor. Bakışlarını Amenadiel'in üzerinde sabitler. "Burada tam olarak ne elde etmeye çalışıyorsun?"

Çıplak ve titreyerek kucaklandım ve sert bir göğse yaslandım. "Babam bunu duyana kadar bekle."

"Siz çocuklar bunu çok abartıyorsunuz. Dün gece beslendi ve şimdi azdı ve onu sikmem için bana yalvardı. Tatmin edici bir beslenmeden sonra nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Yem mi?" Dariana'nın sesi dehşete düşmüş gibi geliyor. "Etrafına bak, büyükbaba. Bu lanet bir katliam!"

Hareket halindeyiz. Daemon beni koridordan geçirip başka bir odadan geçirdikten sonra açık bir avlu kapısından çıkarıyor.

Görüşümü kaplayan kırmızı sisin arasından yıldızlar parıltıyor. Daha yakına sokuluyorum, tanıdık kokuyu içime çekiyorum, duruma anlam veremiyorum ama uzun zamandır olmadığım kadar güvende hissediyorum.

"Bu da neydi böyle? Nesi var bunun?" Daemon homurdanıyor, adımlarını yavaşlatmıyor.

Alaric'in sesi arkamıza çınlıyor. "Ayrıntılara girebilirim ama sizin için basit tutacağım. Karanlığa alışık değil. O ışıktan doğdu, sonra düşmüş bir melek oldu. orijinal düştükten sonra, melekler yavaş yavaş oldu

kendilerini karanlıkla tanıştırdılar. Tanımayanlar ise onun tarafından yutuldu."

"Hiç anlamıyorum," diye homurdanıyor Daemon.

"Tamam, biraz daha basitleştirelim. Amcan çok fazla karanlığın onu tüketebileceğini ve bir canavar yaratabileceğini biliyor. Sence neden onu kanaması olan bir insanla aynı odaya kilitledi?"

"Muhtemelen onu ilk kez tehlikeli durumlara sokmuyor. Ama neden?"

Havada ani bir değişim var.

Uçuyoruz.

Süzülüyorum.

Kozalandım.

"Odaya girdiğimizde onu becermek üzereydi." "Tamamen kendinden geçti."

"Değil Tamamen." Alaric noktalar dışarı. "O var temel içgüdüler. En gerçek anlamıyla bir hayvan."

"Yani, ne yapmak istedi? Bir canavar yaratmak mı?" "Bir silah," diye konuşuyor Dariana.

"Gerçek bir meleği çok kısa sürede çok fazla karanlığa maruz bırakırsanız, tüm duygusal yeteneklerini kaybeder. Ahlaklı olmadığımızı düşünmeyi seviyoruz ama bunu başaramayan meleklerle ilgili hikayeler duydum. Kabuslardan fırlamış gibi bir şey."

"Şimdi neredeler?"

Daemon soğuk ve mesafeli bir sesle, "Ait oldukları yerde, karanlıkta kilitliler," diyor. "Asla dünyaya salınamazlar."

Sessizlik içinde uçuyoruz ve onların arazisinin dışına inene kadar rüyasız bir uykuya dalıp çıkıyorum. Döndüğümde beri buraya gelmemiştim ve geniş malikanenin görüntüsü başımı kaldırıp etrafa bakmama yetiyor. Kırmızı sis yavaş ama emin adımlarla kayboluyor.

Tekrar harekete geçiyoruz.

"Ona güvenmiyorum Daemon. Onu yakından takip etmeliyiz."

Dariana'nın sesi.

"Ve yapacağız. Amcam her ne planladıysa, bir yolunu bulacağız."

"Belki de sadece dişlerini sıkkan ve ona hırlayan çaresiz kızlardan hoşlanan azgın bir ihtiyardır."

"Belki de kadın onu normal haliyle sikmeyi reddetti ve adam da kadın ne yaptığını bilmezken sikini ıslatma fırsatını kaçırmadı."

Evet.

"Ya da belki teorileri tartışmayı bırakıp onu öldürmeliyiz."

Daemon beni yumuşak bir yatağa yatırıyor, ben de yastığa daha sıkı sarılıyorum.

"Banyoya ve giysilere ihtiyacı var."

Daemon çarşafı boynuma kadar çekerek, "Evet," diye cevap veriyor. "Ama önce dinlenmeye ihtiyacı var."

"Onu burada gözetimsiz , değil mi?" Dariana'nın sesi kuşkulu geliyor.

Yerde sürtünen bir sandalyenin sesi odayı dolduruyor.

"Hayır, ben burada kalacağım. Siz gitmelisiniz."

"Ya sana saldırırsa?"

Daemon'ın derin sesi tenimi yalıyor. "Onunla başa çıkabilirim." "Henüz karanlığını kontrol edemiyor," diyor Alaric.

emin değilmiş gibi konuşuyor.

"Güzel."

"İyi mi?" Ronan onu odadan çıkarırken Dariana neredeyse çığlık atacaktı. "İçinde ışık olmadan karanlığa hükmetmeyi öğrenene kadar ne yapacağı belli olmaz."

Daemon hiçbir şey söylemiyor ama onu hissedebiliyorum. Gözlerim kapalıyken bile.

İlgisi beni yakıp kavuruyor ve ördüğüm her duvarı delip geçiyor. O bir görev adamı, merak uyandıran bir ilgi ve huzursuz bir zihin. Karanlık gözleri beni değerlendiriyor ve kesip açıyor, yetenekli bir cerrah çıkarılacak zayıflıkları arıyor.

"Beni duyabildiğini biliyorum, yeni kız."

Yorganı üzerimden atıp yatakta doğruluyorum ve son kırmızı sisi de temizlemek için başımı sallamaya çalışıyorum ama inatçı, keskin pençeleriyle bana yapışıyor.

"Bana bak." Sesi derin, emredici bir tizliğe sahip.

Gözlerim yukarı kayıyor ve onunkilere kilitleniyor.

Dirseğini kolçağa dayamış, ayak bileğini dizine koymuş ve tüm dikkatini bana vermiş bir şekilde oturuyor.

Hoşuma gidiyor ama beni bu şekilde, çıplak, bağırsak ve kanla kaplı, parlayan kırmızı gözlerle görmesini de istemiyorum.

Ben bir
canavarım. Bir
iğrençlik.

"Seni insanla birlikte o odada ne kadar kilitli tuttu?"

Sesim boğuk çıkıyor. "Bütün gece."

"Sana herhangi bir talimat verdi mi?"

"Onu öldürmemem için."

"Ama sen yaptın."

Dudaklarım ve utanç içinde başımı eğiyorum. "Başka tarafa bakabileceğini söyledim mi?"

kızgınlık alevlenirken dişlerimi sıkıyorum. Daemon'un bana ne yapacağımı söylemeyi ve üzerimdeki gücünü göstermeyi sevdiğini deneyimlerimden biliyorum ama bu henüz dersimi aldığım anlamına gelmiyor.

"Bak. Bak.

Bana."

Bakıyorum.

Tabii ki biliyorum.

Ben zayıfım ve o farkında bile olmadan kalbimi içinde tutuyor. Onu kolayca ezebilirdi.

"Seni sikmesi için ona yalvardın mı?" Başım sallanıyor.

"Bir sesiniz var. Kelimelerini kullan."

"Hayır, kullanmadım," diye ısırdım.

"O zaman bana ne olduğunu anlat."

Öne doğru kayarak belime dolanan battaniyeye uzanıyorum ama onun derin, çakıllı sesi havayı gök gürültüsü gibi yarıyor. "Bırak onu."

Meme uçlarım sert ve ağırlı, ama soğuk olduğu için değil.

Hayır, sesindeki alfayı seviyorum.

"Ne oldu?" diye tekrar soruyor.

Ne kadarını açıklayacağımı tartışırken dudağımı endişelendiriyorum. "Talimatlara uymadığım için beni uyardı, sonra da karanlığa daldığım için beni övdü."

"Devam et."

"Gücünü kullanarak beni yüzüstü çevirdi, yere yatırdı ve bana hiçbir ahlaki değerimin kalmadığını çünkü karanlığa yenildiğimi söyledi. Bana her şeyi yapabileceğini ve bundan zevk alacağımı çünkü o anda bir melek değil bir canavar olduğumu söyledi."

"Peki yapabilir ?"

Kendimi gerçekten berbat hissederek irkildim. Fısıltıyla söylediğim 'evet', ardından gelen hıçkırık kadar acınası.

"Onu becermek istedin mi?"

Elimin tersiyle burnumun altını sildikten sonra, "*Onu* becermek istemedim. Becermek istedim. Bu ilkel bir ihtiyaçtı. Onun kim olduğunu anlayacak bilişsel fonksiyona sahip değildim. Öldürmek ve becermek istiyordum. Ve belirli bir sırayla değil."

"Hâlâ sevişmek istiyor musun?"

Tıslayarak dişlerimi gösterdim ve ona sözsüz bir şekilde geri çekilmesini söyledim.

Çünkü öne oturuyor ve kanatları bir güç ve hâkimiyet gösterisiyle arkasından fırlıyor. "Bana bir daha dişlerini göstermeye kalkarsan seni pişman ederim, anlaşıldı mı?"

Ben de aynen yapıyorum.

Tıslama, ayağa fırladığında yoğunlaşan hayvani bir hırıltıya dönüşüyor. Sesim daha çok vahşi bir köpeğe benziyor.

düşmüş bir melekten daha kuduz.

Daemon şu anda bana yaklaşıp şiddet uygulamak istiyor. Hesaplı adımlarla yaklaşırken soğuk, gece gökyüzü gözleri beni olduğum yere mıhlıyor.

Savaşmaya hazırlanmak için ellerimin ve dizlerimin üzerine kayıyorum. Vücudumdaki her kas geriliyor, gerçekliğe olan tutunumum kayboluyor.

"Az önce ne dedim ben?"

Dişlerim ağrıyor, acıyla zonkluyor.

"Sana bana dişlerini göstermemeni söyledim, ama sen tahtın varisini dört ayak üzerinde, çıplak ve başka bir adamın kanıyla kaplı olarak tehdit ediyorsun. İnsan ya da değil, bu biraz saygısızca, de öyle değil mi?"

Gözlerim kızarıyor, sis yoğunlaşıyor.

"Daha çok ne istiyorsun, küçük cadı? Beni mi yoksa seni aletimle doldurmamı mı?"

O çok yakın ve ben ince bir ipliğe tutunmuş durumdayım. Eğer bu karanlıkla başa çıkamazsam, tüm benliğimi kaybedeceğim ve ona saldıracağım.

Ben daha bitiremeden, o saldırdı.

Ardından çıkan kargaşa, Alaric ve Ronan'ın gözleri fal taşı gibi açılmış ve dişlerini göstermiş bir halde odaya dalmalarına neden olur.

Daemon vücut ağırlığını kullanarak beni yatağa yatırıp ellerimi arkaya doğru bastırarak, "Biraz ip al," diyor.

Alaric dışarı koşuyor, sonra elinde bir iple geri dönüyor. Bileklerimi ve ayak bileklerimi her bir yatak direğine sabitliyorlar ve sonra Daemon kanatlarımı birbirine bağlamak için başka bir ip kullanıyor, böylece onları alevlendiremiyorum.

Ben hırlamaya devam edince çekmecelerini karıştırıyor, beyaz bir tişört alıyor ve ağzıma tıkıyor.

Üçlü olarak geri çekilip başlarını yana eğerek ve aynı memnun sırıtışlarla yatakta beni inceliyorlar.

"Görünüşe göre bir hayvan yakaladık."

"Çok azgın ve hırçın küçük bir hayvan."

Bölüm
TWeLVe

DAEMON

I bir adım daha yaklaşıp yatağa bağlanmış ve ağzı halini hayranlıkla seyrediyor. Kurumuş kanla kaplı, kırmızı gözleri ve derinliklerinden kopan hırıltılarıyla canavar gibi görünüyor

Göğüs.

Hiç bu kadar ilgimi çekmemiştii.

"Kanatları neden bu kadar büyük?" Ronan düşüncelerimi yankılayarak soruyor.

Onları ilk kez açtığında gözlerime inanamadım ve o zamandan beri sürekli aklımda.

Onu yatağıma bağlı görmek piyango kazanmış gibi hissettiriyor. Belki de bu beni amcam kadar zalim yapıyor, ama yatağa doğru yürüyüp elimi bağlı kanatlarından aşağı indirirken aklımdaki son düşünce bu, o ise beni kesmek isteyen bir hayvan gibi hırlıyor.

Ben de. "Çok kızgınsın, bebeğim."

Daha fazla hırıltı.

Arkamda Alaric ve Ronan kıkırdıyor. "Onunla ne yapacaksın?"

Bu harika bir soru. Bitmek bilmeyen can sıkıntısına çare olmasaydı onu amcama geri verirdim. Onu kırana kadar oynamak istediğim ışıltılı bir oyuncak gibi.

Yatağa tırmandım, bacaklarının arasına yerleştim ve parmaklarımın ucuyla sırlıklam amcığının üzerinde gezindim. Amcamı neden sikini fermuarlarken yakaladığımı şimdi daha iyi anlıyorum. Hayvani hırıltıları zevk iniltileriyle karıştığında benim sikim de kıpırdanmaya başlıyor. Ona dokunmamı istiyor ama aynı zamanda kalbimle ziyafet çekmek istiyor. Bu heyecan verici bir kombinasyon.

Parmağımı içine soktuğumda hiçbir dirençle karşılaşmıyorum. Çok ıslak ve sıkı ve amcığı aşağı benim etrafımda hırıltısı göğsünde kenetleniyor.

yoğunlaşıyor. "İyi hissettiriyor, değil mi?" Bir parmak daha ekleyerek alay ediyorum.

Ronan kıkırdayarak, "Sikimi ısıtıp koparacakmış gibi görünmese şimdi ağzını sikerdim," diyor.

"Bir kadından korktun mu?" Alaric şaka yapıyor ama ben onun dar amını parmaklarken o da güvenli bir mesafede duruyor.

"Bağlı ve zararsız," diye belirttim, sonra da kışına sert bir tokat attım.

Sert hırıltısı aletimin kot pantolonunun içinde zonklamasına neden oluyor. En son ne zaman şimdiki gibi olduğumu hatırlamıyorum. Bu ateş püsküren ejderhayı çıplak ellerimle evcilleştirmek istiyorum. Onu boyun eğmeye zorlamak.

"Normale dönmesi ne kadar sürer?" Ronan soruyor.

"Duruma göre değişir," diye cevaplıyor Alaric, ben onun kanadını tutmadan önce kışına bir şaplak daha atarken dikkatle izliyor.

"Açık mı?"

Alaric dikkatini Ronan'a odaklar. "Onu orada insanla birlikte ne kadar süre kilitli tuttuğunu ve daha önce kaç kez karanlık bir havuza atıp köpekbalıklarıyla yüzmesine izin verdiğini. bakılırsa, onu götürdüğümüzde uzun süredir oradaymış."

"Bütün gece onunla birlikteydi," diye cevap veriyorum, üçüncü parmağımı içine sokarak. Yeni kıza, "Ne kadar iyi bir kızsın, parmaklarımı böyle sıkıyorsun. Daha ister misin?"

"Burada ne haltlar dönüyor?" Dariana odaya girerken sorar.

Alaric kıkırdıyor, sonra dudaklarını ıslatıyor. "Gördüğünüz gibi vahşileşti. Onu bağlamak zorunda kaldık."

Dariana'nın gözleri fal taşı gibi açılır. "Peki Daemon neden onu parmaklıyor?"

"Çünkü eğlenceli," diye , saçlarını çekmek için öne doğru uzanıyorum. Melek beni şiddetli hırıltılar ve hırıltılarla ödüllendiriyor.

Ronan kahkahasını kapalı yumruğunun arkasına gizler.

"Bu kadar kendinden geçmişken ona dokunmak sence de kaba değil mi?" Dariana sorar ve Alaric kaşlarını çatarak bedenini ona doğru çevirir. "Dariana'ya ne oldu ve onun bedenine ne yaptın?"

"Sadece söylüyorum... yarın bunu hatırlayacak mı?"

Alaric, "Şüpheli," diye mırıldanarak olay yerine geri döner.

Parmaklarımı kaydırarak çıkarıyorum, emerek temizliyorum, sonra tekrar içine sokuyorum ve yenilenmiş bir zevkle parmaklıyorum. Bu küçük canavarın orgazmına en az onun kadar açım ve bunu yarın hatırlayıp hatırlamaması umurumda değil. Çünkü ben kesinlikle hatırlayacağım. "Bir kanat kapın, onu biraz daha kızdıralım," diyorum çocuklara.

"Oh, hadi ama," diye yalvarıyor Dariana, onlar öne çıktıklarında, biraz eğlenmek için eşit derecede istekliydi.

"Bu çok zalimce." "Nasıl o o zalim ne zaman o sahiptir Bu mu?" Ronan sorar, kanatlarının etrafındaki ipleri çözüyor.

Açıldıklarında Ronan ve Alaric iri gözlerle geriye sıçrarlar. "Kahretsin, büyük olduklarını biliyordum ama bu da neydi?"

"Onları dizginle," diye emrediyorum, sırsıklam amının içindeki vuruşlarımı yavaşlatarak. "Onu gerçekten kızdırmak istiyorum."

Kanatlarını her güçlü çırpışında hava yarıyor. Ronan ve Alaric'in her birini yakalamaları birkaç denemelerini alıyor ama sırtışları geniş ve gözleri meydan okumadan dolayı parlıyor.

Ronan çabalamaktan homurdanıyor. "Lanet olsun, nereden çıktı bu kız?"

"Görünüşe göre cennet," diye yanıtlıyor Alaric. "Şüpheli."

Kalçalarının arasına uzanıyorum, sonra onları kavriyorum, dilimi sırsıklam kıvrımlarında gezdiriyorum. Göğsünden çıkan sesler çok tahrik edici. Sanki daha fazlası için yalvarıyor ve aynı zamanda beni öldürmekle tehdit ediyor. Bunu istediğini biliyorum. Kana susamışlığı her gözeneğinden sızıyor.

Daracık amını yalarken parmaklarım kalçalarına gömölüyor. Dilimin üzerinde parçalanmaya yaklaştıkça aletim daha da sertleşiyor. İçine sokmak ve onu döllemlle doldurmak istiyorum. İçimdeki canavarı onun eğilimli vücudunda serbest bırakmak istiyorum.

Ona kötü şeyler yapmak istiyorum.

"Eğleniyor musun?" diye kıkırdıyor Alaric, artık iyice sinirlendiğı için kanatlarını zapt etmekte zorlanıyor.

"Kıskandın mı?" Ellerimi kıkına doğru kaydırıp yanaklarını ayırarak alay ediyorum.

"Ne kadar aptalca bir soru."

Dar çıkışı çok cazip görünüyor.

Eğilerek dişlerimi kıkının yanağına batırıyorum, sonra kurtulmak için mücadelesini yenilediğinde kıkırdıyorum. Bileklerinde ipin battığı yerdeki kesiklerden serbestçe kan akıyor ama o bunu umursamıyor, bunun yerine şiddetli öfkesine odaklanıyor.

"Sakin ol güzelim," diye yatıştırıyorum ıslak başparmağımlı büzüşmüş deliğinin üzerinde gezdirerek. "Kendine zarar veriyorsun."

Başparmağım içeri giriyor ve o sertleşiyor.

"Aferin kızıma," diye övüyorum. "Şimdi güzel ve sakın."

Hırlamayı bıraktı ve şimdi ben başparmağımla kıkını sikmeye başlarken burnundan sertçe nefes alıyor. Geriye doğru eğilip dilimi damlayan amının içine gömdüğümde, neredeyse bir melek gibi ve hırlayan bir hayvan gibi olmayan bir ses çıkarıyor.

"Evet, bebeğim, işte bu," diye övüyor Ronan onu. "Hoşuna gitti, değil mi?"

Vücudu dalgalanıyor, savaş onu terk ederken ve öldürme ihtiyacı azalırken beni karşılıyor.

Nefes nefese, ter içinde kalana kadar kıkına yaptığım hamlelerle eş zamanlı olarak onu dilimle beceriyorum.

Onu tam istediğim yere getirene kadar.

Bana ejderha avcısı diyebilirsiniz.

"İyi bir kız olup bizim için gelecek misin?" Alaric kızın terli ve kanlı saçlarını yüzünden uzaklaştırarak soruyor.

"İyi bir sürtük gibi kardeşimin diline boşalacak mısın?"

Dariana kapının yanında, "Buna inanamıyorum," diye mırıldanıyor.

"Sıkıcı olmayı bırak. Hoşuna gidiyor."

"Gerçek bu değil mi?" diye gülüyor Alaric, kızın saçlarını bir eliyle sıkıca tutmuş, bir yandan da parmaklarını kızın kuzguni tüylerinin arasında gezdiriyor. "bir baksana, resmen yarrak için yalvarıyor."

Dudaklarım parlayan yarığına karşı bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve zonklayan klitorisini dudaklarımın arasına alıyorum.

Yeni oyuncağımız için oyun bitti.

Gözlerindeki kırmızı buğunun arkasından zevk fışkırıyor ve ağzıma doğru sallanırken bir çığlık atıyor.

Onu kıkına sert bir tokat atarak dllendiriyorum ve kıkının lezzetli bir jöle gibi sallanmasını izliyorum.

Çok tatmin ediciydi ve hala kaya gibi sertim.
göre kardeşlerim de yle.

Yataktan kalktığımda Ronan yanıma geliyor.

"Şu ıslak amcığa bak." Sesi benim hissettiğim kadar işkenceye benziyor ve onun balını kendi iksirimmiş gibi daha yeni bitirdim.

Alaric arkamda volta atıyor, aleti siyah eşofmanını deliyor.

"Biz mazoşistiz," diye homurdanıyor Ronan.

"İstedini almaktan seni alıkoyan nedir?" Dariana tırnaklarını inceleyerek soruyor. Sonra onları bize doğru sallıyor. "Az önce yaptın, peki şimdi seni durduran ne?"

"Bu bizimle ilgili değildi," diye cevap veriyorum, sesim donuk. "Dediğin gibi, yarın bunu hatırlamayacak. Ne kadar yalvarırsa yalvarsın, onu çiğ çiğ siktiğimi hatırlayacak duruma gelene kadar o pembe amcığı sikmeyeceğim."

"Bir süre daha bekleyeceksiniz. Gözleri hâlâ kıpkırmızı yanıyor."

Aletimin sert hatlarını sıkarak, "Sabırlı olmam iyi bir şey," diye cevap veriyorum.

AUREL AI

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda ilk fark ettiğim şey ağzımın kuru olduğu - o kadar kuru ki yutkunmakta zorlanıyorum. Fark ettiğim ikinci şey ise kollarımı hareket ettiremediğim çünkü yatak direklerine bağlılar.

Gözlerim açılıyor ve etrafıma bakmak için başımı kaldırıyorum. Ne oluyor lan? Neredeyim ben?

Nefesim kesildi. Burası Daemon'ın odası.

"İyi uyudun mu prenses?" diye derin sesi arkamdan geliyor ve onu görmek için boynumu uzatıyorum.

Tabii ki yapamam. Tam arkamda, masanın yanındaki sandalyesinde otururken olmaz.

"Saatlerdir baygınsın." Masa sandalyesi gıcırıyor ve sonra geliyor, saçımı yumrukluyor ve başımı geriye çekiyor. Koyu renk gözleri yüzümde geziniyor, beni içiyor. "Gözlerin yine kahverengi olmuş" diye not ediyor.

Bileklerimi kurtarmaya çalışıyorum ama acıdan yüzüm buruşuyor. "Neden yatağında cırılçıplak bağlıyım?"

"Hatırlamıyor musun?" Saçlarımı serbest ve ipi çözmeye koyuluyor.

Boş kaldığımda, yatağa uzanıyorum. "Hayır, hatırlamıyorum."

Her şey bulanık. Hatırlayabildiğim son şey, Amenadiel'in insanı odama kapatıp kapıyı kilitlediği andı. Ağlamasını ve yalvarmasını sevdim. Gözlerindeki korku ve kaşının üstündeki kesikten akan kan...

"Neden bacaklarımın arası ağrıyor? Biz...?"

"Muhtemelen vahşice katlettiğin insanla seviştiğin içindir ya da sonrasında seni parmakladığım için olabilir."

Gözlerim yuvalarından . "Ne?"

Daemon her zamanki gibi özür dilemiyor.

Çekmeceli dolabına doğru yürüyüp bir havlu çıkardı ve bana doğru fırlattı. "Duş şurada."

Tuvaletin nerede olduğunu bildiğim halde işaret ettiği yeri takip ediyorum.

"insan kanını temizlemek istemiyor musun?"

Gözlerim vücudumdan aşağıya düşüyor. Kan kollarımı, göğsümü ve karnımı kaplıyor. Tırnaklarımın altında ve saçlarımda. Her yerimde.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, sonra yataktan kayıyorum ve banyoya doğru ilerliyorum. Kapı kapandığı anda ona yaslanıyorum ve duyularımı bulandıran endişeyi yatıştırmaya çalışıyorum. Daemon'ın evindeyim. Ve Daemon'ın yatak odasındaayım. Buraya nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim yok ama bu iyi haber.

Kapıyı itiyorum, havluyu havlu askısına yerleştiriyorum ve duşu açıyorum. İlk başta çok sıcak, bu yüzden su spreynin altına girmeden önce soğumasını bekliyorum.

Tenime değdiği anda, ayaklarımın dibindeki su pembeleşirken gözyaşlarımın izin veriyorum. O zavallı insana ne yaptığımı düşünmek beni korkutuyor ve hatırlamıyor olmak beni daha da korkutuyor.

Ama kendimi garip bir şekilde şarj olmuş hissediyorum ve derimin altında bir elektrik akımı gibi güç dolaşıyor. Daemon beslendikten sonra böyle mi hissediyor? Neden daha önce beyaz kanatlı gerçek bir melek olarak buradayken bunu deneyimlemedim?

Duştan çıktığımda, karşı duvara yaslanmış Daemon'u gördüğümde neredeyse yerimden sıçrayacaktım. "Tanrım, hep etrafta mı dolanıyorsun?"

"Başkalarıyla mı? Hayır. Seninle mi? Evet."

Havluya uzanırken, yaptığı yorum karşısında kafası karışmış bir halde banyodan çıkışını izliyorum. Saçlarımı çabucak kuruladıktan sonra havluyu vücuduma sarıyorum ve yatak odasında ona katılıyorum.

Dirseklerini kalçalarına dayamış, elinde telefonuyla yatağının kenarına oturuyor. Kafasını kaldırmadan, "Yatağın ayak ucuna giymen için birkaç kıyafet koydum" diyor.

Dariana'nın tül elbisesini görünce dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Bu bana buraya ilk geldiğim zamanı hatırlattı.

Havluyu yere bırakıp elbiseyi üzerime geçiriyorum ve askılarını ayarlıyorum. Uyluk ortasına kadar uzanıyor ve uygun olandan daha fazla göğüs dekoltesi gösteriyor ama Daemon'ın yukarı baktığında gözlerinin kararması hoşuma gidiyor. Bakışlarında yüzen açlık çok tanıdık geliyor.

kalkıyor, parmaklarını koluma doluyor ve beni bir mahkûm gibi odadan dışarı çıkarıyor. Onun büyük adımlarına zar zor ayak uydurabiliyorum.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Bazı sorulara cevap verme zamanı geldi." "Hangi sorular?"

Halı kaplı koridordan geçip merdivenlerden indikten sonra beni diğerlerinin kanepelere yayılmış oturduğu oturma odasına götürüyor.

Odaya girdiğimde Dariana başını kaldırıp dudak büküyor. Alaric ona sert bir bakış fırlatıyor.

"Arkadaşlar, hatırladın mı?"

Tatlı gülümsemesi yavru köpekleri kıyma makinesine girmeye ikna edebilirdi. "Özür dilerim." Sonra bana baktı ve aynı samimiyetsiz gülümsemeyi bana da . "Partiye hoş geldin, uyuyan güzel."

Onunla ilk tanıştığımda bana o gülümsemeyi sunsaydı, gözüm korkardı.

Ama artık değil.

Onun amını yalar ve kollarımda parçalanmasını izlerdim. Dariana'nın bundan haberi yok. Bu yüzden bana istediği kadar zehirli bakışlar ve sahte gülümsemeler fırlatabilir ama artık yaptığı hiçbir şey beni korkutamaz.

"Teşekkürler, kedicik." Ben de ona geniş bir gülümseme sunuyorum. Sanki hikâyesindeki kötü adam benmişim gibi gözlerini bana diktiğinde buna kesinlikle değişiyor.

Daemon yanımdan geçip en sevdiği koltuğuna oturuyor. Ben ayakta durup hepsinin arasına bakıyorum.

Daemon parmaklarını kolçağa vurarak, "Bunu basitleştireceğiz," diyor. "Ya sorularımıza kendi isteğinle cevap verirsin ya da sana zarar vermekten başka çaremiz kalmaz."

Ani sertliği irkilmeme neden oldu. "Sen anlamazsın."

"Dene beni."

Bu Freya'ya kaçırılma olayını açıkladığım zamanki gibi. Ama içimden bir ses bu meleklerin yarısı kadar bile anlayışlı söylüyor.

"Daemon'u baştan çıkarmak için mi buradasın? Bu Amenadiel'in kasıtlı bir planı mı? Çünkü eğer öyleyse, canını yakacağım. Fena halde."

Kaşlarımı atarak Dariana'ya bakıyorum. "Ne? Hayır! Daemon'a zarar vermek için burada değilim. Bunu asla yapmam."

Dariana kollarını kavuştururken ikna olmamış görünüyor. "O zaman neden Amenadiel ile yaşıyorsun?"

"Sana söyledim, bana yardım ediyordu."

"Peki karşılığında ne istiyor? Bilgi mi?" "Hayır!"

Ayağa fırladı ve bir anda dişlerini göstererek durdu.

"Yalanlarına inanmıyorum."

"Senden bunu istemiyorum." Geri adım atmayı reddederek ben de dişlerimi gösteriyorum.

"Bu çok ateşli," diyor Ronan, dudaklarından sarkan esrarla kanepeye ökmüşken.

Onu görmezden geliyorum. "Buraya kimseyi incitmeye gelmedim."

"Soruma cevap vermedin," diye Daemon, pantolonundaki hayali tüyleri toplarken. "Cennet'ten ıkmana neden yardım etsin ki? Ve sadece bu da değil, size yardım etmek için Cennet'in içinde sizinle nasıl iletişim kurdu? Meleklerle iletişim kuramayız. Cennet yabancılara kapalı."

Onu ve zeki beynini sikeyim.

"Gerçeği mi istiyorsun?"

Karanlık gözleri benimkileri tutuyor, beni katman katman çözüyor, sonra sırtıyor. "Gerçeği istiyorum."

CHapTer

THlrTeen

AUREL AI

W Yenik bir iç çekiş bırakıp geri çekilene kadar bakışlarımız kilitli kalıyor. Onlara gerçeği söylemekten başka ne seçeneğim var? Ama ona gerçeği söylesem bile

bana inanmayacaktır.

Hiçbiri yapmayacak.

Gerçek çok zorlama, çok çılgınca ve çok . "Sana gerçeği söyleyemem," diye fısıldıyorum sessizce.

"Yapamazsın ya da yapmayacaksın."

"Yapamam." Ses tonumda bir ısırık var şimdi. "Sana açıklayamam çünkü bana bile mantıklı gelmiyor."

Dariana tiksintiyle homurdanıyor ve Alaric sanki gerçekten daha fazlasını arıyormuş gibi gözlerini bana diyor.

"Denemekten başka seçeneğin yok, küçük cadı."

Dikkatim kara kirpiklerinin altından beni izleyen Daemon'dönüyor. Bakışları bir zamanlar sahip olduğu şefkatten yoksun ve onun soğuk kayıtsızlığının öznesi olmak o kadar acı veriyor ki bakışlarımı kaçırıp arkasındaki penceredeki yansımama bakıyorum. Ağaçların arasından esen rüzgâr bir dalın ritmik bir şekilde cama çarpmasına neden oluyor. Odadaki gergin sessizlik yerine ona odaklanmayı seçiyorum.

"Anladığınızı sanmıyorum, küçük cadı. Ya bize doğruyu söylersin ya da seni incitiriz. Şimdi, sana tarla kuşu gibi şarkı söylemeni öneririm."

Acımasız ve tarafsız bakışlarıyla karşılaştığımda dişlerim birbirine çarpıyor. "Bana zarar vermeye istekli olman gerçeği kendime saklamama neden oluyor."

Eski Daemon bana asla zarar vermezdi. Bunu düşünürken bile kendime yalan söylediğimi biliyorum. Eski İblis derimin altına girip içime bakabilmek için defalarca canımı yaktı.

Ama bu şekilde değil. Beni kendi sapkın yöntemiyle istiyordu.

Daemon oturduğu yerden kalkıyor ve aramızdaki mesafeyi üç adımda kapatıyor. Önümde durması, karanlık varlığıyla beni içine çekmesi ve bana fısıldaması için gereken tek şey . Cezalandırıcı parmakları çeneme saplanıyor ve dikkatimi emrediyor. Karşı koymak nafile, bu yüzden karanlık bakışlarını karşılayıp beni karanlığına daha da çekmesine izin verirken denemiyorum bile.

"Sana bir hikaye anlatacağım Daemon. Bir zamanlar sarı saçlı, pırıl pırıl mavi gözlü ve kanatları bembeyaz bir melek varmış. Tanrı'nınebedi Işık. Bu küçük melek dolaştım Eden amaçsızca, huzursuz ve parıldayan altın kapıların dışındaki dünyayı merak . Yıllarca, meraklı zihninin onu belaya sürüklemesine izin verme arzusuyla savaştı, ta ki bir gün kendini kapıların önünde bulana kadar. Sanki onu bekliyorlarmış gibi kapılar gıcırdayarak açıldı ve melek gizlice dışarı çıktı. Ağaç sınırında durakladı, dişleri ve pençeleriyle iblisleri andıran uzun, cılız ağaçlara baktı. İçinden küçük bir ses ona geri dönmesini, adını haykıran ve onu yaklaştırmaya çağıran karanlıktan uzak durmasını söylüyordu. Ama tüm sağduyusuna rağmen ormana girdi ve orman onu bütünüyle yuttu." Tutuşundan kurtuluyorum ve sabit bakışlarımla onu kısıtıyorum. "Gece kadar siyah kanatları olan üç erkek melek, meleği ormanda dolaşırken buldu. ve onu cehenneme geri götürmeye karar verdi.

Oraya vardıklarında, ruhunu onarılamayacak kadar bozdular, onunla oynadılar ve kalbini çaldılar. Kanatlarını mürekkebe batırdılar ve kendilerini onun özünü oluşturan goblenin üzerine dövme yaptılar. Onun ruhuna. Daha da önemlisi, onu Tanrı'dan çaldılar. Ama bir düşman onları görüyordu. Meleğin zihnine girerek hayatını tehdit eden korkunç, tehlikeli ve bir düşman.

Düşmanı yendi ve kendini tekrar Cennet'in içinde buldu ama güneşin ısıtıcı ışınları ve kır çiçeklerinin kokusu ve renkleri artık aynı çekiciliğe sahip değildi. Melek kendini gökyüzünde parıldayan yıldızları özlerken buldu.

Gece gökyüzü, uzaklarda öten baykuş ve kendi kanatlarının tüylü beyaz tüylerinin altında filizlenenler kadar koyu ve dumanlı kuzgun tüyleri. Düşman hala zihninin içinde yaşıyordu, son nefesine kadar hapsolmuştu." Parmağımı şakağıma gömüyorum. "Her kabusuna musallat oluyor, içinde iltihaplı bir hastalık gibi büyüyen karanlıkla alay ediyordu, ta ki ılık esintiyle saçlarını okşayan ormanın çağrısına daha fazla karşı koyamayana kadar. Böylece düşmanla bir anlaşma yaptı. Onu özgür bırakacak bir anlaşma." Elimi indiriyorum ve geri çekiliyorum, boğazım duygularla tıkanıyor. "Cehenneme döndüğünde, artık tam teşekküllü bir düşmüş melek olarak, kendini farklı bir zaman çizgisinde buldu. İşkencecilerinin onunla hiç karşılaşmadığı bir zaman. Ona hiç dokunmamışlardı. Onu hiç *sevmemişlerdi*. Bir yabancıydı.

Ve onların gözlerinde gördüğü gerçek onu öldürdü. O sırada

onlara özlem ve sevgiyle baktı, onlar da ona soğuk bir ilgisizlikle baktılar... kayıtsızlıkla... Ve bir yerlerde, uzak bir zaman çizgisinde, aynı üç çocuk onu hala seviyor. Düşmanı ona o zaman çizgisinin artık var olmadığını, bir şekilde zihni tarafından silindiğini söylese de o bunu içten içe biliyor. Ama aşk, size bir kez dokunduğunda asla ölmez. *Evren* -Tanrı- onu onların zihninden tamamen silecek kadar zalim olamazdı, ama onun zihninde bir mezar taşıdaki işaretler gibi kazılı tuttu." Gözlerim yaşlarla doluyor, ama onlar düşmeden uzaklaşıyorum, kendimi bu acıya daha fazla maruz bırakmayı reddediyorum. Eğer beni incitmek istiyorlarsa, öyle olsun.

Çok rahatladım, beni dışarıya kadar takip etmediler.

Sessiz bir gece. Uzun ağaçların arasından geçen çakıllı patikada yürürken gözyaşlarımın özgürce akmasına izin veriyorum. Rüzgâr eğri büğrü dalların arasından ıslık çalıyor ve tepemdeki gölgelikte yaprakların hışırtısı ağrıyan ruhumu rahatlatıyor.

Cevaplanmamış bir sürü sorum var.

Lucifer Cennet'ten çıktığında yalnız değildi.

Öyleyim.

Ve kendimi kaybolmuş hissediyorum.

İçimdeki ışık kaybı yüksek sesle yankılanıyor ve eskiden kör edici ışıklara ev sahipliği yapan boşluğu yavaşça dolduran karanlığı nasıl kontrol edeceğimi henüz bilmiyorum.

Cehennem bir güneş tutulması gibi ruhumu karartıyor.

Arkasında bir yıkım izi bırakarak. Çıldırıcı bir açlık.

Kan arzusu.

Ağrıyan dişler ve orman zemininde duman dalları gibi gezinen kırmızı bir sis.

Kafamı kaldırıp önümdeki kapüşonlu figürü gördüğümde düşüncelerim dağılıyor. Kütüphanede beni kovalayan aynı kapüşonlu figür.

Ben geri adım atıyorum, o da öne çıkıyor.

"Ne istiyorsun?" Bakışlarım elindeki bıçağa kayarken sesim titriyor. Başını eğip parmağını gölgeli dudaklarına götürdüğünde kavisli bıçak ay ışığını yansıtıyor.

Korku pençelerini içime batırıyor ve nefesimi, sesimi, mantıklı düşünme yeteneğimi çalıyor. Bir an kapüşonlu figüre bakıyorum, sonra ayaklarım hareket ediyor ve ağaçların arasından fırlıyorum.

Dallar saçlarıma takılıyor, köklerinden koparıyor ve kollarımı kavıyor, kavisli, keskin tırnaklar gibi etimi kesiyor. Koşmayı bırakmıyorum. Kalbim göğsümde gümbürdüyor, kalçalarım yanıyor ve ağır ayaklarım yumuşak yosunları dövüyor. Ellerin arkamdan bana uzandığını hissettiğimde içimden bir inilti kaçıyor.

Sola savruluyorum, devrilmiş bir dala takılıyorum ama son anda kendimi düzeltmeyi başarıyorum. Etrafımda dönerken, serin gece havasında nefesim kesiliyor. Takipçimden hiçbir iz yok.

Gece sessiz, ürkütücü bir şekilde.

Nefesimi içime çekip tutuyorum, sonra yakınımda bir sopa kırılınca irkiliyorum. Bakışlarım neredeyse çılgınca etrafta geziniyor. I

ayak seslerini tam olarak tespit edemiyorum. Solumdan, sağımdan, arkamdan ve her yerden aynı anda geliyor gibiler.

"Ne istiyorsun?" Çığlık atıyorum, sonra sağımda bir dal tekrar yerine oturunca dönüyorum.

Sessizlik bir kez daha çöküyor, her açıdan bastırıyor ve nefesimin son parçasını da çalıyor. Hareket etmeye cesaret edemiyorum.

Hırlayan bir kurt, hayır, *bir tilki* tarafından tavşan gibi avlanıyorum. Kurdun gaddar olduğu yerde tilki kurnazdır. Her zaman üç adım öndedir.

Arkamdan bir el ağzımı beni kapüşonlu bedenine doğru çekerek inlememe neden oluyor ama keskin bıçak boğazıma saplandığında korku dolu ses göğsümde kayboluyor. Kan yüzeye sızıp göğüslerimin arasından aşağı kayarken, acıdan burnumdan soluyorum.

Hızlı, sık nefesler kulağıma çarpıyor ve bir anlığına -korku, panik ve pişmanlıklarla dolu kısa bir an- gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Ölmek istemiyorum. Burada ve bu şekilde değil.

Alevler parmak uçlarımda titriyor, tenimi karıncalandırıyor ama korkumu alevlerin büyümesine izin verecek kadar bastıramadan, arkamdaki kişi sanki hiç orada olmamış gibi yok oluyor.

Saçlarım yanaklarımdaki gözyaşlarına ve göğsümdeki kan izlerine yapışmış halde dönüyorum. Sessiz gece bana bakıyor, uzaktaki baykuşun ötüşü araya giriyor.

ALAR CI

Daemon barda bana katılıyor, dirseklerimi yapışkan yüzeye dayayıp tezgâhın arkasındaki insana bakıyorum.

"O mu?" Sesi kuşkulu geliyor. "Neden daha kolay bir av değil?"

"Kolay istediğimi kim söyledi?"

Daemon homurdanıyor, sonra ona bir bira doldurması için eliyle işaret ediyor. Beslenmek için insan yiyecek ve içecekleri tüketmiyoruz ama yine de bu barı dolduran zavallı insanlar gibi alkolün tadını çıkarabiliyoruz.

Ronan bize katılıyor, saçları dağılmış ve gömleği kırıkmış.

Yakasındaki ruj izine bakıyorum. "Buraya geleli on dakikadan az oldu ve sen şimdiden bir insanla mı yattın?"

Barmenin dikkatini çekmek için barı tokatladı, sonra bana "On dakika mı? Uyuşturucu mu aldın sen? Benim bitirmem on dakikadan çok daha uzun sürer."

Daemon bira bardağını dudaklarına götürerek, "Onlardan beslenmeyeceksen neden insanlarla yatıyorsun anlamıyorum," diye söyleniyor. "Yatakta vasatlar, en iyi ihtimalle."

"Ama onları sikimin üzerinde zıplatmak ve yüzlerindeki şaşkınlığı izlemek çok eğlenceli. İnsan erkeklerinde meleklerin yarısı kadar bile dayanıklılık yok."

"O kadar da kötü olamazlar çünkü dişi meleklerimiz avın bir parçası olarak onları hâlâ beceriyor." Daemon'un sesinde, kaşlarımı çatarak ona bakmama neden olan gerginlik var.

Bakışlarımı karşılıyor, bardağı ağzından indiriyor ve dudaklarındaki köpüğü siliyor. "Ne?"

"Neydi o?" "Ne
neydi?" "O yorum
mu?"

"Ne yorumu?" Daemon birasının son damlasını da içtikten sonra yeniden doldurmak için eliyle işaret ediyor.

"Avin bir parçası olarak insan erkeklerini beceren dişi meleklerle ilgili olan mı?"

Daemon bira bardağını kabul ediyor, soda gibi yudumlarken beni görmezden geliyor.

"Bahse girerim zekidir çünkü küçük cadı insan adamı soğukkanlılıkla öldürmeden önce becerdi ve onu paketlenmiş bir Noel hediyesi gibi parçaladı."

Gözlerim Ronan'a kayıyor ve sonra farkına varıyorum. Daemon kıskanıyor.

Kendimi durduramadan gülüyorum. "Ciddi misin Daemon? Şu anda bunu mu düşünüyorsun? Küçük cadının bir insanı becermesini mi?"

Koyu renk gözleri yavaşça bana kayıyor, o kadar yavaş ki koyu renk bakışlarının tüm ağırlığı yüzüme inene kadar bir asır geçmemiş olması bir mucize. "Peki ne demek istiyorsun?"

Omuzlarım dikkatsiz bir omuz silkmeye kalkıp iniyor. "Sadece seni daha önce hiç kıskanç görmedim."

"Ben kıskanç falan değilim."

Sanki barın arkasındaki kadın, yazın sıcak dalgaları gibi ondan yayılan gerginliği hissedebiliyormuş gibi, önüne bir bardak bira daha konuyor.

Ona bir bakış bile atmıyor.

Ronan konuşur. "Bahse girerim öldürdüğü insan onun aletini emdiğinde bayılmıştır. Ne kadar korkmuş olduğu umurumda değil; bahse girerim onu en sevdiği yemekmiş gibi emmiştir ve muhtemelen kendi tükürüğüyle boğularak ölmüştür."

Daemon'un elindeki bardak paramparça oluyor ve soğuk bira her yere dökülünce geri sıçırıyorum.

"Kıskanmıyorsun, ha?" Ronan çok eğlenmiş görünüyor.

"Ölü bir insan yüzünden kıskandığına inanamıyorum. Adamım." Islak tişörtümü çırpıyorum.

"Öldüğü için çok şanslı, yoksa ona yaptıkları yanında çocuk oynacağı gibi kalırdı."

Ronan ve ben Daemon kolay bir yemek bulmak için dans pistine doğru yürürken bakakalıyoruz.

"Şey," diye başladım, "o falsolu topun geldiğini görmedim."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye kıkırdıyor Ronan. "Ona ilk tavır koyduğunda bunun olacağını bir mil öteden anlamıştım."

Kollarımı göğsümde kavuşturup tezgâha yaslanırken onun sözlerini değerlendiriyorum.

Minicik elbiseler giymiş, sahte memeli ve dudakları büzülmüş iki kız bize flörtöz bakışlar fırlatıyor. Ronan onlara içki ısmarlayarak gönüllerini eğlendiriyor.

Ben mi? Daemon'un dans pistinde göz önünde bir kızını parmaklamasını izliyorum, sanki insana karşı kişisel bir kan davası varmış gibi. Buradaki herkesin görmesi için kızın kanını emmesi de beni şaşırtmaz.

Muhtemelen başka bir pisliği temizlemek zorunda kalmadan önce müdahale etmeliyim ama daha acil düşünceler dikkatimi çekiyor. "Küçük cadının hikâyesi hakkında ne düşünüyorsun?"

Kızların arasına yerleşmiş olan Ronan başını kaldırıyor, gözleri parlıyor ve eğleniyor. "Bence bu kızları bir yere götürüp memelerini sikmeliyiz."

Kaşlarımı çatarak gözlerimi Daemon'dan ve insan kızdan ayırıyorum. "Ne?"

Azgın herif elini kızların elbiselerinin içine sokmuş, göğüslerini okşuyor.

"Bir dakikalığına odaklanabilir misin?"

Kızları güldüren bir yüz ifadesi takınıyor, sonra isteksizce bana bakıyor.

"Sence küçük cadı kendinden mi bahsediyordu?"

Bir şekilde... Bilmiyorum..." "Zaman çizelgesi boku mu?"

"Evet." Bira bardağımı elime alıyorum ve köpüklü baloncukların içimi serinletmesine izin veriyorum.

"Hayatımda hiç bu kadar saçma bir şey duyduğumu sanmıyorum."

"Samimi görünüyordu."

"O sadece bizi becermek istiyor." Kızların memeleriyle oynamaya geri döndü.

Kaşlarımı çatarak bardağı geri deviriyorum ve biranın son kalıntılarını da içtikten sonra bardağı yere çarpıp elimin tersiyle ağzımı siliyorum. "Eğer bizi becermek isteseydi, kendisini becermemizi isterdi."

"Eğer istediği seks değilse, o zaman Amenadiel ile bir şeyler planlıyor demektir."

Şimdi bu daha olası geliyor, ama yine de hikâyesini kafamda evirip çevirmeden duramıyorum. Eğer gerçekten doğruyu söylüyorsa, o zaman bizimle daha önce tanışmış demektir. Bize aşık olduğundan bahsetmişti.

Beynim iyi bir bulmacayı sever ve bu benim için parçaları bir araya getirmek için en büyük meydan okuma. Ama tamamlamak için eksik parçalar var.

"Bu konuda tamamen yanlış yapıyoruz," diye düşünüyorum. "Onunla arkadaş olmalı ve bize güvenmesini sağlamalıyız."

Ondan gerçeği öğrenmenin başka bir yolunu göremiyorum ve daha fazla bilgiye ihtiyacım olduğu hızla anlaşıyor.

"Dariana ."

Boş bardağı uzağa kaydırırken başım titriyor. "Bu yeterli değil. Bize güvenmesine de ihtiyacımız var."

"Bir dakikalığına rahatlayamaz mısın? Açlıktan ve bu güzel genç hanımlar dışarıdaki karanlık sokakta onlara kötü şeyler yapmamızı istiyorlar." Çenelerini avuçluyor. "Öyle değil mi hanımlar?"

Buraya avlanmaya geldik ve istekli avlar gözlerinde yıldızlarla bize bakıyor, ama kan aklımdaki son şey. İlk defa, beynim sikimle konuşuyor. Yine de beslenmemiz gerektiğini biliyorum. İnsan dünyasını ziyaret etmeyeli uzun zaman oldu ve buna kardeşlerim kadar benim de ihtiyacım var.

Onları dans pistinde takip ediyorum, bedenlerin arasından geçiyorum, hâlâ insanı cezalandırıcı darbelerle parmaklayan Daemon'ı geçiyorum ve dışarıya, soğuk ve karanlık geceye çıkıyorum.

Ronan doğrudan içeride, bir kızı tuğla duvara karşı sertçe becerirken, diğeri kot pantolonunun üzerinden gevşek sikimi okşuyor.

"Ne bekliyorsun lan?" Ronan bana soruyor, kız yüksek sesle çığlıklar atarak aletinin üzerinde zıplıyor. Kızın sallanan göğüslerini tokatlıyor, sonra yoğuruyor. "Yoksa ikisini de hazırlamam mı gerekiyor? Şikayet ettiğimden değil. Benim için daha fazla amcık."

Elim havalanıyor ve kızın uzun, kıvrırcık saçlarına dolanıyor. Onu kendimden uzaklaştırıp bir kenara fırlatıyorum, bana dokunmasına izin verecek halim yok. Daemon kapıdan çıkarken Ronan'ın kahkahası gecenin içinde , bir yandan insanını önüne iterken bir yandan da onu boğmak istiyormuş gibi bakıyor.

Ne haltlar dönüyor burada? Daha önce avın bir parçası olarak bir kadını becermekten hiç çekinmemiştim. Ya Daemon? Dans pistinde onu parmakladı ama daha ileri gitmedi.

Domuzlar uçar.

"Ne?" diye homurdanıyor ona bakmaya devam ettiğimde ve bakışlarım onun yanında inleyen kadına kayıyor. Kadının kaçmasını engelleyen tek şey, kolunu demir gibi sıkıca kavramış olması.

"Hiçbir şey," diye omuz silkerek cevap veriyorum. Kendi yemeğime dokunmak için bir hamle bile yapmamışken dayanacak bir ayağım yok gibi.

Daemon şu anda kızı soğuk ve taşlı zeminde dört ayak üzerinde beceren Ronan'a bakış atıyor. Kokluyor ve sonra gözleri benimkilere kayıyor. O kadar kısa ki neredeyse kaçıracaktım.

Daemon saldırıyor, dişlerini insanın boynuna geçiriyor. Bunu, canavarımın oynaması için bir işaret olarak kabul ediyorum.

ChapTer
FOUrTeen

AUREL AI

M soğuk koridor zemininde sürünüyor, sessiz adımlarımdan rahatsız oluyor ve beyaz elbisem arkamdan sürükleniyor, kirli zeminde kayarken etekleri kirlenmiş ve yırtılmış

aylardır paspas görmemiş zemin. Duvarlardaki aplikler çılginca titreyerek korkunç gölgeler oluşturuyor. Sanki beni kovalıyorlarmış gibi uzayıp gidiyorlar.

"Alo?" Sesim titriyor ve arkamdan bir figür odaya daldığında dönüp bakıyorum. "Kim var orada?"

İçimden kaçmamı haykıran sese rağmen geldiğim yoldan geri yürüyorum, sonra aralık kapının önünde duruyorum. İçerisi karanlık, sadece tül perdelerin arasından süzülen ay ışığı aydınlatıyor.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor ve aplikler birer birer sönerken soğuktan korunmak için kollarımı kendime .

Son meşale de yanıp söndüğünde ve içe karanlık çöktüğünde titrek bir nefes alıyorum. O kadar karanlık ki, önümdeki elimi zar zor görebiliyorum.

Uzun boylu bir adam pencerenin önüne gelip karanlıkta parladığına yemin ettiğim gözleriyle bana bakarken yerdeki ay ışığı huzmesi kayboluyor.

Ayaklarım geri çekiliyor, ama ben koşamadan tanıdık sesi . "Nereye gittiğini *Aurelia*?"

Duraksıyorum, nefes almaya bile cesaret edemiyorum. "Amenadiel?"

Uzun bacakları aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve sonra önüme geçip çenemi kavırıyor. "Neden bu saatte koridorlarda tek başına dolaşıyorsun? Yatakta olmalıydın."

"Ben, ben..."

Gerçek şu ki, odamdan neden çıktığımı hatırlamıyorum.

Çenemi serbest bırakıp beni yavaşça çevrelemeye başlarken dumanlı kokusu etrafımı sarıyor.

aç bakışlar. "Bana soracak sorularınız var."

"Ne yapıyorsun, Amenadiel?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Ben veren sen Bu bir fırsat için sor
Bana sorular sor."

"Seni zar zor görebiliyorum."

"Karanlığın örtüsü bazılarını açılmaya ikna eder çünkü aptalca bir şekilde kendilerini daha güvende hissederler. Bana bir soru sor."

"Neden beni o adamla birlikte kilitledin? Onu öldüreceğimi biliyordun."

"Sen istiyorum için olmak daha fazla güçlü ve
Cehennem ateşi ustası mı? Önce karanlıkla mücadele etmelisin."

O arkasında Ben Şimdi, alarak Yavaş,
ölçülü beni huzursuz etmek için tasarlanmış
adımlar.

"Ya kendimi karanlığa kaptırırsam?"

"Bu seni korkutuyor mu?" Sesi şimdi daha soğuk ve eğlencenin tüm izleri silinmiş.

"Tabii ki beni korkutuyor."

Elini arkadan boğazıma doladığında ve göğsü sırtımı ısıtarak yaklaştığında nefesim kesiliyor.

"Kendinden şüphe ediyor musun? Kendi gücünden?" "Bu ne anlama geliyor?"

Boğazımı sıkıca kavırıyor ve eğilerek kulağıma fısıldıyor: "İçindeki karanlığa hükmetme yeteneğinden şüphe mi ediyorsun?"

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum, sesim son birkaç sesli harfte .

"Senin karanlığından besleniyorum, Angel." Eli karnımda geziniyor ve dudakları kulağıma karşı bir gülümsemeyle kıvrılıyor, sonra burnunu boynumun sütununa doğru sürüklüyor. "Senin gibi küçük bir fahişe doğru düzgün sikilmeyi hak ediyor."

Kaba sözleri üzerine dönüp onu geri itiyorum ama o beni duvara yapıştırıyor ve parmaklarını boğazıma doluyor.

"Onu kaybettin, Angel."

Daemon... Daemon demek istiyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum, sonsuza dek sürecekmış gibi görünen sessizlikte sesim zar zor duyuluyor.

"Onu geri almak için ne yapıyorsun?"

Eli çenemin üzerinden yukarı doğru kayıyor ve ağzımın üzerine kenetlendiğinde tepkimi çalıyor. Diğer eli eteğimin kumaşının altından yılan gibi geçerken inliyorum.

Amenadiel amımı avuçlayarak başparmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor. "Lucifer'in oğluna -kayıp bir göreve- bu kadar odaklanmak yerine içindeki karanlığa kucak açmalısın. Beni çağırıyor, geceleri beni uyutmuyor." Elini külotumun içine sokarak, "Bunu birlikte keşfedebiliriz," diye fısıldıyor.

Yataktan fırlıyorum, saçlarımı terli alnımdan uzaklaştırırken sertçe nefes alıyorum. Komodinin üzerindeki saate baktığımda uyuyakaldığımı fark ediyorum. Dün gece ormanda sapıkla yaşadığım olaydan sonra uykuya dalmakta zorlanmıştım.

O böyle , değil mi? Takipçi mi? İlk seferinde bunu bir şaka olarak geçiştirebilirdim ama bu beni takip edip peşime düştüğü ikinci sefer oldu.

Peki ya rüya? O da neydi öyle? Amenadiel'i yendikten sonra durdular, peki neden zihnim şimdi onu çağırıyor? Beni bir insanla aynı odaya kilitlediği için mi?

arkasındaki nedenleri merak ettim, üzerinde düşündüm ama bir varamadım. Karanlık doğrudan güçlerimle, daha doğrusu onları tam potansiyeliyle kullanma yeteneğimle bağlantılı, bu yüzden belki de bana yardım etmeye çalışıyor?

Bacaklarımı yorganın altından kaydırırken homurdanıyorum. Bu düşünce çok saçma ve üzerinde durulmamalı. Amenadiel sadece kendine hizmet eder. Başka kimse değil. Eğer bana öğretmek istiyorsa

cehennem ateşinde nasıl ustalaşacağımı öğrenmek istiyorsam, bunun benim iyiliğimle çok az ilgisi olan bir nedeni vardır.

Hızlı bir duş aldıktan sonra üzerime bir elbise geçiriyorum ve saçlarımı kuruttuktan ince bir kat maskara sürüp kapıya asılı aynada sonuçları inceliyorum.

Yavaş bir daire çizerek dönerken kuzgun tüylerim tepemdeki ışığı yansıtıyor ve ne kadar güzel olduklarına hayret ediyorum. Beyaz kanatlara kıyasla ne kadar farklı görünüyorlar.

Çok farklı görünüyorum ama aynıyım.

Ama en büyük fark gözlerimde. Ve göz rengi değil.

Bir zamanlar ıslıl ıslıl parlayan masumiyet şimdi donuk, yerini yozlaşma, hain niyet ve fesat aldı. Gözlerim gece gökyüzündeki yıldızlar gibi parıldıyor; çekici ve tehlikeli.

Avını tuzağa düşürmek için tek bir bakış yeter. Onları kesin ölüme çekmek için bir bakış. Ve ışıklarıyla ziyafet çekmek için bir bakış.

Aynanın önünde son bir kez döndükten sonra odadan çıkıyorum ve uzun koridordan yemek odasına doğru yürüyorum.

Hava yeni demlenmiş kahve kokuyor. Odaya girdiğimde Amenadiel'i masanın başında otururken buluyorum.

Sayısız meyve tabağıyla donatılmış bir masa. Görünürde insan yok.

Dmitriy de burada, meyveye zehirli bir şeymiş gibi bakıyor.

Ben tereddütlü adımlarla yaklaşırken Amenadiel gazetesini indiriyor, katlıyor ve sanki her hareketi dikkatle planlanmış gibi usulca masanın üzerine bırakıyor. "İyi uyudun mu?"

Durma noktasına geldim. "Bu da ne?"

Koyu renk gözleri eğlenceyle parlıyor. "Bir zamanlar Cennet'te yaşadım, hatırladın mı? Meyveleri özlediğini biliyorum."

Dmitriy masada sunulanlardan pek de etkilenmemiş bir yüz ifadesi takınır.

"Oturun."

Oraya doğru ilerledikten sonra bir sandalye çekip oturuyorum, olgun çileklere ve kavun dilimlerine bakıyorum. Karnım gurulduyor, ki bu garip çünkü ben böyle acıkmam.

"Bu şeyleri cennette mi yiyorsunuz?" Dmitriy şüpheli bir sesle sorar.

"Dariana cinlerinin içindeki çilekleri yedi. Bana daha önce hiç meyve tatmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Dmitriy'nin bana bakışı bir kahkahayı bastırmama neden oluyor. "Cin içeriyor gibi mi görünüyorum?"

"Belki de değil."

Amenadiel kahvesini yudumlarırken ben çilek tabağına uzanıyorum ve sonraki birkaç boğucu anı tabağıma doldurarak geçiriyorum.

"Dün gece rüyamda beni ziyaret ettin mi?" Direkt konuya girerek soruyorum.

Amenadiel kahvesinde boğuluyor.

Beklediğim tepki bu değildi. Öksürmeyi bırakıp bana şaşkın bir bakış attığında kulaklarımın ucu ısındı.

"Sen neden ?"

"Yok bir şey," diye atıldım. "Sadece düşündüm de... peçe hâlâ açık olduğuna göre. Nasıl kapatabilirim?"

"Perdenin açık olduğunu sana düşündüren nedir?"

Dmitriy'nin meraklı gözlerinden kaçarken bir çileği ısırıyorum. "Bir keresinde bana bir melek Cennet'ten çıktığında perdenin yırtıldığını, bunun yeterince büyük bir değişim yarattığını söylemiştin. Bir de senin perdenin içinden geçip bu gerçekliğe geldiğin gerçeği var, hatırladın mı?"

Fincanını masaya bırakıp ağzını bir mendille sildi. "Unutmadım ama içinizi rahatlatmak için peçe kapalı."

"Öyle mi? Nasıl?"

"Dur bir dakika. Bu saçmalık hiç mantıklı değil," diyor Dmitriy, kaşlarının arasındaki boşluğu ovuşturarak. "Eğer perdenin içinden çıkıp bu gerçekliğe girdiysen, o zaman

diğer versiyonun mu? Etrafta iki babamın dolaştığını görmüyorum."

Amenadiel sadece . "Ondan kurtuldum."

Odaya bir sessizlik çöküyor ve dakikalar ilerledikçe sessizlik daha da artıyor.

"Kendini mi öldürdün?" diye sordum.

"Kendimi öldürmedim," diye düzeltiyor. "Kendimin diğer versiyonunu öldürdüm."

Dmitriy ve ben bu yeni bilgiyi kavrayamadan ona göz kırptırıyoruz.

"Babamı sen mi

öldürdün?" "Ben senin babanı."

"Ama babamı da öldürdün?"

"Anlambilim."

Ben Lucifer'in kardeşini yeni bir ışık altında incelerken onlar ileri geri tartışıyorlar.

Kendi başarısını garantilemek için hiçbir şeyden kaçınmayan bir canavarın ışığı. Kendi kalbini sökerken bile gözlerinin içine bakacak. Kendisinin başka bir versiyonuna duygusal olarak bağlanamıyorsa, o zaman kimseye bağlanamaz. Kendi oğluyla bile.

Boğazım düğümleniyor ve sanki korkumu gibi gözleri bana kayıyor.

"Peçe tamir edildi. Ben hallettim."

Yavaşça ayağa kalkıyorum, sandalyemi geri çekiyorum ve Dmitriy'ye gitmeye hazır olup olmadığını sormadan önce kalın bir şekilde yutkunuyorum.

İkimiz de okul yolunu yarılayana kadar konuşmuyoruz. Oraya uçarak da gidebilirdik ama yürümeyi tercih ettik.

"Sanki onu artık tanımıyor gibiyim."

Dmitriy, Daemon gibi uzun ve geniş ve aynı ölümcül güçle hareket ediyor.

Ama benzerlikler burada bitiyor.

Eski Dmitriy zalim ve soğukken, bu versiyonu bir şekilde daha yumuşak.

Ya da belki bir şeyler görmek istiyordum.

Belki de içimde hâlâ bir ışık kalıntısı var ve belki de bu yüzden onun durumuna sempati duyuyorum.

"Bunu yapabilir misin?" diye sordum. "Neyi yapabilir miyim?"

Çatlamış dudağım için endişeleniyorum. "Kendinizin farklı bir versiyonuyla -bir klonla- karşılaştığınızda bunu yapabilir miydiniz? Kendini öldürür müydün?"

Bir elini yüzünde gezdiriyor, sonra yorgun bir nefes üflüyor. "Hiç sanmıyorum..."

"Tanıdığım diğer versiyonunuz daha çok babanıza benziyor. Soğuk, hesapçı ve acımasız."

Dmitriy yürümeyi bırakıp bana bakıyor, ben de boynumu eğip ona bakıyorum.

Biz incelemeye devam ederken tepemizdeki ağaçlarda yapraklar hışırdıyor. Gizli sırları ve anlatılmamış gizemleri arıyoruz. Önümdeki muammayı anlamıyorum - beni sınıfta beceren ve sonra kirli bir paçavra gibi terk eden Dmitriy'den nasıl bu kadar farklı olduğunu.

Dmitriy önce çenesini sıkarak başka tarafa bakıyor. Koyu renk gözleri bana dönüyor ve o bir şey söylemeyince yürümeye başlıyorum. Kendimi hiç şu anda hissettiğim kadar kaybolmuş hissetmemiştim. Kaybolmuş ve yorgun.

Neden burada, cehennemdeyim?

"Anlamadığım şey, en başta neden Cennet'ten kaçtığın?" diyor bana yetişirken.

Cevabımı beklerken iç çekişimi takip eden sessizlikte cevap vermem sessiz kalıyor. Onu hangi bilgilerle şımartacağımı düşünüyorum.

"Mükemmel huzurun olduğu bir yeri neden isteyerek terk edesiniz ki?"

"'Barış' kelimesinin anlamını bile biliyor musun?" Karşı çıkıyorum. "Kusursuz sevgi, birlik ve söyledikleri tüm o saçmalıklar."

Vücudu yarıya kadar dönüyor, iki yüz elli kiloluk bedeninin tamamı. "Muhtemelen değil."

"Bilgi ya da daha doğrusu *deneyiminiz* görecelidir. Doğrudan maruz kaldığınız şeylerle ilgilidir. Cennet'ten kaçmadan önce 'mükemmel sevgiyi' biliyor muydum? Bana sürekli saf, lekesiz bir sevgi halinde var olduğum söylendi ama benim sevgi kavramım yoktu. Neden mi? Çünkü sevginin *zıddını* hiç deneyimlememiştim. Sevgi sözcüğünün hiçbir anlamı yoktu çünkü onu karşılaştırabileceğim hiçbir şey yoktu. Sürekli korku içinde yaşıyorsanız, doğal haliniz haline gelene ve artık bunun farkında olmayana kadar kısa sürede etkisini yitirir. Anlamını yitirir. Bir öpücük en çok, son öpücüğünüz olduğuna inandığınızda ayak parmaklarınızı kıvrırır."

"Az önce 'ayak parmaklarını kıvrırır' mı dedin?"

Onu şakacı bir şekilde omzumla dürtüyorum. "Demek istediğim, Cennet'te ikilik yok ve bu nedenle sevgiyi, barışı ya da bu kavramların hiçbirini anlamadım."

"Ama şimdi biliyorsun?"

"Sonunda üzüntü ve mutluluk arasındaki farkı biliyorum. Artık mutlu hissettiğimde, duyguyu tam olarak belirleyebiliyorum. Ve kendimi Cennet'te bulduğumda, o birlik durumuna geri dönemeyeceğimi biliyordum. Duyguların gökkuşağını arzuluyordum. Siyah ve beyazın dışındaki griyi."

Yolun geri kalanında yürürken Dmitriy sessiz kalıyor.

Uzun, gotik, kale görünümlü akademi görünür duruyorum.

Dariana beni dışarıda bekliyor.

Yolda yürürken gözlerini Dmitriy'ye dikey ve saçını bir fiske vurarak onu sanki kendisinden aşağı ve ilgisine layık değilmiş gibi başından savıyor. Hatırladığım kadar sert olması beni rahatlatıyor. Bu benim aşık olduğum kız. İsteddiği şeyin peşinden tereddütsüz giden özür dilemeyen kız.

"Ortadan kaybol," diye hırılıyor yanından geçerken kesici dişlerini ona doğru uzatan Dmitriy'e.

Onun meydan okuma gösterisi bir şeyi de rahatlatıyor. Tanıdığım hırçın Dmitriy'nin kısa bir süreliğine de olsa yeniden ortaya çıktığını görmek.

Dariana gözlerindeki sert bakışı yumuşatmadan önce bir an bana bakıyor. "Dün gece için özür dilemek istiyorum."

"Özür dilemek mi?"

"Evet," diye başlıyor, bir grup öğrenci yanımızdan geçerken sesini yaklaşıyor. "Anlattığın hikâye. Bu gerçek, değil mi?"

Kuzguni saçları esintiyle hareket ediyor ve birkaç tel dudak parlatıcısına takılıyor. Onları fırçalayıp uzaklaştırma dürtüsü bir anda içime doğuyor, ben de bu dürtüyle hareket etmemek için yürümeye başlıyorum.

Dariana peşimden ayrılmıyor, gece yarısı ve egzotik çiçek kokularıyla etrafımı sarıyor. "Bir yere gidip biraz konuşabilir miyiz?"

"Derslerimiz var."

Hareketli koridora giriyoruz. Köşedeki dolabıma yöneliyorum, ama o kolumdan tutup beni başka bir koridora yönlendiriyor ve açık, boş bir sınıfa sokuyor.

Tökezleyerek geri çekiliyorum, kapıyı kapatıp kilitlemesini izliyorum. Arkasını dönüp o karanlık bakışıyla beni iğnelediğinde, Pencereden görünen gökyüzünde parlayan yıldızlarla ışıldayan kahverengi gözlerine yoğun bir şekilde baktıktan sonra geri adım atıyorum, ancak bir masaya çarpıyorum.

"Seni sinirlendiriyor muyum?" diye soruyor, sesi de gözlerindeki bakış ve bana doğru attığı hesaplı adımlar kadar boğucu.

Bakışlarındaki yoğunluktan kaçmak için masanın etrafından dolanmaya çalıştığımda masa yere sürtünüyor ama o gelmeye devam ediyor.

"Dış kaynakların en çok değer verdiğim insanları tehdit etmesinden hoşlanmıyorum ve sen, küçük cadı, bir tehdingsin."

Başka bir masaya çarpıyorum, sonra sağıma dönüyorum ama o daha hızlı.

Arkamda patlayan kanatlarının sesi etrafımda dönmeme neden oluyor, sert nefes alışlarımla saçlarım dudaklarımdan dökülüyor. Boş havayla karşılaştım ve sonra onu hissettim, omzuma yumuşak bir dokunuş.

Kalbim boğazımda, yavaşça arkamı dönüyorum.

Kahverengi gözler -kendimi içinde kaybedeceğim kadar koyu-, uzun kirpikler ve kırmızı dudaklar beni karşılıyor. "Yakaladım seni."

Ellerim arkamdaki masayı arıyor. Onun yörüngesinden uzaklaşmak için arkama yaslanıyorum ama o beni takip ediyor, kollarını iki yanıma koyarak beni hapsediyor.

"Neden korkuyorsun?"

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, dudaklarımız arasındaki birkaç santimlik boşluğa yerleşen gergin, çatırdayan sessizlikte duyabileceğine yemin ettiğim kesik kesik bir ritim tutturuyor.

"Seni korkutuyor muyum?" Narin parmakları fısıltı yumuşaklığında bir dokunuşla yanağımı okşuyor, ardından aşk tanrısı kavsimin üzerinde geziniyor.

Nefesim kesiliyor ve dirseklerimin üzerine yığılıyorum. Vücudu beni takip ediyor, tatlı kokusu beni sararken vücudumu sarıyor.

"Seni korkutuyorum," diye gözlemliyor, parmağının ucu çenemin kıvrımından boynuma doğru iniyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum ve gözleri benimkilere kayınca duraklıyor.

"Lütfen, ne?"

Yutkunuyorum ve bir nefes alıyorum, sonra iki... üç... Hızla atan kalbimi ve kontrol kaybımı dengelemek için. "Bunu yapamam."

"Neyi yapamazsın?" Gözleri göğsümde gezinirken, parmağı nefes nefese kaldığım için kabaran göğüslerimin yumuşak kabarıklıkları arasındaki yolculuğuna devam ediyor. "Neyi yapamazsın, küçük cadı?"

Onu itip geri çekiliyorum ve dağınık saçlarımı umutsuzca gözlerimden uzaklaştırıyorum. "Planın her neyse, lütfen dur."

Ava çıkmış bir avcı gibi başını eğiyor ve bakışları vücudumda dans ettikten sonra yavaşça, çok yavaşça yüzüme dönüyor. "Bir planım olduğunu kim söyledi?"

"Dün gece sana hikayemi anlattım. Seni *tanıyorum*, hatırladın mı? Asla körü körüne hareket etmezsin. Bana olan bu ani ilgi, bu av, daha büyük bir planın parçası."

Sözlerim onun durmasına neden oluyor ve ardından gelen sessizlikte nefes almaya cesaret edemiyorum, kalın bir battaniye gibi üzerimize çöküyor. Bana dokunmasına izin veremem. Bu şekilde olmaz. Tüm güç ondayken olmaz. Ona zaten aşığım ve kalbim zaten onun, ama onunki çalabileceğim hiçbir yerde değil. Dariana onu benden saklayan kalın duvarların ardında güvenle koruyor.

"Lütfen," diye tekrar yalvarıyorum, "olmasın."

Kalbin de içinde değilse beni öpme.

"Parçaları toplamaya istekli değilsen beni daha fazla kırma." Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim, ama kelimelerim havada asılı duruyor, kalbimin henüz kabul etmeye hazır olmadığı söylenmemiş gerçekleri fısıldıyor.

Titreyerek yalvarışımı görmezden bekliyordum ama gözlerim akmayan yaşlarla dolunca geri adım attı. Kesik kesik nefesleri benimkilerle eşleşiyor ve konuşmak için ağzını açıyor ama dudaklarını kapatıyor. Topuklarının üzerinde dönerek dışarı çıktı.

Kapının yumuşak tıkırtısından sonra gelen sessizlikte kırılıyorum. Yere yığıldığımda, kalbim parçalanırken sessiz bir çığlık atıyorum.

Dualite vurduğunda, sert vurur ve acıttığında, sadece acıtmakla kalmaz; ruhu, açık pencereden gelen esintide kaybolup giden milyonlarca parçaya böler.

Bu, aşkın zarif dokunuşu için ödediğimiz bedeldir.

ChapTer
FIFTeen

DAEMON

D Ariana sınıftan çıkıyor, öyle ürkmüş görünüyor ki doğrulup dolabı itiyorum. Aslında o kadar ürkmüştü ki, beni fark etmedi bile.

aceleyle geçiyor.

Merakla kapalı kapıya bakıyorum.

Onları buraya kadar takip ettim ama küçük cadının Dari'nin derisinin altına girmesini bir kez bile beklemedim. Bu başlı başına neredeyse imkansız bir görev. Dariana'nın sert bir kabuğu var.

Araştırmaya karar verdiğim sırada telefonum kot pantolonumun cebinde çalıyor.

Çok tipik.

Gözlerimi kapıdan ayırarak cep telefonumu çıkardım ve ekrana dokundum.

O benim babam.

"Oğlum," diyor derin sesi telefon bağlanır bağlanmaz kulağıma.

"Baba." Benim sesim de onunki kadar sert. Gergin bir ilişkimiz olduğu sır değil.

"Birkaç gün daha uzakta olacağım."

Hiç şaşırmadım. Babam nadiren evde olur.

Sessiz kalıyorum, dikkatle kapıya bakıyorum.

Neden hala orada?

"Ev cephesinden haber var mı?"

"Okulda Eden'dan kaçtığını iddia eden yeni bir kız var."

Babam bir süre sessiz kalıyor ve ben de onu gafil avladığımı bilmenin çıkarıyorum. Lucifer'i çok az şey hazırlıksız yakalar. Her yerde gözü vardır.

"Eden'den mi kaçtı?"

"Öyle iddia ediyor." Bir süre bekledikten sonra ekliyorum: "Ama hepsi bu değil baba. Bilin bakalım kiminle yaşıyor? Cennet'ten kaçmasına kim yardım etti?"

"Kim?"

"Amca."

Bunu takip eden yoğun sessizlik ancak bir sonraki koridordan gelen gürültülü kahkahalarla bozuluyor.

"Bu a güvenli varsayım o senin
amca o yukarı bir şeylere.

Onunla kendi oyununda oynamalıyız."

Dudaklarımı ıslattım. "Benden ne yapmamı istiyorsun?" "Tehdidi etkisiz hale getir."

Dudaklarım karanlık bir gülümsemeye dönüşüyor ve dolabı itip kapalı kapıya doğru ilerliyorum. "Çoktan hallettim."

"Kızı baştan çıkar ve mümkün olan her şekilde sırlarını ortaya çıkar. Bu konuda sana güveniyorum."

Hat .

"Seninle konuşmak da bir zevk baba," diye espri yaparak Ronan ve Alaric'e hızlıca bir mesaj yazıyorum, sonra telefonu kot pantolonumun cebine geri sokuyorum.

Telefonda her zaman çok neşeli, emirler yağdırıyor ve bana krallığının varisi değil de kölelerinden biriymişim gibi davranıyor. Ama bir kez olsun, mükemmel evlat rolünü oynamaya ve babamı gururlandırmaya çok istekliyim.

Bu kızı becermemi, güvenini kazanmamı ve onu kırılmış halde bırakmamı istiyor. Daha kötü şeyler de düşünebilirim.

Kapı koluna basıp kapıyı açıyorum ve içeri giriyorum.

Kapı arkamdan kapanır kapanmaz, onun hafifçe burnunu çektiğini duyuyorum.

Küçük cadı yerde bir yığın halinde ağlıyor, perişan ve lezzetli görünüyor.

Normalde ağlayan kızları ve onların gösterilerini pek umursamam ama yanaklarındaki gözyaşlarına bayılıyorum. Sanki varlığım onu tehdit ediyormuş gibi ayağa fırlayıp kanatlarını açmasını daha da çok seviyorum.

Cık cık. "Senden daha güçlü bir erkeğin önünde meydan okurcasına kanatlarını açmamalısın. Bu onun sahip olma, hükmetme ve fethetme içgüdüsünü tetikler."

Her hareketimi takip ediyor. Akıllı kız.

"Tabii seni bir hayvan gibi kovalamasını ve sen çığlık atıp ağlarken her deliğini sikmesini istemiyorsan."

"Siktir git Daemon," diye ısıırıyor, sikimle tatlı tatlı konuşuyor.

içinde kıpırdanıyor, kotu zorluyor.

Kapı arkamdan açılıyor ve Ronan ile Alaric sırtarak ve yaramaz gözlerindeki cehennem ateşiyle içeri giriyorlar. Yaklaşıyorlar, kasları tişörtlerinin içinde kayarken, şişerken ve gerilirken ağır adımları yere çarpıyor.

"Onun gözyaşlarını sevmiyor musunuz?" Masaya yaslanıp bir sigara yakarak onlara soruyorum. "Dariana onu bizim için hazırladı."

Titreyen nefeslerini, alevlenen kanatlarını ve görüşünü yavaşça bulanıklaştıran kırmızı sisi alıyorlar.

Bir duman bulutu üfleyerek başımı sallıyorum. "Karanlıkla savaş, küçük cadı. Seni tüketmesine izin verme."

Hafifçe geri çekiliyor ama sonra masadan kalktığımda geri geliyor. Yavaş adımlarla ona doğru yürüyorum ve sigaramı içerken sanki dünyadaki tüm zamana sahipmişim gibi onun üzerinde yükseliyorum. Duman aramızdaki havada kıvrılırken onu incelemek için zaman ayırıyorum.

Sert nefes alıyor, kışkırtılmış ve kararsız, elleri ritmik bir şekilde iki yanında.

Sigarayı botumun altında ezerek çenesini kavriyorum ve kahverengi gözlerini kendime çeviriyorum. "Bu sefer sana avantaj sağlayacağız ama şunu bil ki seni yakalayacağız." Eğilip dudaklarımı kulağına değdiriyorum ve fısıldıyorum, "Kaç."

Hiç tereddüt etmiyor.

Ona oyun oynayıp oynamadığımı ölçmek için durmuyor.

Kapıya doğru koşuyor.

Kuzguni saçları arkasında uçuşurken içimde uyuyan canavarla alay ediyor.

"Kaçmasına izin verdin," diyor Ronan, gözlerinde bir soruyla bana dönerek.

Başım hayır anlamında sallanıyor ve sigara paketimi cebimden çıkarıp avucuma vuruyorum. Bir tane yakıyorum, kıvrılan dumanın arasından gözlerimi kısarak diğerlerine bakıyorum. "Ona bizden kaçabileceği yanılsamasını sunuyorum."

Ronan'ın dudakları Cheshire Kedisi sırtışına dönüşüyor ve Alaric gözlerimdeki av vaadiyle eğlenerek derin derin kıkırdıyor.

"Onu yakaladığımızda ne kadar ileri gideceğiz?" Alaric sigaramı elimden kapıp dudaklarının arasına yerleştirerek soruyor.

Kaşlarımı çatıyorum, ilk onu çalacak cesarete sahip olduğu için ona kızıyorum. Başka biri olsaydı, bana saygısızlık ettiği için onu katlederdim. "Onu yarmak ve sırlarını dökmek için ne kadar gerekiyorsa o kadar."

"Dariana konusunda ne yapacağız?" Ronan telefonunu kontrol ederek sorar.

"Kendini toparlayacak ve daha güçlü bir şekilde geri dönecektir."

Heyecanlanıyorum, dizlerim onu kovalama isteğiyle titriyor.

Alaric filtreye daha yeni ben nefesimi üflüyorum ve huzursuz enerjimi kontrol edemeyerek yola koyuluyorum.

"Hadi küçük bir tavşan yakalayalım."

RONAN

Daemon'ın bu ruh haline girmesine bayılıyorum. Daha düşük doğasına teslim olduğu ve bir kızın onunla böyle oynamasına izin verdiği nadiren olur. Çünkü gerçekçi olalım, Daemon onu bir hayvan gibi kovalayarak onunla oynadığına inansa da, aslında tam tersi. Onun yanında kontrolünü kaybetmesine izin veriyor ki bu Daemon'ın nadiren yaptığı bir şey. Aslında, Daemon'un canavarını ona emanet ettiğinin farkında olduğunu sanmıyorum.

Sınıftan çıkıyoruz ve Daemon kısa bir an durup koridoru tarıyor, zihni allak bullak oluyor. Sağa mı döndü yoksa sola mı? Bir tazı gibi havayı kokluyor, sonra sola dönüyor, kararlı ama sessiz, kıvrak adımlarla ilerliyor.

İri bir adam ama iz sürmek her zaman onun uzmanlık alanı olmuştur.

Geniş açık lobiye çıkıyoruz ve Daemon merdivenlere yöneliyor.

"Dışarıya kaçtığını düşünmüyor musun?"

"Üst katta saklanıyor," diye cevap verdi.

Alaric'le bakışıyoruz, o da omuz onu büyük merdivenlere kadar takip ediyor. Ben de arkasından gidiyorum ama onların aksine, merdivenlerden inen bir grup kız dikkatimi dağıtıyor. Yanımızdan geçerken kıkırdıyorlar ve ben de onlara göz kırpmıyorum.

"Acele et lan!" Alaric homurdanarak başımın arkasına vuruyor.

Daemon zaten zirvede, bölme ve fethetme görevindeki bir adam - ya da bu durumda belki sadece fethetme.

Dikkati yeni kıza odaklanmıştı ve ödülünü yakalayana kadar açlığı dinmeyecektir. Buradaki diğer tüm güzel kızlar, günah kadar büyük kanatları ve şımarık tavırlarıyla bu meydan okuyan meleğin yanında sönük kalmaktadır.

O, can sıkıntısının ve Daemon'un varoluşundaki neşeyi yavaş yavaş emen içindeki iltihaplı hastalığın ilacıdır.

Onu en son ne zaman bu kadar meşgul gördüğümü hatırlamıyorum.

Minik elbiseleri içindeki kızların beni küçük bir kargaşa yaratmaya ikna etmelerine izin vermek yerine onu yukarı takip etmemin tek nedeni bu.

Şimdi farklı bir kargaşanın içine giriyorum.

"T" ile başlayan, "E" ile biten ve "Bela" anlamına gelen türden.

Çünkü yeni kız böyle bir şey. Dikkatli olmazsak bizi taşaklarımızdan asacak büyük bir bela.

Merdivenlerin tepesinden sağa dönüyoruz ve koridoru kaplayan büyük heykellerin önünden geçerken kaşlarımı çatıyorum.

"Sanat kanadını nadiren ziyaret etmemin bir nedeni var," diyorum onlara geyik başlı grotesk melek heykeline bakarken. Sırtımdan aşağı buz gibi bir ürperti inerken ruhsuz boş gözler beni takip ediyor.

"Heykellerin canlanıp ruhunla beslenmesinden mi ?" Alaric alay ediyor.

Kanat yerine kütükleri olan bir sonraki düşmüş melek heykeline iki kez bakıyorum. "Hiç de değil. Sadece bunlardan herhangi birinin" -boş koridorda elimle işaret ediyorum- "nasıl sanat olarak kabul edildiğini anlamıyorum."

Alaric, "Sanatsal kızların akli dengesi yerinde değil," diye katılıyor, "ama yatakta da çok iyiler."

Daemon omzunun üzerinden bize sert bir bakış fırlatıyor, susmamız için sessiz bir emir veriyor.

Yatıştırıcı bir şekilde ellerimi kaldırdım.

Kapalı bir kapının önünde duruyoruz ve Daemon'ın dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirliyor, kapı geniş bir açık alana açılırken gıcırdamamasına dikkat ederek kolu aşağı doğru itiyor. Bu bölüm sol kanada taşınmadan önce dans stüdyolarından biriydi. Şimdi heykel oymak için kullanılıyor. Ve en kötü kabusumdan fırlamış bir sahne gibi, oda onlarla dolu.

Boş göz çukurları ve aşağı çekilmiş gülümsemeleri, keskin kılıç dişleri ve çarpık pençeleri, bükülmüş uzuvları ve susturulmuş çığlıkları olan sayısız taş heykel.

Daemon yerdeki taş parçalarından kaçınarak usulca yürüyor. Ayak sesleri, şeffaf siyah perdelerin arasından esen rüzgârın etkisiyle zar zor duyuluyor.

Yerdeki gümüşü ay ışığı huzmeleri dışında oda karanlık. Bu ışık ancak görmeye yetiyor ama bu Daemon'ı durdurmuyor ve durup havayı tekrar kokluyor.

Gözleri, bir grup sandığın tehlikeli bir şekilde istiflendiği karanlık köşelerden birine odaklanıyor. Dudaklarında beliren gülümseme haince ve sadistçe ve acı vaadi taşıyor. "Buldum seni küçük cadı," diye fısıldıyor karanlık bir sesle, kadının saklandığı yere doğru ilerlerken.

Alaric tek kaçış yolu olan kapıyı kapatmak için geri döner.

Şimdi kapana kısılmıştır, onu yok etmeye kararlı üç işkenceciyle birlikte bu karanlık odada kilitli kalmıştır.

Bir başka heykelin yanından geçerken, binanın çatısındaki birine benzeyen yüzüne dişlerimi gösteriyorum. Kim yaratıyor bu boku?

"Eğer dışarı çıkarsan, söz veriyorum sana zarar vermeyeceğim, küçük cadı." Daemon'ın sesinden samimiyetsizlik damlıyor ve bir gök gürültüsü gibi duvarlara çarpıyor. "Sana karşı nazik olacağım."

Eğlenerek, gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Spor olsun diye onunla alay ediyor.

"Kalp atışlarını duyabiliyorum, küçük cadı. Bir tilkinin huzurunda korkmuş bir tavşaninki gibi atıyor."

Sessiz bir adım daha yaklaştı. "Ama tilkinin dikkatini çekecek kadar şanslı değildin, tatlım. Hayır, onun yerine bir kurt sürüsünün dikkatini çektin. Aç . "

Onu korkutmak ve saklandığı yerden çıkarmak için Yakındaki bir sandığı tekmeleyerek yoldan çıkarır ve bir

Heykel. Kırık tahta parçaları heykelin ardından yere saçılmış ama küçük cadıdan hiçbir iz yok.

Daemon gözleri kısılırken sertleşir.

Ve kısa bir saniyeliğine karanlığa bakar. O da nefesini tutmuş, kırılgan sessizliğin parçalanmasını bekliyor.

Elini uzattığında, sandıklar bir alev patlıyor. Hâlâ küçük cadıdan bir iz yok. Yanan yıkımdan uzaklaşıyorum ve bakışlarım açık pencerelere takılıyor. Dans eden perdeler.

Daemon'ın gözleri görüş alanımı takip ediyor ve vücudu avına odaklanan bir yırtıcı gibi ölçülü bir şekilde dönüyor.

İşte o an Daemon'un asla durmayacağını anladım. Taşakları amının derinliklerine girene ve vahşice ona sahip olana kadar onu dünyanın sonuna kadar avlayacak.

Canavarın dikkatini çekti ve şimdi arka ayaklarını uzatıp tüylerini silkeliyor.

Şu anda tanık olduğum şey bir saplantının doğuşu.

Pencereye doğru yürüyen Daemon, pencereyi sonuna kadar açar ve pencere pervazına atlar. Gecenin içine doğru kaçır, kanatları patlarken yerdeki ay ışığı huzmesini kısa süreliğine rahatsız eder.

Bizim küçük cadı kaçsa iyi olur.

Güçlerimi ateşi söndürmek için kullandığımda Alaric girişe yakın bir yerde "Hadi," diye sesleniyor. Bir uçurumdan aşağı atılması gereken ürkütücü heykellerin arasından nihayet yolumu bulduğumda hava dumanla kaplanmıştı.

"Onu takip etmek istemiyor musun?" Ben soruyorum.

Avın bir parçası olmak istemiyor musun?

Alaric elleri cebinde, omuzları rahatlamış bir şekilde dışarı çıkar. "Avlanmak daha çok Daemon'a göre. Bu boku çok seviyor ve benim için sorun olmasa da benim avım onunkinden farklı görünüyor."

Nereye gittiğimizi tahmin etmeme bile gerek yok. Alaric bir şeyleri anlamaya çalışmayı seven entelektüel bir adam. Kovalamayı Daemon'a bırakacak, beni de kütüphaneye sürükleyecek ve duruma ışık tutacak herhangi bir bilgi bulmak için her bir koridoru tek tek araştırarak. Çünkü sonuçta Daemon ve ikisinin toplamından daha fazla sabrım var.

"Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?" Dariana'nın uzun topuklu ayakkabıları mermer zeminde tıkırdayarak peşimizden geliyor.

"Nereden geldin sen?" Büyük merdivenden inerken ona .

Parmağıyla sol kanadı işaret ederek, "Dans dersi, ama iptal edildi" diyor.

"Dans mı ediyorsun?"

Bana attığı bakış hiç de etkilenmiş benzemiyor.

"Ne zamandan beri?" Alaric düşüncelerimi yankılayarak soruyor.

"Bana bu kadar ilgi göstermene bayılıyorum. Bu arkadaşlık çok tek taraflı."

Son birkaç basamağı inip kütüphaneye doğru yola koyulurken, "Sesindeki düşmanlık umurumda değil," diye takılıyorum.

Beni görmezden geliyor, onun yerine dikkatini Alaric'e vermeyi tercih ediyor. "Nereye gidiyoruz? Havada bir görev seziyorum."

"Melekler hakkında biraz bilgi toplayacağız." "Ve zaman çizelgeleri," diye ekliyorum.

Dariana geliyor için a ani Dur, ve

Alaric'in Ona bakmak için döndüğümüzde kaşlarını çatı.

"Bence doğruyu söylüyor."

Anlayışsızca göz kırpmıyorum. "Ne?"

"Sanırım dün bize gerçeği söyledi."

Kaşlarım havaya kalktı.

Körü körüne güvenmek Dari'ye göre değil ve gözlerindeki bakış hiçbir soruya yer bırakmıyor; meleğin hikâyesine inanıyor.

"Bunu sana söyleten ne?" Alaric dikkatle sorar.

Dariana kararsız görünerek aramıza bakıyor, ama sonra kararını vermiş gibi çenesini dikleştiriyor. "Bunu gözlerinde görebiliyordum."

"Gözlerinde ne gördün?"

Dari omzundaki çantayı yeniden ayarlıyor. "Gerçek. Yalan söylemiyordu."

"Yani bizi farklı bir zaman çizgisinde tanıdığını mı söylüyorsun?" Alaric'in sesi de benimki kadar şüpheli geliyor, ama benim aksime o böyle bir ifadenin olasılığını düşünüyor.

mi? Aklım almıyor.

"Neye inandığımı bilmiyorum," diye kabul ediyor Dariana, "ama benden korkuyordu."

. "Herkes senden korkuyor."

"Anlamıyorsun." Yürümeye başladığımda peşimden geliyor. "Benden o kadar korkmuyordu. Sanki..."

Alaric dikkatle onu incelerken kütüphane kapısının önünde durup yorgun bir iç çekiyorum. "Sanki ne?"

Dari tereddüt ediyor. "Sanki bana aşıkmış gibi."

Bu sefer gülüyorum, kütüphanenin kapılarını açıyorum. "Sana aşık olamaz; seni tanımıyor."

"Aynen öyle. Bana bakışı... Sanki beni tanıyormuş gibiydi."

"Önce ne bulabileceğimize bakalım," diyor Alaric kütüphaneye girerken ve biz de arkasından gidiyoruz.

Dari'ye sesimi alçaltarak, "Bu düşüncen çılgınca," diyorum.

"Öyle mi? Gerçekten öyle mi? Amenadiel'in deli olduğunu hepimiz biliyoruz. Lucifer'i devirmek için bu kadar ileri gitmesi sizi gerçekten şaşırtır mı?"

Ben dönüp elimi yüzüme sürerken Alaric koridorlardan birinde kayboluyor. "Amenadiel delinin teki. Bunu kabul ediyorum ama birden fazla zaman diliminde tacı kovalayacak kadar deli değil."

"Küçük cadı öyle demedi ama." Alaric'in sesi bize doğru geliyor.

Karşılıklı bakıştıktan sonra gidiyoruz.

"O zaman ne dedi?" Alaric bir kitap çıkarırken Dari soruyor.

Memnuniyetsiz şekilde yerine koyar ve kitap sırtlarını incelemeye devam eder. "Aslında kendini farklı bir zaman çizgisinde bulduğunu hiç söylemedi. Sadece bunun farklı bir zaman çizgisi olduğuna inanmak istediğini söyledi, bu yüzden yaşadığı deneyim -her birimizle olan bağlantı- hala orada bir yerde. Aslında söylediği şey, artık onu hatırlamadığımızdı."

"Yani?"

"Yani, baktığımız şey zaman yolculuğu."

"Zaman yolculuğu mu?" Boynuna bakarken inanmayan bir kahkaha atıyorum. "Kendini duyuyor musun?"

Alaric doğrulur ve arkasını dönerek rafa yaslanır. "Ayrı zaman çizgilerinden daha garip değil. Buna zaman yolculuğu demek yerine, çünkü bu onun beyaz kanatlı versiyonunun her an koridorlarda gezinmek üzere olduğunu gösterir, şöyle düşünelim... Diyelim ki zamanda on dakika geriye gidiyoruz, değil mi? Geri sardığınız bir video kaset gibi. Benimle misin?"

"Pek sayılmaz," diyorum aynı anda Dari de "Elbette," diyor. "Bunun gibi bir şey. Zamanı geri sardı, bu da meydana gelen olaylar."

"Kafam çok karışık," diye itiraf ediyorum.

"Neden? Biri uzaktan kumandayla gelip zamanı geri ve hepimiz üst kata geri dönüp sandıkları ateşe versek, şu anda bu konuşma olur muydu?"

"Evet."

"Hayır. Bizim için değil, ."

"Birileriyle yatmalısın. O kocaman beynini düşünmek gibi aşağılık bir eylemden daha iyi amaçlar için kullan." Ellerimi havaya kaldırdım. "İhtiyacımız olan bilgiyi bulalım ve gidelim."

Dariana, Alaric'in avlanmasına yardım etmek için yanımdan geçerken omzumu okşuyor. "Sorun yok, tatlım. Her şey sana mantıklı gelecek."

yakında."

ChapTer
SIXTeen

AUREL AI

K Insale, İrlanda. Nüfusu 5,300 olan küçük bir kasaba. İnsan dünyasındaki tüm yerlerin dışında, saklandığım yer burası.

Sandıkların arkasından çıkıp pencereden kaçmak bir son dakika kararıydı. Daemon'dan kaçmak istiyorsam, kaçmalıyım ve çok uzağa kaçmalıyım.

Ama şimdi burada, küçük ama şirin bir kır pub'ının köşesinde, önümde köpüklü bir birayla büzülmüşken, hiçbir planım olmadığını fark ediyorum.

Ben haydut bir kaçağım.
Şeytanın oğlu tarafından
avlanıyorum. Şimdiye kadar
vazgeçmediyse tabii.

Buraya geleli iki gün oldu. İki gün boyunca çok az uyudum ve onun üst kattaki odama dalmasını bekledim.

İlk kez güçlerimle bir insanı oda kiralamama izin vermeye zorluyordum ve şaşırtıcı derecede kolaydı.

Neredeyse çok kolay.

Kareli gömlek ve koyu renk kot pantolon giyen bir adam bankta yanıma doğru kayarken kolonya, ter ve çamaşır tozu kokusu havaya yayılıyor. "Yalnız görünüyorsun, tatlım."

Bakışlarımın yavaşça ona kaymasına izin verirken bira bardağını sıkıca kavriyorum. Yirmili yaşlarının sonlarında ve sert bir şekilde çekici.

Cevap vermemem onu rahatsız etmedi. "Bir bira daha ister misin?" Barmene eliyle işaret ediyor, sonra dikkatini tekrar bana veriyor. "Şehirde yenisin."

"Gözlemcisin."

"Burası küçük bir
kasaba."

Gözlerim boynundaki nabız noktasına doğru kayıyor ve kesici dişlerim ağrımaya başlıyor. Yakasının düğmeleri çözülmüş ve

bronzlaşmış ten. Kan arzumu doymak bilmiyor ve şimdi elinin tüylerimi nasıl okşadığının farkında olmadan kolunu bankın arkasına doğru uzattığında bunu hatırlıyorum.

"Seni buraya ne getirdi?"

Kalp atışları gürültülü ve her bir gümbürtü, o güzel, tekinsiz melodiyi çalan org kadar cezbedici. Onu göğsünden sökü� çıkarma ve dişlerimi kanlı odacıklara geçirme dürtüsü başımı döndürüyor.

"Haritada bulmak zor."

Kaşlarını çatıyor ama sonra içkilerimizi masaya koyan garsona gülümsüyor. Bardağı ağzına götürüşünü izliyorum, her yutkunuşta boğazı zıplıyor, sonra bardağı geri bırakıp dudaklarındaki köpüğü siliyor.

"Bir yere gitmek ister misin?" Kalp atışlarının nefis sesini bastırmak için kendimi zorlayarak soruyorum.

Eğer gözlerinin genişlemesi bir şey ifade ediyorsa, sorum onu şaşırttı.

"Elbette." Neredeyse kararsız görünüyor, ama sonra banktan kayıyor, içkilerin parasını ödüyor ve takip etmem için başını sallıyor.

Serin sonbahar havasında dışarı çıktık ve ben barın yan tarafına doğru yola koyuldum. İnsan, yapacağını bildiğim gibi takip ediyor

-Kesime götürülen bir kuzu.

Köşeyi döndüğümüzde arkamı dönüp tuğla duvara yaslanıyorum. Yüzünü gölgede bırakan yıldızlı gökyüzü dışında burası karanlık ve yakındaki kasabaların kirliliği olmadan gökyüzü tüm ihtişamıyla aydınlanıyor.

Konuşmak için ağzını açıyor ama dudaklarını kendime doğru çekiyorum, uzayan, zonklayan kesici dişlerimle onu kesmemeye dikkat ediyorum. Henüz kaçmaya çalışmasını istemiyorum. Biraz eğlenene kadar olmaz.

Karanlık, bir ağaç kümesinin içinde gizlenen yakındaki gölgelerden dışarı kayıyor. Yer boyunca ilerliyor, her bir çimen yaprağını tek tek öpüyor. Sürünen, sürükleyen ve ileriye doğru iten dokunaçlarıyla kalınlaşan bir sis. O benim öpücüğümde kaybolmuşken, Azrail gibi onun için geliyor.

Elleri kalçalarımı kavırıyor ve beni soğuk tuğlaya doğru kaldırıyor, soğuk havada nefes alış verişlerimiz görünüyor. Göz kapaklarım kapanıyor ve dudakları boynuma inerken, öperken, kemirirken, ısırırken kendimi onun kirli sakallarının hissinde kaybediyorum.

Gözlerimi kırıpıştırarak tekrar açtığımda, sahnedeki son perde gibi kırmızı bir sis görüş alanımı kaplıyor.

Ama beni bu değil.

Arkasında yükselen adam, alev alev yanan kuzgun kanatları, parlayan dişleri ve cehennem ateşiyle yanan gözleriyle.

Daemon hızlı bir hareketle arkadaşımın kafasını yakalıyor ve koparıyor. Kütükten fişkıran ılık kan yüzüme sıçırıyor ve kısa bir an için öylece kalıyorum, kafası kesilmiş ölü bir adam tarafından duvara yaslanmış halde, bedeni yere yığılmadan önce. Sonra Daemon kafayı yana doğru fırlatırken beni yakalayıp sert bir göğsün içine çekiyor. Hareket o kadar ani ve şiddetli ki irkiliyorum, ellerim Daemon'ın göğsüne doğru uçuyor.

Beni döndürürken, soğuk tuğlaya doğru iterken ve elbisemi belimden yukarı çekerken onun zalim, acımasız şiddeti benim çiğ ihtiyacımın çarpışıyor. Ayaklarımın dibindeki ceset ya da kışımı tokatlarken topuklu ayakkabılarımın ona nasıl çarptığı umurunda bile değil.

"Seni bulamayacağımı mı sandın, küçük cadı? İnsanların dünyasında saklanabileceğini mi sandın? Flaş haber" -elini tekrar indiriyor ve çılgılığım sessiz gecede çınlıyor- "Seni her zaman bulacağım. Benden saklanabileceğin hiçbir yer yok."

Peş peşe üç hızlı tokat, sonra bir dördüncüsü, sanki kendine engel olamıyormuş gibi.

Kışım yanıyor, ama acının bacaklarımın arasındaki ağırlı, doymamış ihtiyaç üzerinde hiçbir etkisi yok. Kukum onu ve kalbimi üzere olan serbest bırakılmış karanlığını arzuluyor.

Saçlarımı sıkıca avucunun içine alarak ayak bileklerimi ayırdı, sonra elini külotumun içine soktu.

kulağıma fısıldarken, "Daha da önemlisi, başka bir adamla yatmana izin vereceğimi mi sandın? İnsan ya da değil?"

"Bu da avın bir parçası," diye nefes alıyorum, sesim nefes nefese ve titrek.

İki parmağını içime soktu. "Yanlış, küçük cadı, bu amcık benim."

Bunu kanıtlamak istercesine, yüzümü aşındırıcı tuğlaya bastırarak beni sert ve hızlı bir şekilde pompalıyor.

Kısmen çok güçlü olduğu ve onunla savaşımadığım için, ama aynı zamanda onun acımasızlığını sevdiğim için şikayet etmeden cezasını çekiyorum.

"Buna benden başka kimse sahip olamaz."

Ellerim beni biraz rahatlatmak için tuğlaya bastırıyor. Ama alamıyorum. Parmakları, uyarılmam kalçalarımın bir yol izleyene ve amımın çıkardığı ıslak sesler ağır nefesim ve yumuşak inlemelerimle karışana kadar beni çılgına çeviriyor.

"Ne zaman istersem amımla oynayabileceğimi söyle." "Ne zaman istersen oynayabilirsin," diye boğuluyorum. inlemeden önce.

"Aynen öyle," diye homurdanıyor ve üçüncü parmağını içime sokuyor. "O benim. Seninle ilgili her şey benim. Parmaklarım, sikim ve dilim için bir fahişesin, öyle değil mi?"

"Evet." Kendi sesimi tanıyamadım.

"Sana yaklaşan her pisliği öldüreceğim. Hayatlarına son vermekten çekinmeyeceğim, anlaşıldı mı?"

"Lütfen," diye yalvarıyorum, amım boşalma ihtiyacıyla zonkluyor.

"Anladın mı?" diye homurdandı.

"Evet, Daemon."

"İşte benim iyi kızım." Kot pantolonunun düğmelerini açıp aletini saçlarımı sıkıca kavramaya devam ediyor, sonra

Kolunu belime doluyor ve beni parmak uçlarıma kaldırarak sikinin üzerine oturtuyor.

Daemon, yıldızlı gökyüzünün altında, kan ve vahşetin arasında bana tecavüz etmeye devam ediyor. İçimde yanan ateşi körükleyen vahşi itişler ve fısıldadığı iğrenç sözlerle beni sertçe beceriyor.

Elbisemi aşağı iterek şişmiş göğüslerimi avuçluyor. "Açgözlü bir fahişe gibi sikilmekten başka bir şey sevmiyorsun. İnsanın seni bu kadar iyi sikebileceğini düşünmüş müydün? Seni böyle zıplatacağını mı sandın?"

Sanki kendi yıkıcı kıskançlığıyla kendini da kışkırtıyor ve ateşliyor.

"Onun çürüyen cesedinin üzerinde sana sahip çıkmam hoşuna gidiyor mu, küçük cadı?"

Kukum tepki olarak kenetleniyor ve zalim kahkahası boynumun kıvrımını okşuyor.

"Bu yüzden mi onu buraya çektin? Aklının bir köşesinde seni bulacağımı ve benim olana dokunduğu için onu bir domuz gibi keseceğimi biliyordun."

Biliyordum. Daemon'dan intikam almak için kucağına oturduğum için barda bir insanı öldürdüğü zaman gibi.

İçten içe Daemon'ın beni bulmasının an meselesi olduğunu biliyordum. Peşime düşeceğini, canıma okuyacağını ve kalbimi parçalayacağını biliyordum.

"Kanatlarını aç," diye fısıldıyor kulağıma, siki beni sınırlarıma kadar geriyor, pompalıyor, sallıyor, itiyor.

Onları yavaşça açıyorum, erkeksi bir homurtu çıkardığında daha da ıslanıyorum.

"Benim küçük sürtüğüm," diye alay ediyor derin sesi. "Kanat açıklığımla rekabet edebileceğini mi sanıyorsun, hmm?"

"Yapabileceğimi biliyorum," diye tısladıktan sonra duvarı itip onu uzaklaştırıyorum. Cesede basmamaya dikkat ederek geri çekiliyorum.

Koyu renk gözleri vücudumdan aşağıya, elimin klitorisimi neredeyse acımasızca ovduğu yere kayıyor.

Tuğla duvara yaslanırken bir parmağımı ateşimin içine sokuyorum. "Sorun nedir, Daemon? Neyi bekliyorsun?"

Bir adım daha yaklaşarak elini, benim tahrik olmamla parıldayan dikleşmiş sikinin üzerinde gezdiriyor. Benim aksime, cesedin üzerine basmaktan hiç çekinmiyor. Aslında, insanın göğsünü çizmesinin altında ezmeye özen gösteriyor.

Sonra üzerime geliyor, eliyle dizimin arkasını kavıyor ve sikini tekrar içime sokmadan önce bacağımlı yukarı kaldırıyor. Diğer eliyle boğazımı kavıyor ve hava akışımı kesiyor. Arkasında, devasa kanatları ay ışığını engelliyor.

"Sikimin üstüne mi boşalacaksın, küçük cadı? Sikimi amınla mı boğacaksın?"

Onun edepsiz konuşmalarının vücudumda yarattığı etkiye asla alışamayacağım. İğrenç sözlerinin, klitorisime yerleşmeden önce karnımdan aşağı damlayan zevk patlamaları gönderme şekli.

"Cevap ver bana," diye homurdanıyor, elini daha da sıkıyor ve sonra bana küçük yudumlar aldırarak için geri çekiliyor.

"Evet Daemon, aletine boşalmak üzereyim."

İçime daha sert giriyor, taşakları kıcımlı tokatlıyor. "Neden buradasın?" diye soruyor terli ellerine yapıştırdımda. Boyun, dengemi kaybedeceğimden korkuyorum.

"Ne..." Diğer bacağımlı kaldırıp kalçalarımı yontulmuş beline doladığında kendimden geçiyorum. Aleti bu açıyla içime daha derin giriyor ve yıldızları görmeme neden oluyor.

"Cevap ver bana!" Önce sağ, sonra sol tokatlar atıyor, ardından meme uçlarımı acı verecek şekilde büküyor. "Ne planlıyorsun?"

"Hiçbir şey planlamıyorum."

"Yalan!" Daemon göğsümü ısırtıyor ve acı o kadar keskin ki haykırıyorum. Beni bu şekilde beceriyor, dişleri tenimi delip geçiyor ve siki içime giriyor, koklayabildiğim, hissedebildiğim ve düşünebildiğim tek şey o olana kadar.

"Daemon," diye inliyorum, dilimde dans eden fısıltılı sözcükleri tutarak.

Her şeyi durduracak kelimeler.

Seni seviyorum.

Büyük sikinin kendimi kaybederken onları yutuyorum.

"Güven bana," diye nefes alıyor, dudaklarını dudaklarıma değdirmeden önce kanı yalıyor, gözlerinde açık bir tehdit var.

"Bana ihanet edersen seni kendi ellerimle öldürürüm."

"Ve sana izin vereceğim," diye cevap veriyorum, ses tonum aldatıcı bir şekilde sakın, gelen bir çarpışma dalgası gibi içimi yırtarcasına yükselen ve artan zevke rağmen.

Onun sikinin üzerinde zıplayarak dağıldığımda yüksek sesle inlemem sessiz geceyi kesiyor.

doyamıyormuş gibi beceriyor.

Derimin derinliklerine inmek ve kalbimi oluşturan kapakçıklara gömülmek ister gibi beni beceriyor.

Sanki onu göğsümden koparıp kendine saklamak istiyormuş gibi.

Şiddetli bir hırıltıyla, içime sıcaklık dolmadan önce sertleşiyor. Öylece kalıyoruz, zor nefes alıyoruz, siki hâlâ içimde gömülü. İrlanda'nın küçük, ücra bir kasabasında, başı kesilmiş bir cesedin üstünde, çiğ çiğ sikilirken kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar mutlu hissediyorum.

Ama bu memnuniyetin biliyorum.

Beni bir hayvan gibi kovalamış ve şüphesiz bundan zevk almış olsa da, hala duygularımı paylaşmıyor. Ve bu bilgi en çok canımı yakıyor, bu yüzden aramızda biraz mesafe yaratmak için bacaklarımı indiriyorum.

Adrenalinin geçmeye başladığı için çevremdeki yıkıma bakıyorum. Kan içindeyim, sanki duş almışım gibi. Tenimde, saçımda ve kıyafetlerimi ıslatıyor. Adamın kesik başı sağımda yatıyor.

Boş gözler yıldızlara bakıyor ve gövde önümde yerde.

"Hâlâ onun kanını içmek istiyor musun?" Daemon kot pantolonunun düğmelerini ilikleyerek soruyor.

"Çok komik," diye mırıldanıyorum eteğimi tekrar aşağı dikkatlice başın etrafından dolanırken. "Çimenler hepsini ıslatmış."

DAEMON

Ben kaldığı odanın her köşesini incelerken küçük cadı . Hayal kırıklığıma rağmen, burada hiçbir şey yok. Onu neyin harekete geçirdiğine dair hiçbir ipucu yok. Kazıp çıkarılacak bir sır yok.

Onu anlamaya neden bu kadar bilmiyorum ama öyleyim. Ve yapacağım son şey olsa bile onun derisinin altına gireceğim.

O neden burada? Beni daha önceden tanıdığına dair o çılgın hikâyeyi neden anlattı? Amenadiel zamanında çok şey yaptı ama bu küçük cadıyla kurduğu plan hepsinden daha iyi.

Bir de diğer sorun var: Onu aklımdan çıkaramıyorum. O lanet topu kafama fırlattığından ve bir velet gibi kanatlarını açtığından beri düşüncelerim ona kayıyor.

Daha önce seks dışında kadınlara hiç dikkat etmemiştim.

Bir kadına sahip olma ve onu sahiplenme dürtüsünü hiç hissetmedim. Kimi kandırıyorum ki? Güç ve rütbe olarak benden aşağıda olan biri bana meydan okuduğunda onun üzerinde hakimiyet kurmak temel bir içgüdüdür. Özellikle de bu kişi güzel, dar bir amcığın sahibiyse. Eğer bir erkek olsaydı, onu öldürür ve bu işi bitirirdim, ama o bir erkek değil. Küçük cadı bir kadın ve sikim bu gerçeğin farkında.

Şu anda bile onu düşünmek bile beni sertleştiriyor.

Duş kapanıyor ve sonra orada, çıplak, ıslak vücuduna bir havlu sarıyor.

Hay .

"Temiz kıyafetlere ihtiyacım var."

Yanından geçmeye çalışıyor ama kolum belini sarıyor.

Onu kendime çekiyorum, intikamcı bir tanrı gibi arkasından yükseliyorum.

O itiraz edemeden parmaklarım ince havlunun etrafına dolanıyor. Havluyu çekip çıkarıyorum, sonra şaşkınlıkla bağırdığında elimi ağzına kapatıyorum. Dudaklarım kulaklarına değiyor ve parmaklarımı kalçasından yukarı, amına yaklaştırırken titriyor. "Neden banyoya gelirken yanında kıyafet getirmedin?" Kulak memesini ısıriyorum ve parmaklarımı yarığının üzerinde gezdiriyorum. "Beni büyülemeyi mi umuyordun, *küçük melek*?"

Kaskatı kesiliyor ve gözyaşları kirpiklerinde boncuk boncuk toplanırken nefesleri kesiliyor. Ben de duraklıyorum, sonra yavaşça elimi indiriyorum.

"O lakap," diye öyle sessiz fısıldıyor ki neredeyse kaçırıyorum. Kollarımın arasından sıyrılıyor, havluyu almak için uzanıyor ve göğsüne bastırıyor. Yüz ifadesinde bir şey var.

O büyük kahverengi gözleriyle bana bakmaya devam ederken nefesimi tutmama neden olan bir şey.

"Haklısın," diyor sonunda sessizlik uzadığında. "Seni büyülemeyi umuyordum. Tek istediğim buydu..." Kendini yatağa bırakıyor. Komodinin üzerinde yanan mumun yumuşak ısıltısı titreyerek gözlerinin altındaki gölgeleri kovalıyor. "Beni görmen için..." Sonra başını kaldırıyor ve kalbim ağır ağır çarpıyor. "...ve bana eskiden baktığın gibi bakman için."

Yüzündeki ifade teslim olmuş ve yenilmiş, sanki sorularının cevabı gözlerime yansıyor.

Bir dakika önce adımını haykırıyordu, şimdi ağlıyor mu? Bu iş beni aşar.

Ama onun acısı içimde derinlere gömülü bir şeyi çağırıyor. Yerini bulamadığım bir tanıma.

Ona doğru yaklaşıp iki nazik parmağımla çenesini kaldırdığımda boğazım düğümleniyor. Başparmağım titreyen dudaklarının üzerinde ileri geri gezinerek sadece gözlerindeki fırtınayı değil, içimdeki canavarı da yatıştırıyor.

"Beni nasıl buldun?" diye fısıldıyor, gözleri gözlerimin içine bakıyor.

Bir ileri bir geri.

Gözlerim onunkilerle çarpışıyor ve göğsümdeki yoğun, tıkanmış duyguyu bastırıyorum. Dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "Muhtemelen tanıdığım en acımasız katilsin. Ceset parçalarının izini ekmek kırıntıları gibi takip ettim."

Kulaklarının ucu ısınıyor ve kaçırmaya çalışıyor ama çenesini sıkıca kavriyorum.

"Saklanmayın."

"Daemon?"

O anda yeni, yabancı bir dürtü beni etkiliyor ve dudaklarını tatmak için eğildiğimde çağrısına uyuyorum. Bu tereddütlü bir öpücük, benim açımdan kararsız çünkü daha önce kimseyi öpmemiştim ve buna karşılık kalbimin göğüs kafesine çarptığını hissetmemiştim. Bu dehşet verici ama aynı zamanda dudaklarından benimkilere kayan yumuşak inilti için de açlık çekiyorum.

Parmaklarım nemli saçlarına dolanıyor ve öpücüğü derinleştirip havluyu çıkarmak için uzandığımda içimde eriyor.

Onu yatağa geri götürme ve vücudunu benimkiyle örtme dürtüsü beni ileri itiyor. Elleri her yerde, saçlarımda, gömleğimin altında, sırtımı tırmalıyor ve kollarımdaki kasları keşfediyor.

Sadece nefes almak için ayrılıyoruz ve bu bile tam bir işkence. O oksijen açlığı çeken ciğerlerini dolduramadan, ben onun nefeslerini kendim için çalmaya geri dönüyorum.

Dişlerimiz çarpışıyor, dillerimiz birbirine dolanıyor ve ellerimiz dolaşiyor.

Daha önce hiç kimseyi bu kadar bütünüyle yutmamıştım. Öpüşmekten her zaman hoşlanmamışşımdır -bir angarya- ama şimdi onu tadamazsam, ona dokunamazsam, nefeslerini ve iniltilerini içime çekemezsem ölecekmişim gibi hissediyorum. Ve adım böyle bir hayranlıkla fısıldadığında.

Yani, benim sorunum ne? Henüz onu becermeye çalışmadım. Bazı nedenlerden dolayı, onun baştan çıkarıcı siren ağzının ırzına geçmekten memnunum. Ve kendimi onun yumuşak saçlarında, daha da yumuşak dudaklarında ve sırtımdaki keşfedici ellerinde kaybetmek.

Ancak tüm mucizeler gibi, bunlar da uzun sürmeyen geçici mucizelerdir.

Her güzel şeyin er ya da geç bir sonu vardır.

Ve bu an, gözleri korkudan açılıp genişlediğinde kırılğan bir cam gibi paramparça oluyor. Ağzımdan ve kan donduran bir çığlık atıyor.

Yatağa geri dönmek için çabalıyorum ama arkama bakamadan kürek kemiklerimin arasında bir acı patlıyor. Gördüğüm son şey kapıdan içeri dalan cüppeli bir gölge.

ChapTer

SeVenTeen

AUREL AI

"O H, Tanrım, Daemon," diye haykırıyorum, sırtındaki bıçak yarısından kan fişkırarak üzerime yığıldığında. "Ne yapmalıyım?" Ses tonum paniklemiş, çaresiz.

Daemon geniş ve güçlü omuzları kayarken acıyla homurdanıyor. Derisinden soğuk terler akıyor ve kara gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Ne yapacağım ben?" Tekrar bağıriyorum, şimdi daha da çılgınca. Daemon yüzüstü yatıyor ve yarısından akan kan çarşafları ıslatıyor. Kendimi toparlarken kanamayı bir şekilde durdurmam gerekiyor. Çıldırıyorum ve bu hiç yardımcı olmuyor.

Daemon'ın altından sıyrılıyorum ve yerden havluyu kapıyorum. Havluyu toparlayıp yaranın üzerine bastırmak için kullanıyorum ama tek yaptığı havluyu kırmızıya boyamak oluyor. Kan her yerde; ellerimde, tırnaklarımın altında ve saçlarımın tellerini temizledikten sonra alnıma sıçradı.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, "Lütfen..."

Daemon'ın cep telefonunun kot pantolonunun cebinden dışarı baktığını görüyorum, bu yüzden yaraya baskı uygularken onu çıkarıyorum. Kişi listesindeki ilk numarayı getirdiğimde ekranı kan kaplıyor.

Alaric üçüncü zil sesinde cevap verir, "Zamanı gelmişti, sikik.

Bir arama kurtarma ekibi göndermek üzereydik-" "Alaric."

Telefonu sert bir şekilde tutuyorum ve nefesimi sabit tuttum. "Yardıma ihtiyacım var. Daemon bıçaklandı." Ağzından kaçırmadan önce diğer uça sessizlikle karşılaştım,

"Siktir... Neredesin sen?"

İrkildim. "Kinsale."

"Kinsale mi?"

"İrlanda'da küçük bir kasaba."

Daemon homurdanıyor ve yuvarlanmaya çalışıyor, ama onu tekrar ön tarafına yatırıyorum.

"İrlanda mı?!" Alaric hırlamaya başlar. "Lanet olası İrlanda'da mısın?"

"Evet, uzun hikâye. Yardıma ihtiyacım var. Ağır kanaması var ve havluyu ıslatıyor."

"Bu Daemon mu?" Ronan arka plandan sesleniyor. "Ona kışını kaldırmasını söyle-"

"Bıçaklandı." Alaric harekete geçti. Yere vuran ağır ayak seslerini ve "Ne oldu?" diye soran Dariana'nın topuklu ayakkabılarının belirgin tıkırtısını duyabiliyorum. Daemon iyi mi?"

"Bıçaklanmış. Eşyalarını topla. İrlanda'ya gidiyoruz."

"İrlanda mı?"

İçimden bir hıçkırık yükseliyor ve telefonu yatağın üzerine fırlatıyorum, iki elimle yaraya baskı uyguluyor ve tüm ağırlığımı yaranın üzerine veriyorum.

"Kimdi o adam?" Daemon homurdanıyor. "Bilmiyorum. Yüzünü görmedim."

"Kahretsin, küçük melek, seni iki dakikadır tanıyorum ve şimdiden beni bıçaklatmayı başardın."

"Lütfen şu anda şaka yapmasak olur mu?"

"Düşünürseniz oldukça komik. Bekle, bu beni öldürmek için yaptığın ayrıntılı planın bir parçası mı? Boğazıma ."

Daha fazla hıçkırık ve acınası gözyaşı. Baskı uygulamaya devam ediyorum ama havlunun sırılsıklam olması uzun sürmüyor. "Daha fazla kana ihtiyacın var." Gözlerim odanın içinde geziniyor ve kapıya takılıyor. Daemon'u yatakta bırakıp giyindikten sonra odadan çıkıyorum ve karanlık koridorda tökezleyerek duruyorum. Ya takipçim buradaysa? Gölgelemin arasında gizleniyorsa?

"Düşün Aurelia, düşün," diye fısıldıyorum kendi kendime, sonra da koridoru geçip karşıdaki kapıya vuruyorum.

Kimse açmıyor.

Yandaki kapıyı deniyorum, elim tahtaya çarpıyor.

Ya , tepeden tırnağa kana bulanmış çılgın bir kadın kapıya vurduğunda kapıyı açmayacak kadar akıllıdır ya da dışarıdadırlar.

Sıradaki bir sonraki kapıyı deniyorum. Televizyon açık ve kapı açılıp otuzlu yaşlarının sonlarında bir kadınla karşılaşmadan önce reklamları . Benim durumumu anlayınca gözleri açılıyor.

"Lütfen, erkek arkadaşım bıçaklandı."

"Polisi aramalısın." Telefonunu almaya gitti ama ben kolundan tutup onu odama çektim.

Ölümle karşılaştığında geri çekilen eski ben artık yok. Onu içeri itiyorum, kapıyı kilitliyorum ve kanatlarımın arkamda filizlenmesine izin veriyorum.

Daemon'u yatağa yatırır. Yan yatmış, yüzü acıdan iki büklüm . Bana, kanatlarıma ve gözlerimdeki kırmızı buğuya bakıyor.

"Bebeğim," diyorum Daemon'a, kadın tek ve dikkatli bir adım geri çekilirken, "beslenmen gerek."

Aldığım tepki nefes almakta zorlanması ve dişlerinin arasından acı dolu bir tıslama. Çok fazla kan kaybetti ve bıçağın hayati organlara isabet etme ihtimali beni endişelendiriyor. İnsanın kanını içerse iyileşebilir ama içiremem. Bunu kendisi yapmalı.

Kadın hızla geçmeye çalışıyor, dehşet sızıyor ama ben daha hızlıyım. Önünü kesip başımı yana eğiyorum, avın verdiği heyecanla.

"Bir yırtıcıyı bu şekilde ayartmamalısın," dedim. Bu insanlar asla öğrenemez. Kaçarsan, kaderini mühürlersin. Daemon'dan kaçtığım için bu beni ikiyüzlü yapar.

Çılgılık atmaya karar verdiği anı görüyorum. Bir hareket içinde, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve onu duvara fırlatıyorum. Kesici dişlerimi ortaya çıkarırken bir elimle ağzını kapatıyorum. "Bir ses daha çıkarırsan, bu yaptığın son şey olur."

Karanlığım üzerindeki kontrolümü kaybediyorum. O korktukça kontrolümün elimden hissedebiliyorum. Kızarıklık, görüşüm azalmaya başlayana kadar yoğunlaşıyor ve boğazımdaki hırıltı melekten çok hayvana dönüşüyor. Eğer dikkatli olmazsam, kendimi tamamen kaybedeceğim.

"Bebeğim," diyorum Daemon'a tekrar, gözlerimi kadından ayırmadan, "tavşanı senin için yakaladım."

Tehlikeli bir durumdayım. Kanamayı durdurmak için yarasına baskı uygulamam gerekiyor ama beslenmediği sürece iyileşmeyecek ve hem yaraya baskı uygulayıp hem de beslenmesini sağlayamam. Şu anda öyle olmasını ne kadar istesem de ben süper kadın değilim.

Bekle... Zorlama...

Gözlerim açıldı.

Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Tek sorun ne? Bunu nasıl etkili bir şekilde kullanacağım bana hiç öğretilmedi. Bir oda birinin hayatını kurtarmak aynı şeyler değil. Resepsiyondaki bayana odayı bana vermesi için büyü yaptığımda rahattım, hatta meraklıydım, ama şimdi paniğe kapıldım ve kendimi karanlığa kaptırmama iki saniye kaldı, gırtlığını parçalamaktan başka bir şeye odaklanamıyorum.

Yanaklarından süzülen gözyaşlarını takip ederken kadın "Lütfen," diye yalvarıyor. "Lütfen, bırak gideyim. Bir ambulans çağırmama izin verin. Ona yardım getirebiliriz."

Kanatlarım arkamda tedirginlikle parlıyor. "insan sağlık görevlileri ona yardım edebilir mi?"

Yaklaşıyorum ve başını çeviriyor, kokusunu içime çekmek için yaklaştığımda acınası bir şekilde inliyor - kan, korku, dehşet.

Ah, kahretsin. Neden bu kadar güzel kokmak ve iniltileriyle beni kızdırmak zorunda? Karanlığı dizginlemeyi imkansız hale getiriyor.

Ve sonra yapması gereken son şeyi yapıyor.

Gerçeklikle bağımı koparan tek şey.

Çığlık atıyor.

"Kendine engel , değil mi?" Amenadiel odanın köşesindeki gölgelerin arasından çıkarken fısıldıyor. Ay gökyüzünde yüksekte duruyor ve soğuk bir şekilde gülümsediğinde gümüşü ışıltısı dişlerinden yansıyor.

Yanımda usulca horlayan Daemon'ı uyandırmamaya dikkat ederek yatakta doğruluyorum.

"Onu kurtarmak zorundaydım."

Sustu ve zalim, alaycı bir gülümseme dudaklarını sıyırdı. "Bunu bir bahane olarak kullanma. İnsana işkence etmekten ve ölüm için yalvarana kadar korkusunu sürdürmekten zevk aldın."

"Lütfen dur," diye yalvarıyorum, utanç yanaklarımı boyuyor.

"Onu lime lime etmekten zevk aldın. İçindeki canavar her geçen gün daha da güçleniyor."

Alaylarını bastırmak için ellerimi kulaklarıma bastırıyorum ama bunun yerine dikkatimi titreyen ellerime çekiyor.

Kanlı, titreyen ellerim.

Ay ışığında bile tırnaklarımın altındaki, parmaklarımın arasındaki ve saçlarımın uçlarına kadar kurumuş kanı . Hava bakır ve ölüm kokuyor.

Ben ellerimi incelerken Amenadiel yerden geçiyor. Parmakları saçlarıma dolanıyor ve dokunuşu neredeyse yumuşak, sanki beni yatıştırmaya çalışıyor. "Karanlığından utanmana gerek yok. Benim yanımdayken olmaz. Bunu memnuniyetle karşılıyorum."

Kirpiklerimin altından ona bakarken boğazım düğümleniyor. "Neden?"

"Neden, ne?" Çenemi kavrayıp hafifçe kaldırmadan önce dokunuşunu çenemin gezdiriyor.

"Bunu neden hoş karşılıyorsunuz?"

"Çünkü başka kimse yapmayacak. Ben de bir zamanlar Cennet'ten çıktım, hatırladın mı? Karanlıkla mücadele ettiğini biliyorum. Özellikle de içindeki ışık gitmişken. Seni anlayabilecek biri varsa o da benim. Daemon ya da diğer arkadaşların değil."

Başparmağı alt dudağımın üzerinde geri gidip gelirken ürpertici bir nefes alıyorum.

"Karanlığın içeri girmesine izin ver." Yavaşça eğilir, çok yavaşça

-Ve onu durdurmam gerektiğini biliyorum.

Ama benim yok.

Dudaklarıma fısıldamasına izin verdim, "Karşı koyma."

Ve dudakları dudaklarıma değdiğinde geri çekilmiyorum.

Bir solukla yatakta doğrulup avucumu göğsüme bastırıyorum. Kalbim küt küt atıyor ve ter derimi kaplıyor.

Ter ve kan. Çok fazla kan.

Nerede olduğumu hatırlamam birkaç saniyemi alıyor. Dün gecenin anıları bulanık.

Odayı tararken, yere saçılmış ceset parçalarını ve ince halıdan sızan kanı görünce içimde sinirlerim kabarıyor.

Pencereden içeri güneş ışığı giriyor, dışarıdaki ağaçlarda kuşlar cıvıldıyor ve koridorda bir yerde bir kapı kapanıyor. *İnsanların dünyasındayım.* Beni boğmakla tehdit eden paniğin içinden nefes almaya çalışıyorum.

Yanımda Daemon , sonra ağır kolu belime dolanıyor. Başını kaldırıyor ve ürkütücü bir şekilde hareketsizleşmeden önce etrafına bakıyor.

O yatakta doğrulurken ben nefesimi tutuyorum. Omzu iyileşmiş ama hâlâ acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturuyor ya da belki de onu rahatsız eden güneş ışığıdır. İnsanların dünyasında her zaman geceleri avlanırlar.

Kan ve katliamla yüzleşirken utanç boğazımı tıkıyor. Çekmeceli dolabın önündeki kesik el, komodinin üzerindeki kalp, tavana bakan boş gözlü kız. Gövdesine ya da gövdesinden geriye kalanlara bakamıyorum bile.

"Kahretsin," diye fısıldıyor sessizce.

kadar sessiz ki, neredeyse özleyeceğim.

Ama I Yapma. Bu utanç ve kendinden nefret tehdit altında Yüzümü tel tel, kıpkırmızı saçlarımla korurken beni boğmak için.

Yumuşak parmaklar çenemi buluyor ve gözlerimi onun kahverengi gözlerine yönlendiriyor. "Hey, bana bak."

Yapamam. Beni böyle görmesine izin veremem.

"Küçük cadı, bana bak."

Gözlerim yavaşça onunkilerle buluşuyor.

"Kıçımı kurtardın." Kanlı parmaklarıma doğru kayan bakışlarımı yakalayarak eğiliyor. "Hayattayım çünkü o kadını buraya çekmeyi düşündün."

"Ben bir canavarım."

"Biz düşmüş melekleriz."

Başımı usulca, yorgunca sallıyorum. "Sen düşmüş bir meleksin Daemon. Ben ışıktan doğdum..."

"Ama sen artık düşmüş bir meleksin. Karanlık senin bir parçan."

"Yine de kurbanlarınızı parçalara saatlerce kendinizi kaybetmiyorsunuz."

Sessiz kalırken boğazı düğümleniyor.

Daemon benden iğreniyor, bunu biliyorum. Ben zevk için öldüren bir canavarken nasıl iğrenmesin? Bu çok korkutucu. Nerede bitiyor?

Tam beni iteceğini düşündüğüm anda saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Her şey yoluna girecek."

Sonra ona bakıyorum, gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor. "Öyle mi olacak? İçimdeki karanlık giderek büyüyor ve bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Ya kendimi tamamen kaybedersem? Ya da ya sevdiğim birine zarar verirsem?"

Onun gibi.

"Bence," diye başlıyor, gözleri dudaklarıma kayıyor, "kendine daha fazla güvenmen gerekiyor."

"Hiç kendini karanlığa kaptırdın mı Daemon?"

Karanlık vahşi doğası benimkiyle çarpışıyor. "Hayır, öyle değil."

Başımı yavaşça sallıyorum ve sonra yorganın altından sıyrılıp çıplak ayaklarımı yere koyuyorum, herhangi bir vücut parçasına basmamaya dikkat ederek. Banyoya doğru ilerlerken pıhtılaşmış kan ayaklarımın tabanına yapışıyor.

"Küçük cadı mı?"

Kapıya doğru
döndüm. "Adın ne
senin?"

Bildiğim hiçbir şeye benzemeyen acı, sayısız elin pençelediği, yakaladığı, delip geçtiği gibi kalbimi yırtarken nefesim kaçıyor. Daemon şu anda bile adımlarını hatırlamıyor ve bu gerçek kelimelere dökebileceğimden daha fazla acı veriyor.

Cevap vermek yerine, ona içimden gelmeyen nazik bir gülümseme sunuyorum. "İyileştigine sevindim Daemon."

Sonra banyoya kaçıyorum ve kendimi içeri kapatıyorum. Dağılmama izin veremem. Şimdi olmaz. Daemon diğer taraftayken olmaz.

Alnımı kapının tahtasına dayıyorum ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Birkaç sakın nefesin ardından duşu açmak için dönüyorum. Su ısınırken ben de soyunuyorum.

Lavabonun üstündeki aynada yüzüme bakıyorum. Yanaklarımdaki kurumuş kanda çizgiler var ve koyu renk saçlarımdaki telleri alnıma ve şakaklarıma yapışmış. Uzanıp kabuk bağlamış telleri fırçalıyorum. Kendimin bu canavar versiyonunu, bana bakan bu iğrenç, iğrenç yaratığı tanıyamıyorum.

Lavaboyu iterek duşa giriyorum ve su yüzüme dökülürken başımı arkaya yatırıyorum.

Belki de karanlık beni tamamen yutmadan önce ortadan kaybolmalıyım?

Değer birini incitmeden önce.

Daemon'ın kaslı kolu çıplak belime dolanıp beni sert göğsüne çektiğinde nefesim kesiliyor. Dudakları boynuma iniyor, zar zor nefes alana kadar beni öpüyor, ısırıyor ve cezalandırıyor. Tırmık gibi sakalları hassas tenimde iz bırakırken meme uçlarım büzüşüyor.

Karanlık sesi kulağımda gümbürdüyor, "Bana adını hiç söylemedin, küçük cadı."

Dudaklarımı kapattım. Bilmediğim nedenlerden dolayı, bu parçamı kilit altında tutmak istiyorum.

Parmak uçlarında günah ve karanlık bakışlarında erotik vaatler olan tehlikeli çocuklardan uzakta.

Dikkatli olmazsam beni yok edebilecek güce sahip çocuklar. Özellikle de hem onun aşkının kurbanı olup hem de ona yabancı olduğum şu anda. Bu yutulması zor bir kombinasyon. Dokunuşu çok tanıdık, çok güvenli ama yine de parmakları sanki ilk kez dokunuyormuş gibi bedenimi keşfediyor.

Sanki benim içimde kendini hiç kaybetmemiş gibi.

Sanki beni tekrar bir araya getirmeden önce hiç kendi yıkıma sürüklememiş gibi.

"Bana adını söyle." Beni sallıyor.

"Bir zamanlar adımı biliyordun," diye fısıldıyorum titreyerek.

Daemon arkamda kaskatı , ama sonra beni yavaşça çeviriyor ve ellerini başımın iki yanına koyarak beni fayanslı duvara yaslıyor. Su geniş, bronzlaşmış omuzlarından akıyor ve kara kirpiklerinin altından bana bakarken dudaklarından daha fazlası damlıyor.

Kulağıma fısıldamak için eğildiğinde kanatlarım arkamda çırpınıyor. "Avlanmayı sevdiğimi biliyorsun."

Tüylerim diken oldu.

"Seni avlamamı mı istiyorsun, küçük cadı?"

Gözlerimin içine bakmak için arkasına yaslandığında nefesimi tutuyorum. Kalbim kapalı yumruklarla göğüs kafesime çarpıyor, çarpıyor ve serbest bırakılmak için yalvarıyor.

Daemon ciğerlerim yanana ve batana kadar bakışlarımı tutuyor, sonra fayans duvarı itiyor ve çenemi sahiplenici bir şekilde kavlıyor. Benimle işinin henüz bitmediğini anlamamı sağlayan türden bir kavrama.

"Ne tür bir oyun oynadığınızı bilmiyorum ama şunu bilin: Kazanamayacaksınız. Bana karşı değil. Elde edeceğin tek şey dikkatimi çekmek olacak ve bunu istemediğini söylediğimde bana güven. Kazı kazan, artık çok geç. Eğer amcamla çalışıyorsan, dünyanın öbür ucuna kaçmanı ve bu sefer seni yakalamama izin vermemeni öneririm." O gidiyor ve ben oksijensiz kalan ciğerlerime derin, düzensiz nefesler çekerken düşün sesi tekrar kulaklarıma doluyor.

Daemon'ın yörüngesine geri dönmeyi hem seviyorum hem de nefret ediyorum. Seviyorum çünkü kırık bir balerin gibi kasıla kasıla dans ettiğim bu boş sahnede onun ilgisinin bir spot ışığı bana yönelmesine ihtiyacım var. Ama aynı zamanda nefret ediyorum çünkü hayatımda ilk kez kaybedebilirim.

Karanlık beni korkuturken, gölgelerde saklanan gerçek canavar Daemon. Neden mi? Çünkü atan kalbimi avucunun içinde tutuyor. Tüm güç onda.

Bu denizde kaybolacağım. Ya karanlığın pençesinde ya da Daemon'un yoğun varlığında.

Kırmızı Başlıklı Kız patikadan ayrılacak ama asıl soru şu: Kurdun mu yoksa avcının mı dikkatini çekecek? Bazen en güvenli seçenek en ölümcül olanıdır. Bazen bizi kurtaran kişi sonumuz olur.

Ya Daemon?

O benim kalbime giden füze.

CHAPTER
SEKİZİNCİ

RONAN

"Y İzini bulmak zor bir adamsın."

Daemon yatakta oturduğu yerden bize bakıyor, gözlerini banyodan ayırmıyor.

Çılgın bir sapık gibi. Banyoda kimin olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Dariana bizi karşılayan sahneden rahatsız olmadan odaya koşar ve ona yaltaklanır. Başka seçeneği olmadığını bildiği için buna sadece göz yumuyor. Daemon hayatında pek çok aptalca şey yaptı ama ilk kez bıçaklanıyor.

"Sana ona güvenemeyeceğimizi söylemiştim," diyor Dariana sertçe, omzunu incelerken. Yara iyileşmiş.

Alaric en son içeri giriyor, yerdeki ve duvarlardaki katliamı görünce gözleri . "Ne oluyor lan?"

Dariana başını kaldırır ve sanki Daemon'a odanın durumunu göremeyecek kadar odaklanmış gibi kaskatı kesilir.

Alaric'in ardından kapıyı kapatırken, "Görünüşe göre iyi bir parti kaçırmışsınız," diye espri yapıyorum.

"Bunu melek mi yaptı?" Dari sorar.

Daemon başını sallıyor, dirsekleri dizlerinin , gözleri hâlâ banyo kapısında.

Alaric cesedin üzerinden geçip dikkatlice koltuğa uzanmaya başladı ama sonra fikrini değiştirdi ve kollarını kavuşturup ayaklarını dikerek ayağa kalkmayı tercih etti. "Bize ne açıklar mısınız?"

Duş kapandığında gözlerini kapıdan ayıran Daemon'un çenesinde bir kas kıpırıyor. "Biri odama girdi ve beni bıçakladı."

Dariana homurdanıyor, Alaric şüpheyile bakıyor ve ben neye inanacağımı bilemeden ayaklarımın üzerinde kayıyorum.

"Ne demek biri odaya zorla girdi?"

"Bir sapığı var." Daemon Dariana'ya bakar. "Bir keresinde sana kütüphanede birinin onu takip ettiğini söylemişti."

"Evet, ama ciddi olduğunu düşünmemiştim."

"Dün gece hızlı kan kaybından neredeyse öleceğimi düşünürsek, sanırım ciddi olduğunu söylemek yanlış olmaz," diyerek kapıya dönüyor Daemon.

Hepimiz birbirimize bakıyoruz.

Dariana sessizliği bozar. "Bunun arkasında onun olabileceği ve bunun Amenadiel'le aralarındaki ayrıntılı bir planın parçası olabileceği hiç aklına geldi mi?"

Daemon ona ters ters bakarak, "Elbette öyle," diye cevap veriyor. "Sanırım *bunu* tartışmamız gerekiyor." Alaric el işaretiyle vücut parçaları odanın etrafına dağılmıştı.

Dariana, "Melek Amenadiel'le birlikte çalışıyorsa bu sorunlarımızın en küçüğü," diyor.

Alaric bakar ve saf olduğunu düşünüyormuş gibi başını sallar. "Karanlık üzerindeki kontrolünü kaybediyor. Yerdeki cesedi görüyor musun?" Tekrar işaret ediyor. "Daemon olabilirdi."

Şimdi Daemon eğlenerek homurdanıyor. "Onunla başa çıkmı düşünüyorsun?"

"Dün gece onunla başa çıkabilecek durumda mıydın?" Alaric havlıyor.

Kabul etmeliyim ki, iyi bir noktaya değindin. Daemon hızla zayıflıyordu ve kendini savunacak durumda değildi. Meleğin ona zamanında yardım etmesi büyük şans, yoksa sonu iyi olmazdı.

"Yani bunu varise yönelik bir cinayet girişimi olarak ele almalıyız," diyorum ama Daemon başını sallıyor.

"Benim peşimde olduklarını sanmıyorum. Her kimse, küçük cadıyı takip ediyor, beni değil."

"Yine de bıçaklanan sensin, o değil."

Bana bakışı hiç de etkilenmiş gibi değil, ama melek yatak odasına girdiğinde dikkati, yerine oturan bir lastik bant gibi başka yöne kayıyor.

İtiraf etmeliyim ki ben de bakıyorum. Saçlarının ıslak telleri, göğüslerini sımsıkı saran elbisesinin askılarını ıslatırken mümkün değil. Genişlemiş kahverengi gözleri kararsızca aramıza bakıyor.

Dariana ayağa kalktı ve kollarını kavuşturarak küçük cadıya baktı. "Sadece Amenadiel'le çalıştığını kabul et."

"Dari." Daemon'un sesinde bir keskinlik var ve Dariana hafifçe sertleşiyor - onu duyduğunun tek işareti.

Yine de geri adım atmıyor ve sanki meleği delik deşik etmek istiyormuş gibi bakışları daha da yoğunlaşıyor. "Satmaya çalıştığın bu saçmalığa inanmıyorum."

"Dari!" Daemon bağılıyor, kanatları bir güç gösterisiyle arkasında patlarken ayağa fırlıyor. Gözleri kararıyor, şiddet tehdidiyle dönüyor ve Dariana isteksizce geri çekiliyor.

"Ona güvenemeyiz," diye ısıırıyor ve kapıda farlara yakalanmış bir geyik gibi duran meleğe son bir bakış fırlatıyor.

Daemon'un çatık kaşlarının ağırlığı bir adamı oracıkta yakabilir ama Dari onun öfkesine alışkın olduğu için yerinde duruyor. "Senden dikkatli olmanı istiyorum."

O cevap veremeden ve herhangi birimiz bir şey söyleyemeden, küçük cadı konuşuyor. "Ben Amenadiel ile çalışmıyorum."

"Bunu açıklamak ister misin?" Alaric tekrar odanın etrafını işaret eder.

düğümleniyor. "Ben... uh... kontrolümü kaybettim."

"Hadi canım, Sherlock," diye dudak büküyor Dari ve Daemon bu kez kaşlarını ona yönelttiğinde, gözle görülür bir şekilde geri çekiliyor.

Bir bacağın parçası gibi görünen bir parçayı elime alıyorum ve pencereden süzülen güneş ışığında inceliyorum. "Dün gecedен ne hatırlıyorsun?"

Odanın durumuna bakılırsa, tahminimce *çok fazla değil* ve nemli saçlarını arkasına sıkıştırdığında o da bunu doğruluyor

kulağını ve dudaklarını endişeyle

ıslatıyor. "Hiçbir şey
hatırlamıyorum." "Hiçbir şey mi?"

Başını hızlıca salladı. "Kızı buraya getirdiğimi hatırlıyorum
ve Daemon'u yatakta hatırlıyorum..." Onu işaret ediyor. " fazla
kanaması vardı. Korktuğumu hatırlıyorum."

"Neden korktun?" Alaric gözlerinde yoğun bir bakışla
soruyor, Daemon'ın hareketlerini takip ederken onunkilere de
yansıyor.

"Esas olarak kendim... ve Daemon ölüyor."

Yatakta oturan Dariana, homurdanmaya varan yumuşak,
mizahsız bir kahkaha atıyor. Bu, küçük cadının
saçmalıklarla dolu olduğunu düşündüğünü söyleyen türden
bir gülüş.

Melek onu görmezden gelir. "Ona zarar vermekten
korktum." "Sen yapar mıydın?" Elimdeki kâğıt parçasını
fırlatıp

Bacağını indiriyor ve bakışlarımla buluşuyor.

Gözleri kararsız ve yaşlarla çevrili, ama sonra dişlerini
sıkıp başka tarafa bakıyor. "Artık iyileştigiğine göre onu eve
götürmelisin."

Daemon bir anda ayağa kalktı, gözün yakalayabileceğinden
daha hızlı bir hareket telaşı. "Bizimle geliyorsun."

Yavaşça ona bakıyor ve Daemon ona ulaşmak için vücut
parçalarının üzerinden geçerken aralarında bir bariyer
oluşturmak için kollarını kavuşturuyor. Daemon'un onu
boğarak öldürmeye hazır mış gibi görüldüğü gerçeği
olmasaydı, farklı koşullar altında şiirsel olabilirdi.

"Ortalıkta bir sapık varken seni burada bırakacağımı mı
sanıyorsun?"

"Benim sapığım senin sorunun değil."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, adam onu boğazından
yakaladı. "Sapığın beni bıçakladı, küçük cadı. Yani evet, o
benim sorunum ve şimdi sen de öylesin."

Dişlerini gösteriyor. "Bırak beni Daemon."

Aralarındaki konuşmayı, Daemon'ın üzerinde kurduğu baskıyı yakından izliyorum. Daha da önemlisi, ona olan takıntısını. Takipçi sadece bir bahane. Ne olursa olsun gitmesine izin vermezdi. Şimdi gözlerini ona dikmişken olmaz.

Odanın öbür ucundaki Alaric kaşlarını kaldırarak şöyle der gibi

Bir şeyler yap, ben sırtayım.

Dariana kollarını havaya kaldırarak bakışmalarını yarıda kesiyor. "Artık gidebilir miyiz?"

Küçük cadı Daemon'u iterek uzaklaşmaya kararlı bir şekilde yanından geçmeye çalışır ama Daemon onun saçından tutarak geri çeker.

Dudaklarım onun beyhude mücadelesine gülümsüyor. Daemon'un dikkatini çekmek istemiyorsa dövüşmeyi bırakmalı. Eğer uysal bir tarla faresi olsaydı, Daemon bir gün içinde sıkılırdı, bu yüzden taşaklarına diz çöktüğünde, gülmekten kendimi alamıyorum.

O tarla faresi değil.

O çok daha vahşi bir şey.

Ve bu Daemon'a kokain gibi geliyor; gözlerinde şimşek çakarken ellerini iki yana açarak doğruluyor. "Taşaklarıma diz çökmeye nasıl cüret edersin, *küçük melek*?"

Lakap karşısında yüzünü buruşturdu, ben de bir tane daha taktım.

Alaric'e bak. Kendisine "küçük melek" denmesinden hoşlanmıyor. Hayır, bu doğru değil.

Böyle çağrılmak onu incitiyor.

Çok ilginç.

"Buradaki dağınıklığı ne yapacağız?" Ben soruyorum.

Daemon gözlerini meydan okuyan melekten ayırmadan, "Bırak onu. Birine temizleteceğim."

"O zaman gidelim," diye bağılıyor Dariana, topukları gıcırdayan döşeme tahtalarına vurarak yanımdan geçerken.

Melek kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde Daemon'a kısa bir süre daha bakıyor ve sonra yürümeye başlıyor. Daha iki adım bile atmamıştı ki Daemon onu sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırıp

omzunun üzerinden. Adamın eli kızın kışına iniyor ve kızın inlemesine neden oluyor. "Bana karşı gelmeyi bırak."

Onlar çıkarken Alaric yanıma sokuldu. "Amdan gözü dönmüş. Ona göz kulak olmalıyız."

"Dari ile aynı dalga boyunda ?"

"Bilmiyorum... Ama gafıl avlanmamıza izin vermeyeceğim. Daemon neredeyse kendini öldürtüyordu."

Sözleri havada asılı kalıyor; hastalıklı, karanlık ve uğursuz. Gerçek şu ki, bu kız hakkında hiçbir şey bilmiyoruz.

Ya Daemon?

Aletiyle düşünüyor.

Alaric omzuma vurup dışarı çıktı.

DARI ANA

Daemon kızı evine geri götürdü. Kız şu anda oturma odasındaki kanepede oturuyor, sanki her an kaçmaya hazırlanıyormuş gibi tam kenarda. Çocuklar dağılmış, onu sulu bir yemek ya da çözülmesi gereken bir bulmaca gibi izliyorlar. Belki de onu bu kadar çekici yapan şey gizemidir.

O kadar kolay kandırılmam. Başta beni etkiledi ama sonra Daemon bıçaklandı ve şimdi ona güvenmiyorum.

Yine de bakmadan duramıyorum.

Yani düşman mi görünüyor? Sırtından aşağı dökülen koyu dalgalı saçları, odadakileri belirsizce tarayan iri geyik gözleri ve şimdiye kadar gördüğünüz en yumuşak görünümlü dudaklarıyla maskeli balo.

Isırmayı hayal etmekten kendinizi alamadığınız yumuşak, yastık gibi dudaklar ve parmaklarınızla doldurmak istediğiniz sıcak bir ağız.

Sadece öğürmesini ve boğulmasını sağlamak için.

Onu biraz kirlettiğimi hayal ederken dilim yeni sürdüğüm rujumun üzerinde kayıyor.

Bu kızla ilgili olan şey, onun hakkında masum bir havaya sahip olması, ama bu acımasız, kötü bir aldatmaca. Özellikle de o karanlık gözlerin ardındaki canavarın kanıtlarını gördükten sonra. O çok tehlikeli bir yırtıcı. Uzak durmanız gereken etobur bir bitki.

Amenadiel'in neden bu melek gibi bir kızı kullandığı anlaşılıyor. Ölümçül ama masumiyet ve saflığı sanki onun bir parçasıymış, ruhunun derinliklerinde saklı unutulmuş bir esermiş gibi bünyesinde barındırıyor.

Ve onun gölgelerine adım atmak, sırlarını keşfetmek ve köşelerinin tozunu almak için daha da için can atıyorsunuz. Ama bu bir tuzak.

Bunu çözmek için öncelikle Daemon'un amcasıyla ne kadar ilişkisi olduğunu ve amcasının Daemon'a ne kadar

pençelerini onun pürüzsüz tenine sapladı. Ve bir düşmanı yok etmek için onu tuzağa düşürmekten daha iyi bir yol yoktur.

Bu düşünceyle bakışlarımı yumuşatıyorum, yerimden kalkıyorum ve yavaşça ona doğru yürüyorum. O kadar masum, o kadar temkinli ve o kadar emin görünmüyor ki, içimden bir ses onu çağırıyor.

"Parçaları toplamaya istekli değilsen beni daha fazla kırma."

Bu tam olarak benim yapmasını istediğim şey. onu içine kırın.

sayısız parçaya ayırıp rüzgârda savurmak.

Kurtuluş olmayacak.

"Dari..." Kanepenin arkasından dolaşp tek bir parmağımı solundan sağına doğru omuzlarında gezdirdiğimde Daemon'un sesinde bir uyarı var.

Onu görmezden geliyorum, dokunuşumun ardından patlak veren tüylerim diken diken oluyor.

Saçlarından bir avuç tutarak çekiyorum ve onu boynunun bronzlaşmış sütununu odadaki erkeklere göstermeye zorluyorum.

Onun içinde kaybolma isteğime karşı koyamayarak eğiliyor ve aldatmanın pis kokusunu, vanilya fasulyesi ve sabah sisinin çok daha tehlikeli kokusunu içime çekiyorum.

Gözle görülür bir şekilde titriyor ve yüzünü bana doğru çevirmeye çalışıyor ama burnumu ince kıvrımının üzerinde gezdirirken donup kalmaması için saçlarını sıkıca kavriyorum. "Sırlarının kokusunu alabiliyorum."

"Bende hiç yok."

Daha sert ve keskin çekiyorum, boynunu garip bir açıyla eğmeye zorluyorum. "Saçmalık!"

"Yalan söylemiyorum."

Kıkırdamam acımasız, sıcaklıktan yoksun. "Bunu göreceğiz." Kanepenin etrafında dolanıyorum ve gözlerim vücudunda aşağı doğru kayarken önünde yavaşça duruyorum. "Saklayacak bir şeyin yoksa kıyafetlerini çıkar."

"Ne?"

"Soyun."

Boğazı düğümleniyor ve yardım için diğerlerine bakıyor, ancak parmaklarımı şıklattığımda bakışları kısa süre sonra bana dönüyor.

"Sana yardım etmeyecekler."

Arkamda, Daemon kapalı arkasından kıkırdıyor, dirseği kolçağın üzerinde. Benim dudaklarım da karşılık olarak seğiriyor.

"Ne olacak? Amenadiel ile çalıştığını kabul ediyor musun?"

"Onunla çalışmıyorum. Ayrıca, kıyafetlerimi çıkararak nasıl bir şey kanıtlayabilirim ki?"

Kollarımı göğsümde kavuşturup sessiz kaldığımda yanakları pembeleşiyor. Elbisesini yırtıp yere fırlatıyor.

Oda nefesini tutar.

Gözlerim kısa bir an için Daemon'a kayıyor, sonra külotunu çıkarmak için kalçalarını koltuktan kaldıran meleğe dönüyor.

Meydan okuyan, ateşli gözleri tüm zaman boyunca benimkileri tutuyor, en kısa saniyeler için bile başka tarafa bakmayı reddediyor. Öne doğru eğilerek külotunu havaya kaldırıyor ve bana hiç de masum olmayan karanlık bir gülümseme sunuyor. "Şimdi mutlu musun?"

İpek külotu, yere attığı elbisesinin üzerine düşer.

Kafamda milyonlarca düşünce dönüyor ama gözlerim onun esnek göğüslerinin üzerinde dans ederken hiçbiri kayda geçmiyor.

Bu kadar ruhani olmak nasıl mümkün olabilir? Ben baktıkça sertleşen esmer meme uçlarından boynunun yumuşak kıvrımlarına kadar her şeyi mükemmel. Ama asıl nefesimi kesen, her göz kırpışında yanaklarını okşayan kirpiklerle çerçevelenmiş çikolata kahvesi gözleri ve dolgun, yumuşak dudakları.

"Gördüklerini beğendin mi?" diye soruyor, cesur bir ses tonuyla, ama sesindeki hafif titremeyi fark etmiyorum.

"Bilmiyorum, değil mi?" Sorumu çocuklara yöneltiyorum. "Küçük hainimizi çıplak ve merhametimiz altında mı seviyoruz?"

Daemon sadece sırtıyor, kıvranan küçük meleklerle oynadığım oyunlarla eğleniyor. Ayağa kalkıyor, bize doğru geliyor ve kızın külotunu topluyor. Külotu burnuna götürüp kokusunu içine çektikten sonra ona geri fırlatırken nefesimi tutuyorum.

"Giyin."

Benim ağzım açık kalıyor, meleğinki de öyle.

"Daemon-" diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Her ne kadar adımı haykırana kadar onun güzel küçük amını yemek istesem de, konuşmamız gereken daha önemli şeyler var." Ona elbiseyi de fırlatıyor, sonra yerine oturuyor ve etkilenmemiş gibi görünerek bileğini dizinin üzerine koyuyor.

Hem Alaric hem de Ronan kıkırdar.

Ben mi? Ben etkilenmedim. Daemon buna ani bir son verene kadar onunla oynamaktan zevk alıyordum. Daemon'ın sandalyesinin kolçağına oturmak için arkamı döndüğümde kendimi bir çocuk gibi hissediyorum.

Melek, o mükemmel vücudunu saklayarak çabucak giyinir.

"Neden takip ediliyorsun?" Daemon'un sesi, ayak parmaklarıma kadar hissettiğim derin bir gürültüyle .

"Nereden bileyim?" diye soruyor, elbisesini başının üzerine çekip şişmiş memelerini kapatırken.

"Bazı teorileriniz olmalı? Düşman mı?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor, Daemon'a karşı soğukkanlılığını kaybetmek üzereymiş gibi görünüyor. "Öyle olsaydı, bu durumda olmazdım, değil mi?"

"Tavır yapmayı kes." Ses tonu kesin.

Dişlerini gıcırdatarak bakışlarını kaçırıyor ve ters yöne bakıyor.

"Hiç düşmanınız var mı? Size karşı kan davası güden insanlar?"

O sessiz kaldıkça çenesi sıkılır. Bu Daemon'u kızdırıyor. Bunu iyi saklasa da, beden diline çok alışkın olduğum için tavırlarındaki ince değişiklikleri fark .

Daemon'un nefes alış verişinin duyulabilir bir aralığın altına düşmesi asla iyiye işaret değildir. Doğası gereği asabi biridir ve kızgınlığını ya da öfkesini dizginlemeyi seven biri değildir. Özellikle de şımarık kızlar söz konusu olduğunda.

"Cevap ver bana."

Sertleşiyor.

"Bana cevap ver, yoksa seni pişman ederim."

"Benim hiç düşmanım yok. Ne düşmanım olabilir ? Ben burada yeniyim." O zaman bize bakıyor ve iri gözlerindeki camsı parlaklık yanaklarından süzülen gerçek gözyaşlarını görmemi sağlıyor. "Tanıdığım tek insanlar siz, amcanız ve Dmitriy. Arkadaş çevrem pek geniş sayılmaz."

"Ya da belki biri senin üzerinden Daemon'a zarar vermek istiyordur?" Ronan bir sigara yakarken Alaric konuşur.

"Eğer durum buysa, o zaman neden bu kişi beni kütüphanede kovaladı? Ya da ormandaki o zaman? Daemon o zamanlar ortalıkta yoktu."

Alaric gözlerini kısar. "O kişi Daemon'u bıçakladıktan sonra neden ve seni sağ salim bıraktı?"

"Ben nereden bileyim?" Ellerini havaya kaldırır. "Daemon'u gördün mü? Çok korkutucu biri."

Daemon'un dudakları bir gülümsemeyle kıpırıyor ama hiçbir şey söylemiyor, onun bocalamasına tanık olmaktan memnun.

"Bize karanlıktan bahset," diyor Alaric. "Kontrolü nasıl kaybediyorsunuz?"

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum..." "En baştan başla."

O da öyle yapıyor.

Bize her şeyi anlatıyor.

ChapTer

NIneTeen

AUREL A

I

"Arka bahçede ne yapıyorsun?"

"W I Zıpla at ve ses . Daemon'un Arkamda
gürleyen ses ve üzerimde dans eden alev

Avuç titriyor. Tepede yıldızlar parıldıyor, uzakta ise bir tilki havlıyor. Gece seslerle canlanıyor.

"Ateş büyüsü çalışıyorum."

Hesaplı adımlar onu bana yaklaştırıyor. "Kaçmayı planlamıyorsun, değil mi?"

"olduğumu fark etmemiştim?"

Bir deja vu hissi üzerime çöküyor. Bu, Daemon'un bana uçmayı öğrettiği zamana garip bir şekilde tanıdık geliyor.

"çılgın bir sapık var."

"Eğer beni öldürmek isteseydi, bunu siz bana katılmadan önce yapardı."

Gözleri beni değerlendiriyor, saklanacak hiçbir yerim kalmayana kadar her katmanı çözüyor. Kıpırdanmamak çok zor ve ona yaklaşmamak daha da zor.

"İşte yine o ukala ağız." durdu. "Bana alevini göster."

Sıcaklık boynuma tırmanıyor. Bana bakışı o kadar yoğun ki, sadece onun ezici varlığından uzakta kendime nefes alma alanı sağlamak için geri adım atıyorum.

Sırtım bir ağaca değene kadar beni adım adım takip ediyor.

Kaçacak yerim kalmayınca nefesimi tutuyorum. Bu kadar yakınımıdayken düşünemem, ondan kaçmaya çalışamam bile.

"Bana ateşini göster."

"Neden?"

"İnatçılığı bırak ve sana söyleneni yap."

Bu beni ayağa kaldırıyor ve çenemi sıkıca kavrayana kadar ona ters ters bakıyorum.

"Bana lanet ateşini göster."

"?"

Kavrayışı sıkılaşıyor ve nasırlı parmaklarını, cezalandırıcı dokunuşundan moraracağımdan emin olana kadar yanaklarıma batırıyor.

Buna rağmen, daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasını arzuluyorum.

Kanatları arkasında patlarken havayı yarıyor. "Yoksa sana bir ders vermekten başka çarem kalmaz."

Homurdanıyorum, sonra onu itiyorum, ama kolumdan tutup beni geri çekiyor. Hiç de nazik değildi. Sırtım ağaca değdiğinde nefesim kesiliyor. Bana Daemon'ın ne kadar işlenmemiş olduğunu hatırlattı.

Bir şey istediğinde ne kadar özür dilemeyen, kaba ve rafine olmayan biri olabiliyor.

"Canavarını yüzeye çıkarmak için ne yapman gerekiyor?" diye fısıldıyor, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor.

Sorusu beni şaşırttı.

O kadar ki dudaklarım ayrılıyor ve başparmağını içeri daldırıyor.

"Oynamaya gel."

Karanlık bakışları yoğunlaşıyor, titrek nefesim onun emrine girene kadar her katmanı yakıp geçiyor.

Onun tasma ve evcilleştirmesi.

Boyun eğdirmek için.

Isırıyorum ve parmağı geri çekiliyor. "Ne yapıyorsun Daemon?"

"Başkalarındaki korku tarafından mı tetikleniyor?"

Alaric ve Ronan ağlayan bir insanı çimlerin üzerinde sürüklerken dehşet dolu hıçkırıklar dikkatimi çekiyor.

"Daemon?" Sesimdeki titreme dudaklarının soğuk bir gülümsemeye geri çekilmesine neden .

"Ne diyebilirim ki? Seni ve seni neyin harekete geçirdiğini merak ediyorum."

Elini sahiplenici bir kavrayışla boğazıma doladığında dikkatim tekrar ona yöneliyor. Gözleri üzerimdeyken Ronan'a "İnsanı incit." dedi.

"Ne? Hayır!" diye bağıryorum ama diğer elini ağzıma kapatıp beni susturuyor. Bakışlarımı kaçırmaya ve önümdeki sahneden başka bir yere bakmaya çalışıyorum ama Daemon'ın boğazımı kavrayışı acıdan inleyene kadar sıkılaşıyor.

"İzleyeceksin."

Talimatlarına rağmen, Ronan adamı dizlerinin üzerine itip kolunu kavırıyor ve kırarken gözlerim kapanıyor.

Kırılan kemiğin sesi ve adamın acı dolu feryadı parçalanan kalbimi parçalıyor.

Burun deliklerimden nefes alıp verirken, çimenlerin üzerinde solgun bir iblis gibi sürünen karanlığı çaresizce alt etmeye çalışıyorum.

Gittikçe .

"İzle," diye fısıldıyor Daemon, nefesi kulağımı okşuyor.

Daha fazla kırık kemik.

Daha fazla çığlık.

Çamurlu, çatlak tırnaklı soğuk, yumrulu parmaklar ayak bileklerimi sarıyor ve beni aşağı çekiyor.

Aşağı.

Aşağı.

"İşte " Daemon'un sesi yeni bir nitelik kazandı.

Hayranlık, tapınma ve hatta büyülenme. "Bana bak, küçük melek."

Kırmızı. Çok fazla kırmızı. Sanki bana dokunmadan duramıyormuş gibi parmaklarını saçlarımda dolaştırmak için ağzımı bıraktığında göğsümde vahşi bir hırıltı gürlüyor.

"Bu o kadar iyi bir fikir mi?" Alaric Daemon'ın arkasından sorar.

İnsanın bilinci neredeyse yerinde değil, nemli çimlerin üzerine yığılmış, kolları ve bacakları acayip açılarla bükülmüş.

Daemon gözlerini benden ayırmadan Alaric'e "İstersen gidebilirsin," diyor.

"Seni onunla şekilde yalnız bırakmayacağım."

"Rahatlaman gerek," diye kıkırdar Ronan ve Alaric ona ters ters bakar.

"Burada boyumuzdan büyük işlere kalkışıyoruz. Cennetten gelen meleklerle herhangi bir deneyimimiz olmadığını hatırlatmama gerek var mı? Özellikle de ışıktan mahrum bırakılmış meleklerle."

Daemon başparmağıyla kesici dişlerimi dürterek "Bunu bir araştırma olarak düşün," diyor ve ben şiddetli bir hırıltı çıkarana kadar saçımı çekince aniden kesiliyor. "Kapa çenenini!"

Susuyor muyum? Hayır. İçimdeki karanlık dizginlenmeyi, tasmalanmayı ya da kafese kapatılmayı reddediyor. Sadece hayatta kalmakla ilgilenen vahşi bir hayvan.

Daemon rahatsız olmuyor. Aksine, hırlamam onun zalim gülümsemesini, dişlerinin uçları ay ışığının altında parlayana kadar büyütüyor. "Aç mısın, küçük cadı?"

"Daemon, onu serbest bırakırken dikkatli ol."

"Eğer önsezilerim doğruysa," diye , eli eteğimin altından geçerken, "bana zarar vermez. Hayır... kızımız aç." Külotumu kenara kaydırıyor ve kalın bir parmağını sokuyor. "Ve azgın."

Daemon zar zor kadar kırmızı sis yoğunlaşıyor. Başımı ağaca yaslarken amım onu sıkıca kavırıyor, göz kapaklarımın ardında zevk patlaması yaşıyorum.

"Damlatıyorsun, küçük cadı." Gülümsemesi kurtlaşıyor. "Sırılsıklam amcığın elimi mahvediyor."

Daemon geri çekiliyor ve ben kaybettiğim için sızlanıyorum, ama sonra dikkatim çimlerin üzerindeki yatan kırık bedene odaklanıyor.

Başımı eğiyorum, insanın dudaklarından dökülen korkulu, acılı sesleri merak ve ilgiyle dinliyorum. Ormanın fısıltıları gibi beni eve çağırırlar. Kalbim küt küt atıyor, parmaklarım kaşınıyor ve kesici dişlerim yok etme açlığıyla zonkluyor. Onu takip ederken nemli otlar ayaklarımı gıdıklıyor.

Beklenti damarlarımda dolaşıyor ve ayak parmaklarımın ucu kırık koluna değdiğinde, eteğim serseri esintide sallanıyor. Çömeliyorum ve saçlarını terli alnından uzaklaştırıyorum.

"Lütfen," diye boğuk bir ses çıkarıyor, sonra sınıyor, yüzünü çimlere saklıyor. Bu hoşuma gitmiyor. Onun atan kalbiyle ziyafet çekerken gözlerinin üzerimde olmasını istiyorum. Ama o kısma gelmeden önce, onun tamamını tüketmek istiyorum.

Onun her parçasının bana ait olmasını istiyorum. Onun korkusu.

Onun zevki.

Onun ruhu.

Üstüne tırmanıp onu öpmek için eğildim.

Dudaklarındaki korkuyu tatmak için.

Bir inilti boğazımdan yukarı tırmanıyor ve dudaklarımdan onunkine kayıyor.

Korkusu enfes. Hayat bu.

Ölüm.

Eteğimi belime kadar sıyırıp kemerini çözmek için uzanıyorum ama parmaklarım gümüş kemer tokasına değmeden kolum tutuluyor ve beni üzerinden çekip alıyor.

"sanmıyorum, küçük melek."

Kanatlarım sırtımdan o kadar hızlı patlıyor ki, çok yakınımda duran Alaric şaşkınlıkla geri çekiliyor.

"Oha!"

Ronan kıkırdıyor, her zamanki gibi soğukkanlı, sonra cebinden bir paket sigara çıkarıyor. "Çok alıngan."

"İnsana dokunmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Daemon gözlerinde manik bir bakışla homurdanırken, parmakları boğazımı sarıyor ve beni parmak uçlarıma kaldırmaya zorluyor. "Seni gözlerindeki o ağır şehvetle görmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Beni sarsıyor. "O bana ait."

Ronan sigarasını dudaklarına götürmeden önce boğazını temizlediğinde Daemon "Biz" diye açıklıyor.

Ronan göz kırparak, "Bu daha iyi," der ve sigarayı Alaric'e uzatır, o da başını sallar.

Daemon gözlerini benden ayırmıyor. Düşüncelerim yok oldu. Ham bir ihtiyacım var.

Açlık.

Uyarılma.

Sikişmek, öldürmek, öldürmek ve sikişmek istiyorum. Mahvetmek ve yok etmek istiyorum.

Kanla yıkanmak istiyorum.

Daemon beni yere fırlatıyor ve kemerini çözmeye başlıyor. Çimenlerin üzerindeki insana çenesini uzattı. "İç onu, sonra sürünerek yanıma gel ve kanlı ağzınla sikimi yala."

Ronan, kahkahası uzaktaki evden sekmeden önce sigara dumanından boğuluyor.

Hepsine hırlıyorum, dudaklarım geriye doğru sıyrılıyor ve gözlerim kıpkırmızı yanıyor.

Daemon parmaklarını şıklatır ve yerdeki kırık bedeni işaret eder. "Öldür onu. Eğer ona cinsel olarak dokunursan, ağlayana kadar kışını onun kanıyla sikerim. Sakın beni sınama. Karanlık pençelerini sana geçirdiği için şu anda bir canavarsın ama ben her zaman bir canavarım. O yüzden gölgelerden çıkıp gözyaşlarıyla oynamam için beni kışkırtma."

Ona tekrar hırlayacak oluyorum ama insan zayıf bir inilti daha çıkarıyor ve bir ısı füzesi gibi dikkatim tekrar kemiklerinin yırtık etinden ayrıldığı bembeyaz yere kayıyor.

Kan.

Havada bakır kokusu.

Daha da yaklaşıyorum, sonra çocuklar canavarımın korku, acı acımasız yıkım kokusuyla kendini uyuşturmasını izlerken burnumun açıkta kalan derinin her santiminde gezinmesine izin veriyorum.

"Sana göz kulak olacağım," diye fısıldıyorum, zayıf nabzının teninde dalgalandığı boynuna sokularak. "Sana çok iyi bakacağım ve karşılığında sen de bana çığlıklar ve yakarışlar armağan edeceksin."

DAEMON

Onun insanı parçalara ayırmasını izlerken pantolonumun fermuarını açıyorum ve zonklayan, ağrıyan aletimi serbest bırakıyorum. O kadar sertleşmişim ki, acı veriyordu.

Ronan ve Alaric beni takip ediyor ve küçük meleğimiz çimenleri kıpkırmızı boyarken ay ışığının altında siklerimizi okşuyoruz. Yırtıyor, parçalıyor, ısırtıyor ve hırlıyor. Onun organlarıyla besleniyor ve sanki avını bizden korumak istiyormuş gibi büyük kanatlarını saldırgan bir şekilde açıyor.

Ya da belki de uzak durmanız için bir uyarıdır.

Havada bir kuzgun tüyü süzülüyor ve ben onu boştaki elimle yakalayıp burnuma götürüyorum, onun lezzetli hırçınlığının kokusunu alıyorum. Elim kaya gibi sertleşmiş uzunluğumu ustalıkla okşuyor ama henüz boşalmama izin vermiyorum.

Hayır, onun kanlı yüzünü döllerimle kaplamak istiyorum. Tohumlarımın yanaklarından aşağı süzülüşünü, insanın kanında bir yol haritası çizilişini izlemek.

Daha da ötesi, böyle vahşi bir yaratığı evcilleştirmek istiyorum. O artık düşmüş bir melek değil.

Dizlerinin üzerinde hırlayan, insan kalıntılarının üzerine olan şey bir iblis. Cehennem'in en karanlık çukurundan doğmuş, tüm ışıktan yoksun bir şeytan. Ahlak ve empatinin tüm izlerini yakıp yok eden cehennem ateşinde tamamen kaybolmuş.

Ve onu dize getirmek istiyorum.

Sahiplen... *onu*... tamamen, iyi bir küçük fahişe gibi tasmama tırmanıyor.

Ve onun bu versiyonu -bu korkunç mükemmellik- benim. Bu onun kafeslemek ve dünyadan saklamak istediğim kısmı.

Dizlerinin üzerinde, kanatları açılmış, saçları ve yüzü kanla ıslanmış ve gözleri kıpkırmızı yanıyor.

Onu bizden başka kimsenin böyle görmesini istemiyorum.

Onun bu yönüne sadece biz hayranlık duyabiliyoruz ve ona bu şekilde -tutku ve yıkımın sancıları içinde- tanıklık edebilecek başka bir erkeği paramparça edeceğim.

"Küçük melek!" Diye sesleniyorum, başını kaldırıp bakıyor, dişleri ciğerinin derinliklerine gömülmüş.

"Bana doğru sürünme zamanı."

Ağzındaki et parçasını bırakır, sonra elleri ve dizleri üzerinde öne doğru düşer.

Sallanan kıcını ve kan damlayan keskin dişlerini gördükçe aletim elimde zonkluyor. O güzel bir aldatmaca ve lanet bir vizyon.

Alaric ve Ronan bir adım daha yaklaşarak, o önümde diz çökerken onu arkadan sıkıştırıyorlar.

Ehlileştirilmemiş, tehdit altındaki bir hayvan gibi hırladığında aletimi esnek dudaklarına vurmak için çıldırıyorum. Ama aynı zamanda damarlarımda dolaşan güçten de zevk alıyorum.

Soğanlı başıyla ağzını dürtüyorum ve parmaklarımın siyah saçlarında kaybolmasına izin veriyorum. "Yarrağa aç mısın, küçük sürtük?"

Soruma cevap olarak dilini çıkardı ve ben de yavaş vuruşlarla sikimi dilinin üzerine sürttüm.

Yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı, hırıltılı boğazının arkasına çarpına kadar ağzının içine batıyorum.

Geri çekilmeye çalışıyor, ama saçlarını sıkıca kavriyorum ve kalçalarımı vahşice iterken onu donmuş halde tutuyorum. Şimdiden çok yaklaştım.

Onu kullanmak istiyorum. Ağlayana kadar boğazını sikmek. Sikmek, sikmek ve sikmek istiyorum.

Onu yere yatır ve sıkı, damlayan amını al.

İçimdeki bu ihtiyaç, onun göğsündeki hırıltılar kadar hayvani.

Ronan ve Alaric ellerini aletlerinin üzerinde gezdirirken onun kanatlarını okşuyorlar. Benim aksime, onlar kendilerini kontrol edebiliyorlar.

Ben .

sıcak ağzına ve boğulma seslerine kafayı takmış durumdayım.

Ben de onun kadar vahşiyim.

"Kahretsin, ne kadar iyi bir küçük melek fahişe," diye , derine itiyorum ve onu orada tutuyorum.

Sikim zonkluyor ve taşaklarım gerilirken neredeyse kendimi kaybediyorum. Ona bakıyorum, kirpiklerindeki gözyaşlarına, gözyaşlarındaki kanın arasındaki ıslak çizgilere. "Ağzın sikimle doluyken dizlerinin üzerindeki haline bak."

Ronan kızın saçlarını başını geriye çekerken, "Çok iyi," diye onaylıyor.

Sikim onun sıcak ağzından kayıyor ve başını yana çevirip Ronan'ı duraksamadan ağzına alıyor.

Benim aksime, kızın ağzını yavaşça ve derinlemesine sikiyor, arada bir durup kızın öğürmesini dinlerken parmaklarını gerilmiş dudaklarında gezdiriyor.

Ronan zevkini maksimuma çıkarıyor, itiyor ve homurdanıyor. Sikini kızın boğazına sokuyor ve kız boğulduğunda bir psikopat gibi sırıtıyor.

Bu paylaşım işi çok acı verici. Sabırlı bir adam değilim ama eğlenmelerine izin verdim. Alaric'in onu Ronan'ın üzerinden çekmesine ve iki eliyle başını kavramasına izin verdim.

Onun ağzına kendi sikilebilir deliği gibi davranmasına izin verdim.

Kalçaları pompaladıkça pompalıyor ve elleri parmak eklemleri beyazlaşana kadar kızın saçlarını çekiyor.

Gözlerini kapatıp dişlerini göstererek yaptığı hamleler sarsıntılı, kontrolsüz ve çılgınca bir hal alıyor. Ve sonra tohumlarını kızın boğazından aşağı döküyor.

Kendine gelmeye ya da nefesini tutmaya vakit bulamadan Ronan onun yerini alır ve kendi kurtuluşunu kovalarken ona da aynı acımasız muameleyi sunar.

Üç canavarı daha küçük bir canavara salmanın ve onun parçalanmasını izlemenin çok şiirsel bir yanı var.

O kadar zahmetsizce parçalara ayırdı ki, sanki o adamı katletmiş gibi.

Kızlar genellikle inler ve daha fazlası için yalvarır. Bu yaratık hırlar, hırlar ve pençeler.

Yanaklarını kaplarken Ronan'ın dölünü hevesle yakalamak için dilini dışarı çıkarırken bile büyük bir mücadele veriyor.

Saçlarını yumruklayarak, yüzünü kendi nefes nefese, titreyen ve acımasız şaheseriymiş gibi boyuyor.

Onu mahvedene kadar kirletiyor.

Yıkım için bir obur olarak, saçlarını arkadan, çimlerin üzerine düşmesine neden olacak kadar kuvvetle çekiyorum. Eteği belinin etrafında kıvrılmış, ipek külotu hala daha önce yana doğru çekilmiş ve kabarık, parlayan amı tam olarak sergileniyor.

Beline , dolgun göğüslerini ortaya çıkarmak için elbisesini aşağı itiyorum, sonra esmer meme uçlarını çekerken onları birbirine sıkıştırmasını emrediyorum.

Tepe noktasına kadar sertleşirler.

Isırmak ve mahvetmek istediğim tepeler.

Göğüslerini tokatlıyorum, ay ışığının altında lezzetli bir şekilde zıplamalarını izliyorum.

İnce, kana bulanmış elleri cömert göğüslerini birbirine bastırıyor. Avucumu çimlerin üzerinde başının yanında düzleştiriyorum ve diğer elimle sikimi tutuyorum. Aletim göğüslerinin arasından kayarak usulca sallanmalarına neden olurken göğsümden bir inilti yükseliyor.

"Bu memeler benim," diye homurdanıyorum, göğüslerini beceriyorum, kalçalarım vahşi bir hayvan gibi itiyor. Ne kadar zıplarlarsa o kadar sert beceriyorum. Ona zarar vermek istiyorum. Onu tüketmek istiyorum.

"Bana bak," diye emrediyorum ve parmaklarımı boğazına doladığımda geyik gözleri benimkilere kilitleniyor. "Göğüslerini sikiyorum hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Evet," diye nefes alıyor ama melekten çok canavar gibi.

"İyi bir küçük fahişesin, değil mi?"

"Evet." Bu kez kalçaları yerden kalkıyor, ihmal edilmiş amcığı horoz, parmak ya da dil için yalvarıyor.

Hiç alamayacak.

İçimdeki karanlık onunkine doyana kadar olmaz. "Kahretsin, bu memeler," diye homurdanıyorum, boğazını avuçlamak için serbest bırakıyorum ve zonklayan sikimi yutarken onları sıkıyorum. Saçlarını yumruklayarak başını yerden kaldırıyorum ve ağzını açmasını emrediyorum.

Her hamlede sikim dudaklarına çarpıyor, o da ağzını daha geniş açarak sikimi içine alıyor. Bu manzara o kadar güzel ki göğüslerini bırakıp vücudunun daha da yukarısına tırmanıyorum, dizlerim omuzlarının iki yanında.

Ve sonra ağzını sikiyorum. Lanet olası yıldızları görene ve akan gözyaşları yanaklarındaki kanı temizleyene kadar beceriyorum. Yarın boğazının ağrıyacağını bilene kadar.

"Siktir, siktir, siktir!" Kalbim gümbür gümbür atarken kalçalarım sarsılıyor. Delirmek üzereyim. Parmak eklemlerim ve tırnaklarım çamurla lekeleniyor, öne doğru çöktüğümde sıkı tutuşumla nemli çimleri yırtıyorum. Taşaklarım yukarı çekilirken, karın kaslarım sıkılıyor ve yüksek bir kükremeyle boğazından aşağı boşalıyorum. Doruk noktası, ruhumu kendisi için çaldığından emin olana kadar sonsuza dek devam ediyor.

Çimlerin üzerine çöküyorum ve tepemde masumca parıldayan sayısız yıldıza bakıyorum.

Ronan bana bakarken onları engelliyor. "Yaşıyor musun dostum?"

Onu tersledim, sonra kolumu gözlerimin üzerine attım. Kesin olan bir şey var; bu kızdan kurtulamayacağım. Onun canavarında dengimle karşılaştım.

ChapTer
TWenTY

ALAR CI

"Bu gerçekten gerekli mi?" diye soruyor ertesi gün ona bir sonraki dersine eşlik ettiğimde.

Ben olmanın avantajı, öğrenci kalabalığının Yürümeye başladığım zaman.

"Daemon'un emirleri. Ortalıkta bir sapık varken gözetimsiz bırakılmanıza izin verilmiyor."

Nefes nefese göğsüne dayadığı kitabı düzeltiyor. Bir köşeyi döndüğümüzde onu incelediğimi gizlemiyorum ve o da iki kez bakıyor.

"Ne?"

"Seni anlamaya çalışıyorum, hepsi bu. Daemon'ın aksine, hikâyene ya da karanlık seni ele geçirdiğinde onun için bir tehdit oluşturmadığına ikna olmadım. Bir gün kendini tamamen kaybetmeni ve onu öldürmeni engelleyen şey nedir?"

Aniden durdu ve bana bakmak için döndü. "Düşündüğün bu mu? Amenadiel ile büyük bir plan yaptığımı mı? Ya da Daemon'u öldüreceğimi mi?"

Omuz silkiyorum, ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokuyorum.

Dudağını çiğneyerek, sanki bir şey arıyormuş gibi bana bakıyor. Gözlerinde saklamaya çalıştığı bir kırılganlık var ve başka tarafa baktığında kendimi onu takip ederken buluyorum.

Hayır, bu doğru değil... Vücudum sanki kalbime bağlı bir ipi çekiyormuş gibi onu takip ediyor.

O kadar sarsıcı ki bir adım geri atıyorum.

Kahverengi gözleri üzerime dikiliyor ve kaşlarını çatıyor. "Sen iyi misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Uzaklaşıyorum, derim huzursuzluktan kaşınıyor.

"Hani 'beni gözetimsiz bırakmayacaktın?' soruyor yetişirken.

Ona bakmıyorum, bunun yerine bakışlarımı ilerideki kapılara kilitlemeyi tercih ediyorum. "Takip ettin, değil mi?"

Ses tonumdaki zehri görmezden geliyor. "Daemon'un amcasıyla hiçbir şey planlamıyorum. Bunu kanıtlamak için ne yapmamı istiyorsun Alaric? Aklımın ucundan bile geçmiyor. Karanlığa gelince, cevaplarım yok."

Bu son yorum benim aniden durmama neden oldu ve durduğumu fark etmeden önce birkaç adım yürümeye devam etti.

Tekrar bana döndü, kaşları çatılmıştı. "Alaric mi?"

"Yani ona zarar verebileceğini kabul ediyorsun?"

Gözle görülür bir şekilde irkilerek başka tarafa bakıyor. "Ne söylememi istiyorsun?" Kahverengi gözleri benimkilerle çarpışıyor, dinlemem için yalvarıyor. "Kendi karanlığımı anlamıyorum, bu yüzden yalan söyleyip başka türlü davranmayacağım."

"Kontrol etmeyi

öğren" "Deniyorum."

"Yeterince çabalamıyorsun."

Ağzı bir karışık açık kaldı, ben de omuzlarımla onu geçtim. "Siktir , Alaric!" diye bağırıyor. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

Olduğum yerde dönüyorum, sonra hışımınla ona geri dönüp saçlarını tutuyorum. İpeksi teller parmaklarımla arasında gerilirken onu en yakındaki hademe dolabına sürüklüyor ve içeri girmeye zorluyorum.

Sırtı arkasındaki rafa çarpıyor ve nefesi kesiliyor, ama itiraz etmek için ağzını açamadan kapıyı kapattım, onu temizlik malzemelerine hapsettim ve aletimi kıpırdatan tamamen sahiplenici bir tutuşla boğazından yakaladım. Eğer bunu duyarsa Daemon'la başım büyük belaya girer. O grubumuzun lideri ve onun emirleri olmadan hareket edemeyiz.

Ama bu, dişlerimi boynuna geçirmek için aşağıya dalmamı engellemiyor. Uzun çekişlerle onu içime çekiyorum ve o da omuzlarımı kavrarken boğazının derinliklerinde beni çılgına çeviren nefesli inilti çıkarıyor.

İçiyorum da .

Durmam gerektiğini bildiğim noktaya kadar içiyorum, yoksa onu tüketebilirim. Yine de içmeye devam ediyorum.

Sonunda zonklayan kesici dişlerimin boynundan çekilmesine izin verdiğimde, omuzlarımdaki tutuşu zayıflıyor. Onu böyle seviyorum, merhametimle, ağır gözleri ve ayrık dudaklarıyla.

Boynunun arkasını avuçlayarak onu raftan uzaklaştırıyorum ve ağzımı onunkine yapıştırıyorum.

Öpücüğümüz çiğ, lezzetli ve kirli.

Kan patlayana kadar dudağını ısıırıyorum, o da hırlıyor.

İçindeki hayvan yavaşça uyanıyor, uzuvlarını geriyor ve tüylerini silkeliyor.

Onun içindeki ateş benimkiyle yanıyor.

Onu daha derin ve daha sert öpüyorum, dilinde kendi arzumu tadıyorum. Parmaklarım saçlarına dolanıyor, sert sikim karnına saplanıyor ve inlemelerim onun yumuşak, kadınsı inlemelerini bastırıyor. Buna bir son vermeli ve geri adım atmalıyım. Ben tahtın varisi değilim. Bana ait olmayan şeye dokunuyorum. Daemon'ın üzerinde hak iddia ettiği bir şeye.

Belki de onun tadını bu kadar ağız sulandırıcı yapan şey budur.

Succubus dudaklarından uzaklaşıyorum, çenesini tutuyorum ve dişlerimi çenesinin kıvrımından kulağına kadar sürüklüyorum, sonra fısıldıyorum, "Bu planının bir parçası mı? Bizi bölmek için mi? Bizi içten dışa doğru parçalamak mı?"

Kollarımda buza dönüşüyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor ama zehir dudaklarımdan fişkırmaya devam ediyor. "İşe yaramayacak. Sen ucuz bir fahişesin ve bizim için hiçbir şey ifade etmiyorsun. Daemon senin dar amcığına ve yumuşak dudaklarına kanabilir ama sen beni kandıramazsın."

Dudakları sıyrılıyor ve kan kaybına rağmen şaşırtıcı bir güçle beni itiyor, sonra da sert bir tokat atıyor.

"Bu ne cüret, Alaric? Sen bir kukladan başka bir şey değilsin. Daemon'un izni olmadan hareket bile edemezsin.

Sen bir hiçsin. Sen hiç kimse değilsin. Hep ikinci plandasın.
_"

Üzerine çıktım, boynuna doladığım parmaklarımla hava akımını kestim. Eteğini sıyrıp külotunu çıkardım ve arka cebime sokup amını avuçladım.

Tek bir parmağımla yarığını okşadığımda dudaklarımda hınzır bir gülümseme beliriyor. "Dediğim gibi, ucuz bir fahişe."

Daracık amcığı parmaklarımı denizde kaybolmuş bir denizci gibi karşılıyor. O kadar ıslak ki hiç dirençle karşılaşmıyorum.

"Amcığının parmaklarım için ne kadar açgözlü olduğuna bak." Onları kaygan sıcağının içinde kıvrarak gösteriyorum ve tatlı dudaklarında boğuk, boğuk bir inilti dans ediyor.

Vahşi bir hayvan gibi onları parçalama dürtüsüyle savaşıyorum. Kontrol bende ve bu baskınlık oyunu. Amını sanki benim için özel olarak tasarlanmış, kişiselleştirilmiş bir oyuncakmış gibi parmaklayarak bir noktayı kanıtlıyorum.

"İyi hissettiriyor, hmm?"

Gözleri kapanmakla tehdit ediyor, ben de parmaklarımı çıkarıp ağzına sokuyorum, sonra beni ısırduğında hırlayarak sikimin kotun içinde zıplamasına neden oluyorum.

Parmaklarımı tekrar amına sokuyorum ve elbisesini aşağı çekiyorum. Dolgun göğüsleri serbest kalıyor, kapıdaki boşluktan gelen loş ışıktaki sallanıyor. Zevkin sancıları içinde ona böyle neredeyse acı verici.

Nefesleri köprücük kemiklerimi havalandıran hızlı patlamalar halinde geliyor ve kahverengi gözleri sanki onun ilahi kurtarıcısıymışım gibi bana bakıyor.

Ben pek çok şeyim.

Bir kurtarıcı bunlardan biri değildir.

Ben onun ruhunu çalmak ve Daemon'un pençelerinden kurtarmak için burada olan Azrail'im, böylece onu ziyafet çekmesi için parçalar halinde geri vermeden önce bir süre onunla oynayabilirim.

Küçük dar amcığı parmaklarımı sıkıyor ve sonunda alt dudağını dişlerimin arasında emme isteğime boyun eğiyorum.

"Söyle," diye fısıldadım. "Bana bir fahişe olduğunu söyle."

Boğazını sıkıttığım yerden kurtuluyor ve gözlerini duvara dikeyyor. Bakışlarındaki meydan okuma, canavarları gölgelerden çekip çıkarmak için tasarlanmış bir kedi nanesi. Şeytan'dan çok daha karanlık bir şeyi çağıran bir işaret.

Parmaklarımı dışarı kaydırıp amını tokatlıyorum. Hâlâ bana bakmıyor, bu yüzden dizleri bükülmekle tehdit edene kadar tekrar tekrar tokatlıyorum. Elim eteğinin altından kayboluyor ve onu rafa sıkıştırıp saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyorum. "Kelimeleri dudaklarından duymak istiyorum, küçük cadı."

Gözleri yaşlarla parlayarak benimkilere kayıyor ve ısırarak "Ben bir fahişeyim" diyor.

Gülümsemem yayılıyor, dişlerim parlıyor. "Evet, ." Sırtını avuçlayarak onu kendime doğru çekiyorum, böylece birbirimize yaslanıyoruz. Bu şekilde, titrek nefeslerini ve tatlı, çıplak göğüslerinin baskısını hissedebiliyorum.

Saçlarını omzundan ayırıyorum ve parmaklarımın kalp atışlarının benimkiyle aynı ritimde attığı nabız noktasının üzerinde gezinmesine izin veriyorum. O mükemmel.

Sevdiğim insanları yok etmek için mükemmel bir silah. Ve bu onu tehlikeli yapıyor.

Ve bilmediğim nedenlerden dolayı, aletim bundan biraz fazla hoşlanıyor.

"Nasıl bir duygu?" diye nefes alıyor. "Tahtın varisine gelmek. En iyi arkadaşına."

O zaman onu öperim. Onu susturmak için başka bir sebep olmasa bile. Kalçalarını kavrayıp onu rafa doğru kaldırdığımda ve parmaklarımı pürüzsüz kalçalarının dışından, kıçının kıvrımından, etek ince belinin etrafında toplanıncaya kadar sürüklediğimde kendime söylediğim şey bu. Sert sikimi sırlıklam amına sürttüğümde yuvarlak poposu ellerimde mükemmel bir şekilde şekilleniyor.

"Kotumu mahvediyorsun," diye alay ediyorum, tek elimle düğmelerini açıp kaya gibi sert boyumu serbest bırakıyorum.

Eğer onu şimdi almazsam, öleceğim. Kendimi onun içine öyle bir gömmeliyim ki kendi adımı unutayım.

Başının arkasındaki rafı kavradığımda "Alaric," diye inliyor. Gözleri benimkilerle kilitleniyor ve kısa bir an için birbirimizin havasını soluyoruz. Sonra tek bir hamleyle içine giriyorum, çılgılık atmasına neden oluyorum ve elimle sesini bastırıyorum. Kapı kilitli değil ve ihtiyacımız olan son şey buraya birinin girmesi.

Yapsalar bile durmazdım.

Onu becerir ve davetsiz misafiri kovalayıp boğazını kesmeden önce, onu bu halde, gözleri kocaman açılmış ve şişmiş göğüsleri çılgınca zıplarken gördüğü için önünde hak iddia ederdim.

"Sırılsıklam amın sikimi boğuyor, küçük cadı."

Somut olmayan tepkisi avucumun içinde titreşiyor ama konuşmasına izin vermiyorum. Onun sözlerini istemiyorum. Onun zevkini istiyorum. O iri kahverengi gözlerin onu sikmemi kendi oyuncağımmış gibi izlemesini istiyorum. Ve bunun her saniyesini sevmesini istiyorum.

Arkama yaslanıyorum, kalçasını kavriyorum ve çekip kaygan, damarlı uzunluğu şişmiş klitorisinin üzerinde bir kez... iki kez... Sonra onu tekrar dolduruyorum ve dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Amcığının ne kadar açgözlü olduğunu görmelisin, küçük cadı. Sikimi ne kadar çok seviyor." Kendimi kabzaya kadar gömüyorum ve göğsümün derinliklerinde inliyorum.

Çok iyi hissettiriyor. Uzak durmalıyım.

Akıl sağlığını bu şekilde çalmasına izin veremem. Onun tuzağına düşüyorum, tıpkı örümceğin onu yutmasını bekleyen çaresiz bir sinek gibi.

Rafı itiyorum, sikim onun sıkı sıcaklığını terk ediyor. Onu dört ayak üzerine yatırıp dizlerimin üzerine çöküyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Sen bana meydan okurcasına bakarken o güzel ağzını sikmek istiyorum."

Sikimi avuçlayarak dudaklarını dürtüyorum. çekilmeye çalışıyor ama saçlarını sıkıca kavriyorum. Tekrar denemeden önce sikim yanağından yukarı kayıyor ve bu sefer isteksizce ağzını açıyor.

"Siktir, işte bu. Şimdi iyi bir kız ol ve sikimde boğul."

Kalçalarımı itip boğazının arkasındaki o tatlı noktaya tekrar vururken parmak eklemlerim beyazlaşıyor, saçlarına gömülüyor. "Ben ağzını alırken Ronan ya da Daemon'ın burada olup o muhtaç amcığını sikmesini ister miydin? Deliklerinle oynamak bana ait. Ve ağzınla işim bittiğinde, amını dölleriyle dolduracağım."

Ağzını acımasızca sikerken göğsüm kabarıyor, dilinin ucunda sahip olduğu büyüün peşine düşüyorum. O lanet bir uyuşturucu, en kötüsü.

Daha fazlası için ona sürünmemi sağlayacak türden.

Onu ne kadar aşağıladığım önemli değil; kıcı havadayken ağzına aldığını görmek ona olan ihtiyacımı daha da artırıyor.

Ona güvenmiyorum. Ondan nefret etmek bile istiyorum. Ama edemiyorum.

Çekilmeden önce üç cezalandırıcı, derin itiş daha ve oynamam için bir bez bebekten başka bir şey değilmiş gibi onu manevra ettiriyorum.

Sağ yanağına bir tokat atıyorum ve aynı tatlı muameleyi sol yanağına da yapıyorum. Eşleşen el izleri olana kadar mutlu değilim.

Eğilip onları da ısıriyorum ve diş izlerimle onu . Sonra saçlarını omzundan uzaklaştırmadan ve dişlerimi boynuna batırmadan önce sırtında ısırıklardan oluşan bir yol izliyorum.

Kanı ağzıma sızıyor ve kalçalarımı eve çarparken saçlarını şiddetle kavriyorum.

"Bu. Lanet olsun. Amcık," diye homurdanarak boynunu serbest bıraktım.

Kulağına pislik fısıldarken kesici dişlerimden kan damlıyor. Ben onu beceriyorum bir hayvan gibi çünkü bu ne o

beni küçültüyor.

Ben çılgın bir avcıdan başka bir şey değilim.

Nefes alışları yalvaran iniltilere dönüşene kadar onu beceriyorum. Parmaklarımı her omurun üzerinde gezdirirken elim çıplak sırtındaki terin içinde kayıyor, sonra boynunun arkasını çevreliyor. "Adımı söyle."

Dudaklarını kapattığında, parmaklarımı içeri sokuyorum. "Lanet olası adımı söyle."

"Ben bir fahişeden başka bir şey değilim, o zaman neden senin adını söyleyeyim?" diye homurdanıyor, ardından esnek dudaklarından keskin bir inilti daha kopuyor.

"Sevmiyormuş gibi davranma."

Kanatları çırpınıyor ama başparmağımı sularının arasında gezdirip büzülmüş deliğinin üzerinde daire çizdiğimde kısa sürede kapanıyor.

Onları açarsa kıcını sikeceğimi biliyor. Ve şimdi ben de bunu talep etmek istiyorum.

"Adımı söyle." Parmağımı içeri sokuyorum. "Bir fahişe gibi inle."

Dudağını ısıyor ama sessiz kalıyor, ben de saçlarını geriye doğru çekerken başparmağımı sonuna kadar içeri sokuyorum.

Dizlerimi daha da yukarı itiyorum ve kıcı başparmağımı kavrarken amına giriyorum. "Son şansın. Söyle yoksa seni pişman ederim."

"Siktir git!" diye tıslıyor ve sikimin zonklamasına neden oluyor.

"Ne kadar yaramaz bir kız," diyorum elimi yere koyup üzerine eğildiğimde, kalçalarım vahşice pompalanırken. "Tahmin et ne oldu? Yaramaz veletlerin gelmesine izin vermem. Gelmek mi istiyorsun? O zaman tecrübeli bir fahişe gibi adımı inletsen iyi edersin."

Boynundan tutup yüzünü soğuk zemine bastırıyorum ve amını dölleriyle doldurmaya devam ediyorum. Serbest bırakma, beni kuruttuğunu hissedene kadar devam ediyor.

Ben ayağa kalkıp sikimi kaldırırken o yerde harap bir yığın halinde kalıyor. Dölleriimin damladığını görmek hoşuma gidiyor.

pembe amından. O kadar hoşuma gidiyor ki, aslında bu beni endişelendirmeli.

"bitirmen için seni yalnız bırakayım."

Sırt üstü yuvarlanırken, üzerini örtmek için hiçbir hareket yapmıyor. Koyu renk saçları terden alınına yapışmış. Göğüsleri benim izlerimle süslü ve kalçalarının içi tohumlarımla yapış yapış. En güzel ve baştan çıkarıcı baştan çıkarıcıya, melekleri avlayan bir yırtıcıya benziyor.

Zayıf, ölümlü insanların canı cehenneme. Küçük cadı melek kalpleriyle ziyafet çekiyor ve benimkini içinde tutuyor. Ben izlerken tırnaklarını avucuma batırıyor. "Sen buradaki birçok çocuktan sadece birisin, Alaric. Özel bir şey değilsin. Gördüğüm ilk melekten bana yardım etmesini isteyebilecekken kendi işimi kendim bitirmek zorunda değilim. Sence yardım ederler mi, Alaric? Sence bana dilleri ve parmaklarıyla isimlerini haykırtırlar mı?"

Dudaklarım mizahsız bir gülümsemeye dönüştü. Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve nemli kalçalarını aralıyorum. Kabarık yarığı nefis bir şekilde parlıyor.

"Ölmek mi istiyorsun, küçük cadı?" Eğilip amını okşuyorum, sonra da dişlerimin arasında am dudaklarını emiyorum. "Ya da belki sadece doymak bilmeyen bir kana susamışlık? Güven bana" -dilimi amının üzerinde gezdiriyorum, kendimi onun üzerinde tadıyorum- "Seni böyle gören herkesi katlederim."

"Daemon bile mi?"

Kalçasının iç kısmını sertçe ısıırıyorum ve dudaklarından keskin bir çığlık çıkıyor. "Aramıza girmek istediğini biliyordum."

Ben onu yerken sırtı yerden kalkıyor, sanki onu dizlerinin üzerine çöktürmek benim kişisel görevimmiş gibi, tıpkı onun beni dizlerimin üzerine çöktürdüğü gibi.

"Sen zaten kararını vermişsin," diye nefes alıyor, saçlarımı yumrukluyor ve kalçalarını sallıyor. "Ben de senin benim hakkımdaki inançlarına göre yaşayabilirim."

Tavrından hoşlanmıyorum, bu yüzden elimle boğazını sararak nefesini çalıyorum ve tüm konuşmayı dilimin yapmasına izin veriyorum.

Bir kadını orgazmın eşiğine getirerek ona hükmetmek ve ardından uysallığından ve lanet bir velet gibi davranmayacağından emin olana kadar onu uçurumun üzerinde asılı tutmak varken kelimelere kimin ihtiyacı var?

Kancanın sallanan solucan için bir fahişe olduğundan emin olana kadar yemin etrafında dönmesine izin veriyorum.

Ancak o zaman, ruhunu şeytana satmaya hazır olduğunda, elimi boğazından çekiyorum ve dişlerimle klitorisini sıyrıyorum.

Düşüyor.

Düştü.

Aşağı.

Ve sonra yemi yuttu. "Alaric..."

ChapTer
TWenTY-One

AUREL AI

A Alaric'in beni kapıcının dolabında becermesinin üzerinden bir hafta geçti ve üçü hala gözlerini benden ayırmıyor, beni her yerde takip ediyor. Hatta

Evlerinde kalmam için ısrar ediyorlardı.

Karanlığımı tekrar oynamaya ikna etmeye çalışmadılar ama Daemon'un derisinin altında kaynayan merakı hissediyorum.

Alaric, dağınık saçları ve koyu renk gözleriyle, öğleden sonra çalışmak için seçtiğimiz kütüphanedeki masanın karşısından dikkatle beni izliyor. Ben ateş büyüsü üzerine çalışırken onlar da demonolojiyle ilgili bir proje üzerinde çalışıyorlar.

Bir sayfayı daha çevirirken gözlerini benden ayırmadığını fark etmemiş gibi yapıyorum. En hafif tabiriyle sinir bozucu.

Adını dudaklarımdan zorla çıkardığından beri, sanki takıntılı gibi, dersten sonra beni dolaplara sürüklüyor ve Daemon başka bir şeyle meşgulken beynimi beceriyor.

Bana hâlâ güvenmiyor ve ben onun sikinde boğulurken bana bu gerçeği hatırlattığından emin oluyor.

Ronan hâlâ her zamanki bilgisiz hali. Bazen bakışlarında bir merakla beni izlediğini yakalıyorum, ama bence bu onun gerçek ilgisinden çok Daemon'un bana olan hayranlığıyla ilgili.

Onunla olan bağlantımı özlüyorum.

Sınıfta zahmetsizce flört etmesini ve evimi özlediğimde çatıda benimle oturmasını özlüyorum.

Dariana benden hoşlanmıyor. Şu anda bile, sanki gözlerindeki ateş beni korkutmaya yetecekmiş gibi açıkça dik dik bakıyor. Eğer gitmeye çalışırsam Daemon'un bunu beni kovalamak için açık bir davetiye olarak algılayacağını farkında değil mi? Beni elinde tutmaya karar verdi - tıpkı geçen seferki gibi - ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Ancak, beni bir daha becermedi. Sadece canı sıkıldığında oynaması için beni bir ödöl gibi saklıyor. istemediği biri.

Kitabı kapatıp sandalyemi geri çekiyorum. "Konuyla ilgili başka bir şey bulabilecek miyim diye bakacağım."

Alaric gözlerini kısar ama hiçbir şey söylemez. Daemon bakışlarını kaldırıp, "Kaçmaya çalışma. Bu anlamsız."

Göz devirerek kitabı topluyorum ve kalçamla sandalyeyi geri itiyorum. "Bunu bana sayısız kez söyledin."

Çenesinde bir kas titriyor. "Ve sana sayısız şey daha anlatacağım."

"Kaçmayacağım."

"Güzel."

Sahiplenici bir alfa olduğu için onu boğmak isterken bile kalbimin daha hızlı atmasına neden olmasından nefret . Ama hiçbir şey söylemiyorum, çünkü tasma artık birkaç gün öncesine göre daha uzun, o zamanlar kitap reyonlarında tek başıma yürümeme izin verilmezdi.

Artık bir takipçi olayı olmadan bir hafta geçtiğine göre, hepimiz toplu bir nefes alıyoruz. Onlar öyle. Hâlâ paranoyak gibiyim ama bunu belli etmeyi reddediyorum.

Kitabı yerine koyuyorum, sonra birkaç adım yürüyüp kitapların sırtlarını inceliyorum. Kütüphane burada, Cehennem'de en sevdiğim yerlerden biri. Eden'da yoktu. Sadece yaşlıların anlattığı hikayelere güveniyorduk. Sadece sayfalarında yer alan bilgileri değil, eski kitapların kokusunu ve burada hüküm süren sessizliğı de çok seviyorum. Çözmek için can attığım bilgelik ve büyülu sırlarla dolu kalın bir sessizlik.

Omurgam sertleştğinde başka bir kitap çıkarmaya başlıyorum. Sıcaklık sırtımı sarıyor ve boynuma dokunan yumuşak bir parmak darbesi donup kalmama neden oluyor.

"Beni terk etmiş gibi görünüyorsun."

Bu Amenadiel.

Rahatlamış bir nefes , dönmeden önce kitabı geri itiyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

İri gövdesiyle beni içine hapsediyor ve deri sırtlı eski bir kitap çıkarıyor. rahat ses tonuyla cevap verirken gözleri kitabın kapağını tarıyor. "Oğlumu görmeye geldim."

"Kütüphanede mi?"

Kitabı yerine koyarken bana bakıyor. "Belki ben de seni kontrol etmeye gelmişimdir. Sen ortadan kaybolduğundan beri malikane sessiz."

"Aklımı kaçırmama yardım ettim. Sana başka bir şey borçlu değilim."

"Duygularımı incittin." Saç tellerimi alnımdan fırçalayıp kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Bana bir şey borçlu olduğunu kim söyledi? Eğer doğru hatırlıyorsam, bir söz verdim ve bunu tutmaya niyetliyim."

"Ne yapıyorsun, Amenadiel?" Başparmağının ucu dudaklarıma değdiğinde soruyorum.

İçimdeki karanlığın onun dokunuşuna karşılık verdiğini hayal mi ediyorum? Dudağımın kabarıklığına bastırdığında, içim kıpır kıpır .

"Sadece merhaba diyorum. Beni hiç özlemedin mi? Hoş sohbetler gerçekleştirdik."

Konuşmaya başlıyorum -ne söyleyeceğimi bilmiyorum- ama çenemi kavrayıp ağzımın kenarına bir öpücük kondurmak için eğildiğinde kelimeler dilimin ucunda kayboluyor.

"İçindeki canavar huzursuzlanmaya başladı. Bunu hissedebiliyorum." Kaskatı kesiliyorum ve onun tutuşu sıklaşıyor.

"Yakın zamanda birinin senden beslenmesine izin verdin."

"Bu seni ilgilendirmez," diye ısırıyorum ve o da parmaklarını tenime batırıyor.

Garip şekilde, hoşuma gitti.

"İçinizdeki canavarı yoksun bırakırsanız bu kesinlikle beni ilgilendirir. Kaosa ihtiyacı var... kana..."

"Bırak beni!"

"Şimdi, şimdi," diye fısıldıyor kanatları bizi meraklı gözlerden korumak için açılırken. "Havaya girmeyelim. Sonunda sen bana kalmışken olmaz."

Ona siktirip gitmesini söyleyemedi dizlerinin üzerine çöküyor ve ellerini kalçalarımın gezdiriyor. Olayların bu şekilde gelişmesine o kadar şaşırdım ki olduğum yerde donup kaldım.

Amenadiel eğiliyor ve burnunu tenimde gezdiriyor, yukarı ve yukarı, ipek külotuma yaklaşıyor. Dişleri eteğime batarken parmakları kalçalarımın arkasını kavırıyor. Burnu külotuma değene kadar eteğimi yukarı çekiyor.

Ne haltlar dönüyor?

Daha da önemlisi, bunun olmasına neden izin veriyorum? Neden bakışlarım kırmızıyla buğulanıyor?

Beni içine çekiyor, kalçalarımın arkasındaki tutuşunu sıkılaştırıyor. "Enfes."

Sanki gördüğü en güzel sanat eseriymiş gibi amıma bakmak için uzanıp onları kenara kaydırduğında çözemediğim boğuk bir ses çıkarıyorum.

Dünya kıpkırmızı.

Kesici dişlerim
zonkluyor.

"Bu küçük amcık tapılmayı hak ediyor. Sence de öyle değil mi *Aurelia*?" Başparmağı yarığımın üzerinde geziniyor, dizlerimin bağı çözülüyor ama sanki dokunuşunun beni dizlerimin üzerine çökerteceğini biliyormuş gibi kolunu kalçalarımın arkasına doluyor. "Evet, düzgün ve derinlemesine sikilmeyi hak ediyor." Başını çevirerek kalçamın iç kısmını ısırtıyor.

Yemin ederim, neredeyse boşalıyordum.

Bu her ne kara büyü ise, bedenim daha fazlasını istiyor. Onu itip durmasını söyleyemiyorum. İstemiyorum bile. Bacaklarımın arasından bana bakıp fısıldadığında değil, "Yüzüme boşalana kadar amınla ziyafet çekmek isterdim ama zaman azalıyor. Şüpheleniyorlar."

Amenadiel beni ayağa kaldırıyor, ayağa kalkıyor ve çenemi tutuyor. "Beslenmen gerek. İçindeki canavarı ihmal etme yoksa bundan sonra olacıklara pişman olursun."

Sonra da gitti.

Gözlerimi kırptıştırırken
göğsüm kabarıyor. Az önce ne
oldu öyle?

Kendimi çimdikliyorum. Bu kesinlikle bir rüya değil.
Uyanığım ve kolumdaki acı keskin bir sızı.

Daemon, Ronan, Alaric ve Dariana sanki binadan kaçmış
olmamı bekliyorlarmış gibi canı bakışlarla köşeyi
dönüyorlar.

Beni raflara yığılmış halde gördüklerinde yavaşlayarak
duruyorlar. Daemon tekrar harekete geçen ilk kişi oldu ve
gözlerinde şüpheli bir parıltıyla bana yaklaştı.

Bir şeyler anlayabiliyor. Havayı kokluyor. "Neden sende
bir erkek kokusu alıyorum?"

Boğazım düğümleniyor ama Daemon ben inkâr edemeden
üzerime atlıyor. Saçlarımı yumrukluyor ve boynuma doğru
nefes alıyor. Kanatları agresif bir güç gösterisiyle patlarken
göğsünde yankılanan uzun ve hırçın hırıltı korkutucu.

Geriye yaslanıyor, keskin kesici dişleri alt dudağına
batıyor. "Sana kim dokundu lan?"

"Kimse bana dokunmadı," diye geveledim.

Daemon eteğimi yukarı çekiyor, elini külotumun içine
sokuyor ve bir parmağını sırlıklam amıma sokuyor.

"Bu yüzden mi sırlıklamsın? Edebiyat seni tahrik ediyor,
değil mi?"

"Daemon?" Parmak uçlarımda yükseliyorum ve o beni
parmaklarıyla hayatımın bir santimine kadar beceriyor.
Nefesimi tutamıyorum. Çok yoğun.

Sayılan her yönden çok fazla ve tamamen özür dilemiyor.
Dokunuşunun acıtması umurunda değil. Aslında istediğı de bu.
Ben de öyle.

"Bana yalan söyleme, fahişe. Başka bir adam kokuyorsun.
Amına dokundu mu?"

Başım sallanıyor ve dişlerini hırıltılı bir şekilde
gösteriyor.

Büyük kanatları yüzünden diğerlerini göremiyorum.

"Kalçalarından ve lanet külotundan onun kokusunu alabiliyorum."

"Neden bilmiyorum."

Çenemi tutuyor ve vücuduma tatlı, işkenceli saldırısını sürdürürken beni rafa geri itiyor. Uyarılmışlık elini ıslatıyor ve kalçalarımın altına aşağı sızıyor. "İçimdeki canavarı ortaya çıkarıyorsun, küçük cadı. Sahip olduğun gücü seviyor musun?" Dişlerini tekrar gösteriyor. "Sevmiyorum. Nefret ediyorum. Beni dizlerimin üstüne çöktürmenden nefret ediyorum. Diz çökmesi gereken tek kişi sensin, müstakbel kralının önünde eğiliyorsun. Aslında" -elini eteğimin altından çıkarıp omzuma koyuyor ve baskı uyguluyor- "oradayken sikime tapabilirsin."

Direnmeye çalışıyorum ama nafile. Daemon çok güçlü, çok öfkeli ve gücü geri almaya kararlı. Dizlerim mermer zemine çarpıyor. Ona dik dik bakıyorum ve ellerimi iki yanımda yumruk yapıyorum.

Öfkesini bu şekilde benden çıkarmasına izin vereceğimi sanıyorsa çok yanılıyor. Bu daha önce birçok kez yaptığımız bir dans. Doğru hatırlıyorsam Daemon'un afrodizyacı.

Ama bir kez olsun oyun oynamıyorum. Onun aşkını istiyorum -tüm çirkin ve güzel tonlarını- ama bu şekilde değil.

İyi bir kız gibi kanatlarım arkamda, kütüphanede dizlerimin değil. Eğer istediği buysa, Daemon burada benim dışımda herhangi bir kıızı seçebilir.

Bana uzanmaya çalışıyor ama ben kanatlarımı açıp elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. Bu bana sadece yanağıma lezzetli bir tokat attırdı.

Bana bu konuda hiçbir söz hakkım olmadığını söyleyen bir tokat. O benim onun sikini yalamamı istiyor ve bu yüzden ben de onun sikini yalayacağım ve bu durumda benim isteklerim eşit değil.

Hasta olmalıyım, çünkü bana davrandığında hissettiğim rahatlamayı seviyorum. Çok karanlık ve yasak olan bu arzuların onun bahçesinde büyümesine ve gelişmesine izin veriliyor.

Bana tekrar tokat attı. Bu sefer tıslayıp sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum ama saçlarımdan tutup beni koridorun derinliklerine doğru sürüklüyor. Bacaklarım yerde tekmeleniyor ve eteğim belimde toplanıyor.

Alaric, Ronan ve Dariana, kütüphanenin bu bölümünden geçenlerin bir şey görmesini engellemek için sırtarak ve kanatlarını açarak sahnenin gelişimini izliyor.

Daemon beni yere fırlattı, ayaklarını dikti ve kemerini çözdü. "Köşeye sinmek seni kurtarmayacak."

Fermuarını indiriyor ve boxerının içine sert uzunluğunu avuçluyor. "Buraya gel."

Bana doğru yaklaşıp saçlarımı yumrukladığında başımı sallıyorum ve köşeye doğru daha da bastırıyorum. Dizlerimin üzerine çöktüm, boynum garip bir açıyla kemerli. Damarlı sikini çıkarıp kalın başını ağzıma dayıyor. "Benim olanı başka erkeklerin almasına izin verirsen, bana seni cezalandırmaktan başka seçenek bırakmazsın."

Kanatlarım açılıyor ve onu itip uçuyorum.

Kuzgun kanatlarımla havayı yararak kitap raflarının üzerinde uçarken kütüphanede nefes sesleri yükseliyor. "Sakın buna cüret etme, Daemon."

Aksine, olayların bu şekilde gelişmesinden heyecanlanmış görünüyor. Büyülenmiş gözleri, büyük kanatlarımın her süpürüşte havayı yarmasını izliyor, ama sonra kendini tutar gibi oluyor ve gözlerine karanlık çöküyor. "Kanatlarını hemen kapat!"

"Oh," diye gülüyorum, "Hatırlıyorum, diğer erkeklerin kanatlarımı açılmış olarak görmesinden hoşlanmıyorsun. Ereksiyon olduklarını mı düşünüyorsun Daemon? Ben onların sapkın zevkleri için kanatlarımı açarken kendilerini beni arkadan becerirken mi hayal ediyorlar?"

"Kapa !" Sesi alçak bir hırıltı, hatta o kadar alçak ki omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Daemon kızgın.

Çok kızgınım.

O bana tehditler savuramadan ben uçup kütüphaneden çıkıyorum. Koridorlar kanatlarım için çok dar, bu yüzden yere düşüp koşmaya başlamaktan başka çarem yok.

Rüzgar gibi koşuyorum.

Ama dahası ne?

Gülüyorum.

İntikamcı bir melek gibi peşimde. Bunu hissedebiliyorum ve karnımda dönen beklenti çok lezzetli. Ona karşı geldiğim için beni tokatlayabilsin diye neredeyse duruyorum.

Umarım beni öyle bir pataklar ki haftalarca oturamam.

Bir sonraki köşeye daldım ve dolaplara çarptım. Omzumdaki acı zar zor fark ediliyor.

"Aurelia?" Ben hızla geçerken Dmitriy sesleniyor. Yine de durmadım.

Kovalamaca başladı ve bu sefer bacaklarım pes edene kadar koşacağım.

Akademnin ön kapısından çıkıyorum ve gecenin içine doğru uçuyorum. Kanatlarımdaki rüzgâr gibi bir özgürlük yok. Cennet'te kilitli kaldığım onca yıl boyunca bundan nasıl mahrum yaşadığım bir muamma. Artık bundan bir daha asla mahrum kalmak istemiyorum.

Akademi güvenli bir mesafeye geldiğinde, ormandaki yumuşak yosunların üzerine iniyorum. Burada, beni kolayca fark edebilecekleri gökyüzünde olduğumdan daha güvendeyim.

Ağaçlar fısıldıyor ve gecenin derinliklerine dalmadan önce onların usulca söylediği sözlerin beni bir anlığına sakinleştirmesine izin veriyorum. Aklımda bir hedef yok. Daemon'u kızdırdığım ve onu kendi oyununda yendiğim için mutluyum.

Sessiz gece, uzaktan gelen bir kurt ulumasıyla bozulur. Onu birkaç tane daha takip ediyor. O kadar unutulmaz bir güzellik ki, durup dinliyorum.

Arkamda bir dal kırılıyor ve Daemon'u görmeyi umarak etrafımda dönüyorum. Onun yerine koyu renk, ince kirpiklerle çerçevelenmiş kahverengi gözler ve ay ışığının çizgileri altında parlayan uzun saçlarla .

Dariana beni takip ederken topukları yumuşak yosunlara batıyor. "Avlanabilen tek kişinin Daemon olduğunu mu sanıyorsun? Tek yapmam gereken ihanetin kokusunu takip etmektir ve o da beni doğruca sana getirdi."

duruyorum, sinmeyi reddediyorum. "Bunun kokusu ve bunun kokusu. Bu artık eskidi, Dari."

Başını eğiyor, gözleri kısılıyor. "Sadece arkadaşlarım bana 'Dari' der."

"Şey," diye nefes alıyorum, "farklı bir zamanda, arkadaştan daha fazlasıydık."

"İşte burada yanıyorsun. Yalan söylediğini biliyorum çünkü senin gibi birine asla ikinci kez bakmam. Sen sade birisin, küçük cadı. Sade ve sıkıcı."

"Öyle mi?" Onunla yarı yolda buluşarak alay ediyorum. "Daemon bu yüzden mi bana kafayı taktı? Alaric'in ders aralarında beni sikip kokumu rastgele bir sikiş gibi göstermesinin nedeni bu mu?"

"Daemon'ın bilmediğini mi sanıyorsun? Sen de Alaric de saf ve bilgisizsiniz. Elbette Alaric'in seninle kedinin fareyle oynadığı gibi oynadığını biliyor. Senden kokuyor."

Şaşıyorum ve o da gözlerinde kendini beğenmiş bir parıltıyla tepkime odaklanıyor. "Alaric, Daemon'ın umursamadığını anladığı anda bundan sonuna kadar faydalandı ve seni kendi oyuncağı olarak kullandı."

"Daemon önemsiyor."

"Şimdi öyle mi?" diye alay ediyor ve beni bir ağaca yaslıyor. Parmaklarını elbisemin askısının altından geçirip koparıırken, sert ağaç kabukları çıplak omuzlarıma batıyor.

"Öyle olduğunu biliyorum."

Dariana mırıldanıyor, yırtık kumaşı aşağı kaydırarak çıplak göğsümü ortaya çıkarıyor. "Belki de haklısın, ama ben o kadar emin olmazdım." Ben yüzüne bakarken göğsümü avuçlamadan önce meme ucumu cımbızlıyor.

"Zalimsin" diye fısıldarken gözyaşları birikiyor.

Meme ucumu sertçe çimdikliyor, sonra bakışlarını bana çeviriyor. "Ve sen bir tehditsin."

Cevap vermeyeceğim.

Benim hakkımda çoktan bir sonuca tartışmanın bir anlamı yok. Hepsinin kendine özgü yolları vardır.

"İtiraf etmeliyim ki," diye fısıldıyor, başparmağını sertleşmiş tomurcuğun üzerinde gezdirerek, "güzel göğüslerin var."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Belki de merak ediyordumdur." Deja vu beni tekrar vurdu. "Merak mı?"

Diğer kayışımından aşağı kayıyor, parmakları göğsümün üzerinde geziniyor, sonra ağırlığı avuçluyor. "Nedenini bilmiyorum." Onları yoğururken sesindeki ton neredeyse şaşkıındı. Nefesim kesildiğinde durup yukarı bakıyor. "Boş ver onu. Nedenini biliyorum. Kuzgun tüylerinize rağmen, içinizi ferahlatan bir masumiyetiniz var. Bu ya gerçek ya da tahtın varisini kandırmak için iyi hazırlanmış. Hangisi olduğunu henüz anlayamadım."

Arkasındaki hareket dikkatimi çekiyor ve gözlerim ağaçların arasındaki kapüşonlu figüre kilitlenince bir çığlık atıyorum.

CHAPTER
TWEnTY-TWO

DARI ANA

I dönüyor ve ağaçların arasından kaçan cüppeli bir figür görüyor. "Bu da ne böyle?"

Düşüncelerim kısa bir süre sonra titreyen melek, yıkık elbisesini göğsüne bastırmış. Yüzündeki korku inkar edilemez, yine de başka bir numara olabilir.

Ama hayır, gerçekten korkmuş görünüyor. Kimse o kadar iyi bir oyuncu olamaz, değil mi?

Kaşlarımı çattım. "Sapık burada olduğunu nereden biliyordu?" Cevap vermek yerine omuzlarıyla yanımdan geçip gidiyor.

"Hey." Peşinden koştum ve ormanda tek başına yürümesini engellemek için onu durdurdum. Ortalıkta ona karşı sağlıklı bir saplantısı olan deli bir adam varken böyle bir şey yapması pek de parlak bir fikir değil. "Hâlâ dışarıda bir yerde."

"Bunu daha fazla yapamam," diye cevap veriyor yenik bir ses tonuyla.

Tekrar yanımdan geçmeye çalışıyor ama ben onun önüne geçiyorum. "Yalnız yürümene izin vermeyeceğim."

Sonra bana baktı. Gerçekten bana baktı. "Bunu neden yapıyorsun, Dari? Neden buradasın?"

"Lanet olası bir sapığın var."

Esprili bir şekilde homurdanıyor ve yanımdan geçmeye çalışıyor. "Kaçmayı bırakacak mısın?"

"Hayır," diye homurdanıyor ve arkasını dönüyor. "Bundan çok . Senin ve diğerlerinin beni fark etmeniz ve bana tekrar aynı şekilde bakmanız için her şeyi denedim ama bu asla olmayacak. Acıtıyor, tamam mı? Birini bu kadar çok sevmek ve her kapalı bir kapıyla karşılaşmak acı veriyor. Eskiden ardına kadar açık olan bir kapı. Hiçbir şeyin eskisi gibi anlıyorum çünkü senin bu versiyonun benimle farklı koşullar altında tanıştı. Anlıyorum... Sahip olduğum tüm anılar... hepsi o... o asla var olmadı. Ve şimdi bu mu?" O

takipçinin bizi izlediği ağaçların arasındaki açıklığı işaret ediyor. "Benim yüzümden kimsenin zarar görmesine izin veremem."

"Ne sen?"

"Geri adım atacağımı söylüyorum. Denemekten bıktım."

İçimde bir şeyler . "Sence Daemon gitmene izin verir mi?"

O atar onu kollar dışarı. "O büyümek

Sıkıldım. Ben sıkıldım. bir yenilik."

"Peki ya Alaric? Bütün hafta senin kokunu pahalı bir parfüm gibi kullandı."

"Ben onun için bir oyuncağım. Başka bir şey değilim."

"Eğer böyle düşünüyorsan" -aramızdaki mesafeyi kapatıyorum- "o zaman sen de benim düşündüğüm kadar safsin."

Bana tokat atıyor ve garip bir şekilde bu beni gülümsetiyor. "Ne olsa ateş var."

Gözlerini dikip bakmaya devam edince omuz silkiyorum. "Belki de bizimle ilgili anıların yüzünden önündeki gerçeği göremeyecek kadar kör olduğun hiç aklına geldi mi?"

"Gerçek mi?"

"Aşkın neye dair bir imgelemeniz, bir fikriniz var. Daha doğrusu Daemon'un aşkının neye benzediği. *Alaric'in*. Kendin söyledin; farklı koşullar altında tanıştık. Duygular neden aynı şekilde ifade edilsin ki? Gördüğüm kadarıyla, Daemon ve Alaric'i hızla parmağında oynatıyorsun. Daemon dışarıda seni tavşan gibi avlıyor. Zavallı herif muhtemelen seni yakaladığında sana yapacaklarını düşündükçe ağzından köpükler saçıyordur."

"Gitmem gerek."

Tekrar yürümeye başlıyor, ben de başımı arkaya atıp sinirli bir nefes veriyorum. Bu sürtük çok inatçı.

"Hâlâ yalnız yürümene izin vermiyorum."

"Neden umursuyorsun?" diye soruyor ben yetiştiğimde.

Bir dalın altına eğildim. "Belki de bilmiyorumdur. Bizi daha önce tanıdıysan, Daemon'un burada sana bir şey olmasına izin verirsem beni öldürmekte tereddüt etmeyeceğini de bilirsin."

Bir kahkaha attı. "Yapmayacak. Öfkeli, ani ve düşüncesizdir ama arkadaşlarına sadıktır. Eğer tehlikede olursanız, sizi canı pahasına korur."

Yavaşlayıp duruyorum, o da duruyor. Burası karanlık. Ay, tepedeki yaprakların arasından süzülüyor ve bana onun kirpiklerindeki gözyaşlarının parıltısını görmeme yetecek kadar ışık veriyor.

"Biz nasıl olduk?"

Kaşlarını çattı ve ben de aceleyle "Diğer gerçeklikte mi?" diye sordum.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Daha önce hiç cinsel deneyimi olmayan masum bir melektim. Daemon'un bana karşı bir takıntısı vardı, bu da onun dikkatini çeken şeyin bende ne olduğunu merak etmene neden oldu."

"Buldum mu?"

Yumuşak bir baş sallama. "Sanırım öyle. Başka bir şey olmasa bile, üzerimde egemenlik kurmaktan hoşlanıyordun. Bu Daemon'la oynadığınız bir oyundu."

Şimdi ben de gülümsüyorum. "Tam bana göre."

Dudağını çiğniyor, kararsız görünüyor. "Cüppeli adam dönmeden önce gitmeliyiz."

"Evet," diye kabul ediyorum. İkimiz de hareket etmiyoruz.

Ama sonra kanatları patlıyor, benimkileri boyut ve güç olarak gölgede bırakıyor ve havaya fırlıyor.

Ruhani ay ışığının silüetinde ağaçların etrafında dönmesini izliyorum. Onda bir zarafet var, kanatlarının havayı yarma şekli. Kuzgun tüylerine ve ruhundan akan karanlığa rağmen varlığı bir muamma. Kutsal ışıktan yoksun ama yine de bir şekilde orada.

Karanlığı örtüyor ve pürüzlü kenarlarını yumuşatıyor.

Ben de uçuyorum, dalların arasından süzülüyorum ve dirilen bir anka kuşunun yoğunluğuyla geceye karışıyorum.

Küçük cadı önümde, elimi uzatsam dokunabileceğim kadar yakınımda. Birbirimizi eşit ihtiyatla inceliyoruz. O, çünkü bana aşık olduğunu iddia ediyor. Ve ben, çünkü kendi çekincelerime rağmen ona karşı hissettiğim çekim beni korkutuyor.

İddia ettiğinin aksine, Daemon'un yeni keşfettiği saplantısıyla pek ilgisi yok. Hiçbirimizin neden bu kadar etkilendiğimizi anladığını sanmıyorum. Neden o? Neden ?

Elini uzattığında nefesimi tutuyorum. Beklenti karnımda dönüyor. Birazdan tenimde yumuşak parmakların fırçasını hissedeceğim. Dudaklarım karıncalanıyor ve çıplak kollarımda tüylerim diken diken oluyor ama dokunuşu hiç gelmiyor. Bunun yerine geri çekiliyor ve Daemon'ın evine doğru yola koyuluyor.

Mülke vardığımızda hava hâlâ karanlıktı. Diğerlerinden henüz dönmedi.

Küçük cadı taş basamaklardan yukarı doğru yürüyor ama kapıyı açmadan önüne geçiyorum. Elimi kapı koluna koyuyorum. "Önce güvenli olup olmadığını kontrol etmeliyim. Sapığın burada kaldığını biliyor."

Dudakları bir gülümsemeyle seğiriyor. "Silahlı bir sapıkla benden daha iyi başa çıkabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum," diyorum ona, kapıyı açarken.

İçeri girdiğimizde aplikler titreşerek canlanıyor ve duvarlara dans eden gölgeler düşürüyor. Takipçisinin burada olma ihtimali zayıf, ama yine de kalbim küt küt atıyor ve ensemenden aşağı bir ürperti iniyor.

Ben kafamı karanlık oturma odasına sokarken, o merdivenlere yöneliyor.

"Burası temiz." Merdivenleri çıkarken poposuna ve kısa elbisesinin içindeki uzun bacaklarına bakarak takip ediyorum.

"Takipçi burada değil. Doğrudan buraya uçmak mantıklı olmaz."

"Çok emin konuşuyorsun."

"Ve sesin şüpheli geliyor. Söylediğim her şeyi okuyacak mısın?"

Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda "Muhtemelen," diye itiraf ediyorum.

Koridordan geçerek boş yatak odasına gidiyor ve bana dönüp bakmadan içeri giriyor. Ben de peşinden girip odayı tehlikeye karşı tarıyorum.

"Burada kimse yok," diyor yatağın altına bakmak için diz çöktüğümde. "Eğer psikopat bir katil saklanıyor olsaydı, şimdiye kadar gözünü oymuş olurdu."

Homurdanarak tekrar ayağa kalkıyorum. Gardıroba doğru ilerliyorum ve kapıları açıyorum. Siyah elbiselerden oluşan bir ray beni karşılıyor. Onları ayırıp her birini kenara kaydırıyorum. "Beni hafife alıyorsun, küçük cadı."

Arkamı döndüğümde, onu çatık kaşları ve seğiren dudaklarıyla beni izlerken buluyorum. İki kez baktım. "Ne?"

"Hiçbir şey." Sırtı bana dönük ve elleri kucağında yatağa oturdu.

Odaya sessizlik çöküyor ve bir an tereddüt ediyorum. Bu gibi durumlarda iyi değilim. Ondan şüpheleniyorum ama yine de... o çok kaybolmuş görünüyor.

Yavaşça yatağın etrafında dönüyorum ve onun önünde duruyorum. Kirpiklerinde gözyaşları boncuk boncuk ama düşmüyorlar. Yorgun, yenilmiş ve kırılmış görünüyor. "Ne düşünüyorsun?"

Cam gibi kahverengi gözlerini kaldırıp bana bakıyor ve kalbimin her sert gümbürtüsü kaburgalarımın çarpana kadar nefessiz kalıp başka yere bakamıyorum.

"Sanırım bir süreliğine acı çekmeyi bırakmak istiyorum." Sözlerine parmaklarının uyluğumun iç kısmına sürtünmesi eşlik ediyor. "Kendimi kaybetmek istiyorum."

"Kendini kaybetmek mi?"

Yumuşak dokunuşu gittikçe . "Evet."

Tam dantelli külotuma dokunmak üzereyken bileğini kavriyorum, ama o kurtuluyor ve parmaklarını kumaşın üzerinde gezdirerek en hassas yerimle alay ediyor. İçime bir nefes çekiyorum ve zevk midemi sıkarken dizlerim bükülüyor.

Diğer elini belime dolayarak beni kucağına çekti, böylece ona binmiş oldum. Külotumu kenara çekip parmaklarını amımın üzerinde gezdiriyor ve kulağıma "Çok pürüzsüz" diye üflüyor.

Bacaklarımın arasında zevk kıvılcımları çakıyor; sıcak, karıncalı patlamalar. "Ve çok ıslanıyorsun," diye fısıldıyor, benimle alay ederek parmaklarını sırlıslıkla girişime kaydırmadan ve onları içeri sokmadan önce klitoris.

"Aramız eskiden böyle miydi?" Onları tekrar dışarı kaydırduğında soruyorum - ıslak ve kaygan - ve onları tekrar içeri itiyor.

"Hayır." Ağzı benimkini buluyor ve dudağımı ısıırıyor. "Beni baştan çıkardın... ama buna alışabilirim." Beni tekrar tekrar içine alıyor ve çok geçmeden kalçalarımı yuvarlayarak vahşi hamlelerini karşılıyorum.

"Adil oynamıyorsun," diye nefes alıyorum, içimdeki büyümlü bir noktaya çarptığında başımı geriye atıyorum.

Beni böyle becermeye devam ederse rekor sürede elinde parçalanacağım. Neden bu kadar bastırdığımı bile bilmiyorum. İlk defa bir kızla birlikte olmuyorum.

"Burası cehennem. Burada adil oynamayız, unuttun mu? Çok uzun zaman önce bana bir kez olsun kendimi ön planda tutmamı söylemiştin. Ben de şimdi bunu yapıyorum." Derin bir hamleyle telaffuz ediyor. "En sevdiğim amımı sikiyorum ve elime damlatıyorum."

Dişlerim uzarken kanatlarım arkamda patlıyor. "*En sevdiğin* amcık?"

Gülümsemesi kurtlaşıyor ve parmaklarını dışarı kaydırıyor. Eteğimin altından çıkarıp emerek temizliyor, sonra tekrar içime sokuyor. "En sevdiğim am."

Öfke, sahiplenme ve hükmetme dürtüsü beni ele geçirdi. Onu yatağa yatırıp güreşiyorum ama o kolay kolay pes etmiyor. Yatağın üzerinde hırlayan, kapışan ve hırlayan bir uzuvlar ve kanatlar karmaşasıyız.

"İstediğin tek amcık benimki." Vahşi bir canavar gibi elbisesini yırtıp atıyorum. Cehennem biliyor ki şu anda öyleyim.

Ayağını karnıma koyup beni tekmeledikten sonra üzerime atladı ve belime sarıldı. "Döndüğümde beri beni istemiyorsun, o yüzden egonun seni kör etmesine izin verme. Bu akademide bir sürü istekli kadın var. Beni itersen, susuz kalmam." Elbisemi ortadan yırtıyor, ama tamamen yırtmadan önce bizi yuvarlıyorum ve dişlerimi göğsüne geçiriyorum.

Ve iyi bir küçük kız gibi, dişlerim narin derisine gömülüyken kavga ederse onu yaralayabileceğimi çok iyi bildiği için hemen sakinleşiyor.

Bakır rengi kanı ağızımda patlarken, külotunu yırtıp ıslak amını avuçluyorum. Şehvet sisi ve kan damlayan dişlerinin arasından ona baktığımda, dokunuşumu kovalamak için kalçalarını şilteden kaldırıyor. "Eğer başka bir dişi meleğin bu amcığa dokunmasına izin verdiğini , onları avlarım."

Uzanarak başparmağıyla sivri kesici dişimi dürtüyor ve boğazımdaki hırıltının şiddetlenmesine neden oluyor. "Aşağı, kızım."

Kanatlarım arkamda parlıyor. Üç parmağımla daracık amını gererken dişlerimi kalçasının iç kısmına geçiriyorum.

O çok sıcak ve lezzetli ve üstünlüğü ele geçirmek, benim dokunuşumla parçalandığını görmek çok iyi hissettiriyor.

Kontrolümü kaybetmekten hoşlanmıyorum ve o bunu bana çok zahmetsizce yaptırıyor. Sanki hiç var olmamışlar gibi duvarlarımı yıkıyor.

Dişlerimi kalçasından çekiyorum ve sırsıklam amcığıyla ziyafet çekmek için başımı çeviriyorum. Havada tatmin edici bir gümbürtü dalgalanıyor ve sesimi tanırken kalçalarını daha geniş açıyorum. Sanki benim silahımmış gibi onun kontrolüne el koymanın her saniyesinden zevk alıyorum. Beni geri dönüşü olmayan noktaya yaklaştırma girişimlerini saptırmak için kalkanım.

Kimi kandırmaya çalışıyorum? Parmaklarım amının derinliklerinde, yüzüm onun uyarılmışlığıyla kayganlaşırken, inlemeleri ısmarlama şarkım gibi duvarlarda yankılanıyor. Tek bir tat asla yeterli olmayacak.

Alaric'in son bir haftadır neden mağara adamı gibi davrandığı ve Daemon'ın neden takıntılı olduğu şimdi anlaşılıyor.

Onu yüzüstü çeviriyorum, kalçalarını havaya kaldırıyorum ve kalçalarımın üzerine oturuyorum. Güzel, pembe amcığı sergileniyor, dokunulma ve becerilme ihtiyacıyla parlıyordu. "Kıçın havadayken böyle ne kadar seksi görüldüğünü biliyor musun?"

Karşılık olarak inlemek yerine, hırlayarak ciddi bir şekilde cevap veriyor. Bu ses o kadar vahşi ki elimde olmadan tadına bakmak için eğiliyorum. Dilimi klitorisinden ağlayan girişine, oradan da anüsüne kadar sürüklüyorum.

Titreyip beni geri itmesi bağımlılık yapıyor, deşifre edilmesi ve analiz edilmesi gereken şifreli bir mesaj gibi.

"Çok hevesli," diye kıkırdıyorum, sonra tekrar yapıyorum.

Bir yastık kapıyor ve muhtaç, şiddetli seslerini bastırmak için onu ısıtıyor.

Lezzetli amcığını daha fazla görebilmek için onu ayırırken parmaklarım zeytin derisini kazıyor. Dilim ya da parmaklarım için açgözlü, uyarılma ile damlama şekli.

Sol tarafımdaki hareket dikkatimi ondan uzaklaştırıyor ve siyah kot pantolon ve tişört giymiş Daemon'un kapı çerçevesine yaslandığını gördüğümde dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Küçük cadı kendi pornografik dünyasında kaybolmuş, onun karanlık, beliren varlığını fark edemiyor. "Görünüşe göre ben senden daha iyi bir avcıyım."

Daemon sırtarak kapının pervazını ittiği anda meleğin başı yukarı kalkıyor ve kıvrak bir yırtıcının zarafetiyle yaklaşıyor. Aç gözleri kızın çıplak tenine ziyafet çekiyor ve göğsünde derin, erkeksi bir gümbürtü titreşiyor.

"Hayır, nerede olduğunu başından beri biliyordum çünkü senin aksine, avımın pençelerimden kaçabileceğine inanması hoşuma gidiyor. Böylesi daha eğlenceli."

"Sadist tarafın beni eğlendirmekten asla vazgeçmiyor." Küçük meleğin büyüleyici amcığından daha fazla yutmak için eğilerek suları test ediyorum. Görünüşe göre Daemon paylaşma havasında, çünkü ben yeni keşfettiği takıntısının nesnesini dilimle sikerken o ellerini ceplerinin derinliklerine gömerek izlemeye devam ediyor.

"Hazır mı?" diye soruyor, yaklaşarak.

"Yüzümü ıslatıyor."

"Güzel, çünkü ağlayana kadar amını sikeceğim." Beni geriye iterek yatağa tırmanıyor ve tek eliyle kemerini çözmeye başlıyor, bir yandan da iki parmağını sırlıklam kıvrımlarında gezdirerek kadının hazır olup olmadığını test ediyor. Kızın hazır olduğuna kanaat getirdiğinde, onu parmaklarıyla dolduruyor ve diğer elini kot pantolonunun içine sokarak sert okşuyor. Dişleri alt dudağının kabarıklığına gömülürken kolundaki kaslar hareket ediyor. "İkimizi de ister misin, küçük cadı?"

Ayırt edilemeyen bir ses çıkarıyor ve kıcını oynatıyor, bunun tek bir anlamı olabilir.

"Söyle Biz senin isim," Daemon Siparişler, onun parmaklar derinlere sokuluyor.

Başını sallıyor. Daha

fazla kış kışkırtatma.

Daemon parmaklarını kaydırıp kızın amını tokatlıyor.

"Söyle.

Biz. Sizin. İsminiz."

İnatçının bir adı olsaydı, dudaklarının arkasında sıkıca mühürlenmiş olurdu, çünkü sessiz kalıyor. Daemon bundan hoşlanmıyor, ya da belki biraz fazla hoşlanıyor.

Belki de hoşuna nefret ediyordur.

"Dari, meleğimizin önünde pozisyon al. Şimdi."

Yatağa tırmanırken "Patronun çizmeleri," diye mırıldandım. "Arkanı dön ve yatak başlığını tut."

Söyleneni yapıyorum, Daemon bu ruh halindeyken tartışmaya zahmet etmiyorum. Kendi şartlarında olduğu sürece paylaşmakta bir sakınca görmüyor. Tahtın varisi olarak hükmetme ve kontrolü elinde tutma ihtiyacı onun doğasının bir parçası.

Omzumun üzerinden bakarken ellerimin altındaki tahta serin. Daemon küçük cadıyı saçlarından tutup geriye doğru çekti, sonra bana, "Eteğini kaldır, Dari. Ona neler kaçırdığını göster."

Parmaklarımı etek ucuna doluyorum ve eteğimi belime kadar kaydırıyorum. Serin hava çıplak amımı yalıyor, ben de azımsanmayacak bir beklentiyle bekliyorum.

"Gördün mü, küçük melek? Eğer bana istediğimi verirsen onu yalayabilir, dokunabilir ve becerebilirsin."

Sanki beni dik tutan tek şey oymuş gibi yatak başlığını kavriyorum, oysa tek istediğim Daemon'a güç oyunları oynadığı için homurdanmak, amım ise ihtiyaçtan zonkluyor. Cinsel tahakküm söz konusu olduğunda hepimiz onun sonsuz sabrını paylaşmıyoruz.

"Eğer bana istediğimi vermezsen, ona kendim ziyafet çekeceğim. O muhtaç küçük amcığı, nefes nefese dualar eşliğinde adım dudaklarından dökülene kadar yiyeceğim. Senin burada olduğunu bile hatırlamayacak. Kendi inatçılığına hapsolmuş olacak. Artık kaldıramayacağını düşünene kadar onu sikimle dolduracağım ve sonra sen izlerken onu sikeceğim. İstedigin bu mu, küçük melek? Bir başkasının o daracık amcığı mahvetmesini izlemek mi?"

Bu sefer vahşi ve hırçın bir şekilde hırladığında, tüylerim diken diken oluyor.

"İşte orada," diye fısıldıyor Daemon karanlık bir sesle. "Partiye hoş geldin, benim küçük canavarım. Daha yeni başlıyoruz."

CHapTer

TWenTY-THree

AUREL AI

I göstererek, kanatlarımı açarak ona doğru fırladım, kızıma dokunmakla tehdit ettiği için canını yakmaya kararlıydım.

İşte o *benim* kızım *ve* canavar.

Şiddet gölgelerden sızan karanlık, benim bölgeme tecavüz ettiği için onu yok etmek istiyor. Aynı zamanda onunla, daha doğrusu kalbiyle ziyafet çekmek için can atıyor çünkü Daemon'un da benim olduğunu biliyor.

Bir tehdit olsa bile.

Karanlığımın kontrolü bende değil. Kendi iradesi var ve arayıp yok etmek istiyor.

Mümkün olduğunca çok katliam yaratın.

Daemon'u öyle bir güçle geri itiyorum ki yataktan fırlayıp duvara çarpıyor ve çerçeveli bir resim büyük bir gürültüyle yere düşüyor. Ardından gelen sessizlikte erkeksi kahkahası yankılanıyor. Sahte değil, gerçek ve çığ, çakıllı ses meleğimi yüzeye çekiyor, ancak kanatlarını açıp bana doğru ilerlediğinde kısa sürede karanlık tarafından boğuluyor.

"Bu kadar küçük bir meleğe göre şaşırtıcı derecede güçlüsün."

Kanatlarım duvarlara sürtünüyor, tehlikeli bir şekilde yanan apliklere yaklaşıyor, ama boğazımdan tutup beni yatağa öyle bir güçle itiyor ki nefesim kesiliyor.

Daemon kot pantolonunun önünü aşağı iterken Dari çevremde kıpırdanıyor.

"Benimle dövüşmeyi seviyorsun, değil mi küçük sürtük? Ama daha çok neyi seviyorsun biliyor musun?"

Cevap olarak hırlarken dudaklarım seğiriyor.

"yakalayıp alt etmemden hoşlanıyorsun."

Sanki bir şeyi kanıtlamak istercesine, Dari'ye yüzüme oturmasını emretmeden önce amıma sert bir tokat attı.

"Benimle dövüşebileceğini sanan huysuz bir kaltak olduğunda neler olduğunu göster ona."

Dari yüzüme binip kendini aşağıya bırakırken boğazımı serbest bırakıyor.

Dari'nin ıslak amcığı tarafından boğulmayı bir ceza olarak görüyorlarsa, Daemon'la spor olsun diye seve seve dövüşürüm. Eğer bir şey varsa, bu olumsuz davranış için bir ödül gibi hissettiriyor.

Dariana klitorisini dudaklarıma sürüyor ve ben de ince kalçalarını kavrayarak ağzıma alıyorum.

"Bana bak, Dari. O seni yerken gözlerini benden ayırma."

Tırnaklarım kalçalarına batıyor. Onun ilgisinin başkasının üzerinde olmasından hoşlanmıyorum ama Daemon amımı parmakladığında sahiplenici düşüncelerim rüzgârda dağılıyor. Beni esnetme ve benimle oynama şekli o kadar baskın ki, kimin sorumlu olduğunu sorgulamaya yer bırakmıyor. Bedenim Daemon'a ait. Kendi erotik zevki için kullanabileceği bir araç.

Parlayan parmaklarını tekrar dışarı kaydırıyor ve büzüşmüş deliğime bastırana kadar aşağıya doğru sürüklüyor. Tepki olarak sertleşiyorum, nefesim ciğerlerimde sıkışıyor.

Dokunuşu kayboluyor ve beni yatağa yaklaştırıyor ve elleriyle dizlerimin arkasından kalçalarımı açıp beni ikiye bükerek kıcımı yukarı kaldırıyor. Dari'ye, "Ayak bileklerini omuzlarında tut" diyor.

Dariana yer değiştiriyor ve sonra amcığı tekrar ağzımın üzerine geliyor ve ayak bileklerim küçük elleri tarafından sıkıca tutuluyor.

"Hiç bu kadar güzel bir amcık gördün mü, Dari?" Sırılsıklam olmuş giriş yerimin etrafında dönerek, daha fazla uyarılmamı kaydırıyor, sonra aletinde kullanmak için daha fazlasını toplamadan önce kayganlaştırıcı olarak kullanarak kıcımın üzerine sürüyor.

"Peki ya bu memeler?" Dariana bir meme ucunu çimdikliyor ve ben inlerken klitorisinin dudaklarımdan kaymasına neden oluyor.

Daemon sikinin büyük başını dar çıkışıma bastırırken diğerini avuçluyor. Yanmaya başladığında sertleşiyorum. Meme ucumu büküyor, sonra mememi tokatlıyor. "Beni dışarı itme."

Çok yoğun. Çok yoğunlar.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra baş içeri giriyor ve Dari kalçalarını yuvarlarken Daemon klitorisimi çimdikleyerek beni ödüllendiriyor. "Çok iyi bir kızsın, değil mi küçük melek?"

İleri doğru bastırıp beni ağzına kadar doldurduğunda acı dolu bir inilti kaçıyor içimden. Bunu yapamam. Dayanamıyorum. O çok büyük ve benim kığım çok küçük.

Çok sıkı.

Umurunda bile değil. Tek bir sert hamleyle sikini içime sokuyor ve kalçalarını kış yanaklarıma doğru sürerken boğazının derinliklerinde homurdanıyor.

"Beni alabilirsin, küçük melek. Kışın sikimle doluyken ne kadar iyi iş çıkardığına bir bak."

Ben inerken, sikinin kalın başı büzülmüş deliğime çarpana kadar yavaşça geri çekiliyor, sonra sikini tekrar içime sokmadan önce parmaklarını amımın içinde kaydırıyor. "Çok güzel amına koyayım."

Yatakta sallanıyorum ve sürtünme Dariana'nın ayırık dudaklarından bir inilti çıkarıyor. İçimdeki canavara seslenen ham bir ihtiyaçla renklenmiş, uzun bir zevk sesi. Onun arzusundan ve Daemon'un çarpık güç oyunlarından zevk alarak onu emiyorum.

"Kışın o kadar sıkı ki," diye homurdanırken hızını artırıyor, yakıcı acı akıl almaz bir şeye dönüşene kadar sikini tekrar tekrar içime sokuyor.

Amımın içindeki kalın parmakları beni delirten o büyülü noktaya vurmak için kıvrılıyor.

Vücudum şiltenin üzerinde öyle bir güçle sallanırken Dariana'nın damlayan amını yalıyor ve kemiriyorum ki yatak kırılma tehdidiyle gıcırdıyor.

Dariana dişlerini hassas derime batırırken bileğimdeki keskin bir çimdik duraksamama neden oluyor. Dişleri geri çekiliyor ve sonra beni tekrar ısırarak izler bırakıyor.

Daemon'un iri eli sert bir tokatla bir göğse iner ve gürültülü gümbürtü camlardan ve

doğrudan klitorisime karıncalanmalar gönderiyor.

Odada yüksek sesle kıkırdamalar çınıyor ve Daemon "Nerede kaldın lan?" dediğinde kaskatı kesiliyorum. Partiye geç kaldın. Spor olsun diye bir meleği kirletiyoruz."

Ronan yakınlardan bir yerden, "İyi vakit geçirecekmişiz gibi görünüyor," diye sesleniyor.

"Onun kışını döllerimle dolduracağım, sonra da amını sikebilirsin."

Bir sandalye yere sürtünüyor, ardından bir ikincisi geliyor. Bunu canlı bir şovmuş gibi izlediklerini düşünmek beni utandırıyor ama aynı zamanda tahrik de ediyor.

Eğer bir şey varsa, amımın daha da damlamasına neden oluyor.

Dariana çok yakın; kalçalarının sarsılmasından bunu anlayabiliyorum. Onu daha sıkı kavriyorum ve yüzüme boşalması için çabalarımı yeniliyorum. Orgazmını kovalayan tek kişi o değil. Ben de kovalıyorum. Dilimle tadına bakmak ve bana asla aynı şekilde bakmayana kadar dölünün her damlasını içmek istiyorum.

Daemon ve Alaric'in olduğu gibi onun da yeni saplantısı olmak istiyorum.

"Ah, kahretsin," diye inliyor ve ayak bileklerimi son bir kez daha sıkıca kavradığında acı veriyor.

Onu kendime çekerek, amından, orgazmından ziyafet çekiyorum. Yalıyorum, yalıyorum ve yalıyorum. Onu serbest bırakıyorum, ödülümü talep ediyorum.

Daemon sikini kışma sokup beni dölleriyile doldurduğunda hâlâ yüzümde oturuyor, titriyor ve titriyor. Derin iniltisi kalbimin etrafında dönüyor ve onu sıkıştırıyor. Kayarak çıkıyor ve amımı ve karnımı dölleriyile kaplayarak işini bitiriyor.

Dariana iniyor ve Daemon'ın erkeksi bir tatmin ve çok daha karanlık bir şeyle parıldayan kahverengi gözleri, o inmeden önce benimkileri buluyor. "O tamamen senin."

Yatak kayarken gözlerim açılıyor ve sonra Alaric bacaklarımın arasında, tamamen giyinik, siki avucunun içinde. kalın başını klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve bulaşıyor.

Daemon'ın dölleri şişmiş, hassas kıvrımlarımın her tarafındaydı. "Daha fazlası için hazır mısın, küçük melek?"

Yatak tekrar kayıyor ve Ronan kalın aletini okşarken bana sırtlıyor. "Masum melek rolünü bırak ve o güzel küçük ağzını iyi bir kız gibi aç."

Alaric beni boğazımdan yakalayıp kalın gövdesiyle doldururken nefesim kesiliyor. Aletin gerginliği ve Ronan'ın, acı ve zevki eşit ölçüde dağıtmak için gelmiş intikam meleği gibi üzerimde gezindiğini görmek, yatakta istekli bir fahişe gibi kıvranmama neden oluyor.

Bu melekler söz konusu olduğunda, ben de onlardan biriyim.

Ağzımı sonuna kadar açıyorum, sonra saçlarımı yumruklayıp başımı şilteden çekince irkiliyorum. Onu bu açıyla emmek zor, ama büyük sikini çıldırtıcı bir ritimle ağzıma sokup çıkarırken bana fazla düşünecek zaman bırakmıyor.

"Dilini düzleştir." Aleti tekrar tekrar boğazımın arkasına çarpıyor ve gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesine neden oluyor.

Alaric homurdanıyor, beni yatağa öyle sert sokuyor ki göğüslerim zıplıyor. Sigara dumanının kokusu bana Daemon'un hâlâ odada olduğunu, beni yetenekli bir oyuncayıymışım gibi almalarını izlediğini söylüyor. Bundan bu kadar hoşlanmamalıydım ama .

Sonra pozisyon değiştirdiler. Ronan ağzımdan çekiliyor, oturuyor ve beni kucağına yayıyor.

Ben onun damarlı uzunluğuna gömülürken, Alaric yanımda diz çöküyor ve saçlarımı yüzümden fırçalıyor. Tadı bana benzeyen kaygan siki dudaklarıma dayanıyor. Ağzımın arkasına kadar kaydırıp öğürme refleksimi tetiklerken ona bakıyorum.

Alaric parmaklarını saçlarımın arasına sokup sıkıca kavırıyor ve sikini boğazıma sokarak donup kalmamı sağlıyor. "Benim için rahatla, bebeğim. İşte böyle. Çok iyi gidiyorsun, siklerimizi tam istediğimiz gibi alıyorsun."

Ronan beni aletin üzerinde elleriyle kalçalarımda yönlendirirken saçlarımdaki tutuşunu gevşetiyor. Ben değil en

Bu yüzden iyi bir ritim tutturmam biraz zaman alıyor.

Kalçalarım yuvarlanıyor ve zıplıyorum, Alaric'in lezzetli sikini doyamıyormuşum gibi emiyorum.

Gerçek şu ki, yapamam.

Sonunda hepsini aynı odada tek başıma yakaladım ve burunlarının dibinden bir parçalarını çaldım.

Şimdi avcı kim?

Fiyatımı topluyorum ve zaferimin tadını çıkarıyorum.

"Ağzın çok iyi hissettiriyor," diye övüyor Alaric, çılgınca iterek. "Sikimin etrafına sarılmış o güzel dudaklarına bayılıyorum."

Ronan olumlu bir şekilde homurdanıyor, meme uçlarımı emiyor ve parmaklarını kalçalarımın sokuyor. Onun cezalandırıcı dokunuşları yüzünden moraracağım.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve dudağı dişlerinin arasında sıkışmış Alaric'e bakıyorum. Tükürük çenemden aşağı süzülüyor ve yanaklarıma bulaşıyor. Hâlâ daha fazlasını istiyorum.

Daha fazla
ahlaksızlık. Daha
fazla alçalma.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyorlarmış gibi Ronan beni kucağından indiriyor ve Alaric'in yanına diz çöküyor. Başımın arkasını avuçluyor ve sikini ağzıma sokuyor. Uyarılmamın keskin tadı dilimde patlıyor ve inliyorum.

Aleti kayboluyor, sonra Alaric sikini boğazımdan aşağı kaydırıyor. Sırayla ağzımı sikiyorlar, bir hamle... iki... değiştiriyorlar. Çarşafı ıslatıyorum, sadece siklerini emerek boşalmaya çok yakınım. Bu nasıl mümkün olabilir?

"Ne kadar iyi bir küçük fahişe. Siklerimizi seviyor musun, küçük melek? İhtiyaçlarımıza hizmet etmeyi seviyor musun?"

Ben cevap veremedim Daemon yatağın yanında beliriyor - üzerinde bir havlu var, yeni duş almış - ve saçlarını yumrukluyor. Başımı arkaya çevirip gözyaşlarıma bakıyor ve

tükürük bulaşmış yüzünü. Sonra bırakıyor ve tatmin olmuş gibi sigarasını içmeye devam ediyor.

Alaric sikini yanağıma vurup ağzımı açmamı emredince başka tarafa bakıyorum.

Bunu çok isteyerek yapıyorum, klitorisimi yatağa sürüyor ve çarşafları kirletiyorum.

Gelip gelmeyeceklerinden şüphe etmeye başlayana kadar bu böyle devam ediyor.

Ama sonra yapıyorlar ve bu şimdiye kadar arzuladığım her şey. Yüzüme sıcak bir çöldeki yağmur gibi beyaz dölleri yağıyor. Onlar beni serbest bırakmalarıyla boyamaya devam ederken, ağrıyan meme uçlarımı çimdikliyorum ve klitorisimi çarşaflara daha sert sürüyorum.

Boşaldım. O kadar bastırılmışım ki amım fişkırıyor ve çarşafları ıslatıyor. İlk kez fişkırıyorum ve farklı koşullar altında olsaydım utanırdım ama hapsedilmiş kalbimin gardiyanlarına bakmak için gözlerimi açtığımda aklımdaki son şey bu.

"İşinin bittiğini mi küçük fahişe?"

Dikkatim sol tarafa yöneliyor, Daemon havluyu indirerek çok sert, damarlı bir siki ortaya çıkarıyor.

"Hâlâ adını açıklamadın ve o tatlı sesini kullanana kadar seni becermeye devam edeceğiz."

Yatak arkamda kayıyor ve Dariana saçlarımı omzumdan çekip kulağıma fısıldıyor: "Sana bir tavsiye, ona söyle yoksa senden geriye birleştirecek bir şey kalmayana kadar seni paramparça ederler."

Daemon yaklaşıyor, harap olmuş yüzüme ve onların işaretlerini taşıyan çıplak bedenime vahşice bakıyor. "Ne olacak, tatlı şey? Konuşmaya hazır mısın, yoksa ahlaksızlığa olan iştahın hâlâ tatmin olmadı mı?"

Cevabım delici bir sessizlik şeklini alıyor. Dudaklarını, kollarımdaki tüyleri diken diken eden zalim bir gülümsemeye dönüştürüyor.

Kalın sikini yumrukluyor ve çenesini kaldırarak sessizce yaklaşmamı ve dizlerimin üzerinde ona tapmamı emrediyor.

Kısa bir süre dudağımı çiğniyorum, kendini tatmin edişini izliyorum. Sonunda, kaderim onun büyük elleri ve kollarındaki damarlar tarafından mühürlendi. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde öne doğru sürünüyorum, o aldatıcı bir şekilde nazik bir dokunuşla saçlarımı alnımdan uzaklaştırırken ona bakıyorum.

Onun nazik bir yanı yok.

Başımın arkasındaki saçları beni irkiltecek kadar sıkı kavradığında, meme uçlarım büzülüyor ve amım yenilenmiş bir ihtiyaçla karıncalanırken seviniyor.

Görüşümü karartan kırmızı sis, onun günahkâr sırtışıyla karşılaşıyor. "Yine oyun oynamaya mı geliyorsun, küçük canavar?"

Hırlıyorum ve beni daha sıkı kavırıyor, saçlarımın tellerini koparıyor.

"Kaltaklık yapma."

Dudaklarım geriye doğru sıyrılıyor ve apliklerden gelen ateş ışığında parlayan keskin dişlerim ortaya çıkıyor.

"Az önce ne dedim ben?" Sesindeki ton kötü niyetli, uslu durmazsam acı çekeceğimi vaat ediyor.

Hâlâ geri adım atmıyorum. İçimdeki canavar, acıya ve kaosa aç karanlık, bana izin vermiyor. Gözlerindeki meydan okumaya yükseliyor ve onu on kat geri yansıtıyor.

Bu sefer gülümsediğinde, azımsanmayacak bir memnuniyetle gülümsüyor. "Dari, tut onu. Ona bir ders vermenin zamanı geldi."

DAEMON

O akşam Aurelia -evet, sonunda ona şarkı söyledik- yatakta sızdıktan sonra oturma odasında toplandık. Elimde bir bira şişesiyle kanepeye yayılmıştım. Bu kadar mutlu olduğum pek görülmemiştir. Zaferin tadı dilimde güzel.

Şöminedeki alevler büyürken, Dari beni dikkatle izliyor. Aurelia'yı sikip atmama rağmen -adına bayılıyorum- Dari hala şüpheleniyor.

Sorgulayıcı bakışlarına dikkat edemeyecek kadar doymuş durumdayım. Ona bakmamı ve aklımdan geçenleri söylemesi için ona fırsat vermemi istiyor. Ben vermiyorum. Kükreyen alevlerin hafif çıtırtısını dinlerken biramı içmeye devam ediyorum.

Ronan kanepede onun yanında yarı uyur vaziyettedir ve parmağının arasına sıkıştırdığı sigara neredeyse filtresine kadar inmiştir.

Tam da kafasını gereksiz yere meşgul eden fikirlerden vazgeçeceğini düşündüğüm anda konuşuyor. "Nedenlerini sorgulamayacak kadar ona takıntılı olduğumu biliyorum ama yine de dikkatli olmamız gerekiyor Daemon. *Senin* de dikkatli olman gerek."

"Ve sen, Dari, rahatlamalısın," diyor Alaric, yüzüstü yatarken.

Yüzünü kollarıyla yastıklayarak yere uzandı.

"Sanırım bizi ," diye mırıldanıyor Ronan sigarayı dudaklarına götürürken, neredeyse parmaklarını yaktığını fark ediyor. Sigarayı sehpanın üzerindeki kül tablasında söndürüyor, sonra bir elini yüzüne sürüyor. "İyileşebileceğimi hiç sanmıyorum."

"Sen ben de," diye kıkırdıyorum.

"Merhaba!" Dariana üçümüzün arasına bakarak kelimeyi uzattı. "Bu onun planının bir parçası olabilir."

"Rahatla biraz," diye homurdanıyor Alaric. "Sen de ona aya asılmış gibi bakıyorsun."

"Sanki," diyor homurdanarak, sonra bana bir bakış fırlatıyor. "Bir tuzak kurmalıyız."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Peki, neden onu yem olarak kullanmıyoruz? Eğer Amenadiel gerçekten de onu bize karşı kullanıyorsa, biz de karşılığında onu kullanabiliriz. Takipçisinden bahsetmiyorum bile. Bu gece oradaydı."

Kıpırdamadan duruyorum, sonra koltuğumda öne doğru oturuyorum. "Ne dedin sen?"

"Onu takip eden kişi... Onu bulduğumda ormandaydı."

"Neden daha önce bir şey söylemedin?"

Bana etkilenmemiş bir bakış fırlattı. "Dikkatim dağılmıştı, unuttun mu?"

Nefes alıyorum ve o devam ediyor. "Hadi bir tuzak kuralım. Doğru planlarsak bir taşla iki kuş vurabiliriz."

"Böyle bir şey olmayacak." Sesimdeki ton tartışmaya yer bırakmıyor, ama yine de tartışıyor.

"Seni korumaya çalışıyorum Daemon. Sen çok düşmanı olan güçlü bir adamsın. Anlamıyor musun? Bu kız yüzünden önlem alamayacak kadar kör olmuşsun. Güneşin onun amından çıktığını sanıyorsun."

"Dikkatli ol," diye homurdanıyorum ve ellerini yatıştırıcı bir şekilde havaya kaldırıyor.

"Tamam, özür dilerim. Sizden tek istediğim güvenliğinizi ön planda tutmanız."

"Senin aklından geçen paranoyakça şeyler için onunkini riske atmayacağım. O yüzden dur."

Arkasına yaslanıyor, kollarını ve huysuz bir çocuk gibi yan yan bakıyor. Dikkati bana dönüyor ve kollarını açıp duygularını yatıştırmak için birkaç sakın nefes alıyor, sonra ayağa kalkıyor. "Ya yaralanırsan Daemon? Sonra ne olacak?" Sehpanın etrafında dönüyor. "Sen tahtın varisisin. Sence baban güvenliğini bu şekilde riske atmana izin verir mi?"

"Bu bir tehdit mi?" Ronan ve Alaric rahatsız bir şekilde yer değiştirirken ben karanlık bir şekilde soruyorum.

Çenesi sıkıştı ve bana verdiği tek tepki bu oldu. Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüğümde gözle görülür bir şekilde geri çekiliyor.

"Tehditlerine boyun eğeceğimi mi sanıyorsun? Arkadaşım olduğun için seni cezalandırmayacağımı mı sanıyorsun?"

Bakışlarını sertleştiriyor. "Ben sadece seni güvende tutmaya çalışıyorum."

"Senin korumana ihtiyacım yok."

Beni omuzlarıyla geçip kapıya yönelmeden önce bir süre daha birbirimize bakıyoruz.

"Güneşin onun amından da parladığını düşünüyorsun, bu yüzden yüksek ve kudretli davranmayı bırak," diye arkasından sesleniyorum.

Kapı aralığında dönüp duruyor. "En azından bıçağın sırtıma saplanmadan önce geldiğini göremeyecek kadar takıntılı değilim." Sonra çiçekli bir parfüm ve kokuşmuş bir tavır telaşıyla gitti.

ÇAPTER
YİRMİ DÖRT

AUREL AI

"Daemon?" Sıcak dudakları uyluğumun iç kısmında gezinirken uykulu bir şekilde nefes alıyorum. Yorgan hışırdıyor ve sonra onun ağzı benim amımın üzerinde geziniyor, onun nefesim hala hassas olan yarığımı gıdıklıyordu.

"Daemon..." Sesim kendi kulaklarıma bile uykulu geliyor. "Benimle dalga geçmeyi bırak."

Parmakları kalçalarıma saplanıyor ve beni en güzel kokulardan biriymişim gibi içine çekmeden önce açıyor. Erkeksi bir homurtu göğsünde titreşiyor ve ellerini kalçalarımın kalçalarıma doğru kaydırıyor. Beni sıkıca kavrayarak ağzına yaklaştırıyor.

Haykırıyorum ve sırtım yataktan kalkarken ayak parmaklarım kıvrılıyor. "Siktir..."

Dili yalıyor, dişleri sıyırıp kemiriyor ve sıcak nefesi kıvrımlarımı havalandırıyor, kapalı göz kapaklarımda zevk patlamaları kıvılcımlanana kadar beni yiyip bitiriyor. Buruşuk çarşafı buruşturuyorum, topuklarım şiltenin üzerinde kayıyor.

"Oh, Tanrım," diye boğuluyorum, sarsılıyorum. "Yapamam... sikemem..."

Bedenimde uyandırdığı haz, kontrol edemediğim ölümcül bir fırtına gibi korkutucu bir doğaya sahip. Akıl sağlığını parçalıyor, ardında yıkım bırakıyor - dudaklarının arasına geri emmeden önce klitorisime üflediğinde dağılan parçalanmış, parçalanmış parçalar. Sonra şaşırtıcı bir güçle beni ters çeviriyor, vücuduyla üzerimi örtüyor ve sert aletini sokuyor. Elleri yukarı kayarak ince boğazımı arkadan sarıyor ve kalın gövdesine alışmam için hiç ara vermeden beni yatağın içine sokuyor. O kadar lezzetli yakıyor ki, yastıklara doğru inliyorum. Karanlık odada gölgesi üzerimde beliriyor, siki cezalandırıcı bir ölümcüllükle içime giriyor. Vurdukça vuruyor, kığımın yanaklarını itiyor, taşakları klitorisimi tokatlıyor.

Tek yapabildiğim iyi bir kız gibi onun acımasızlığına katlanmak.

Elini boğazımdan çekerek inlemelerimi bastırmak için avucunu ağzıma kapattı. Ben inledikçe o beni daha sert sikiyor, amımdan çıkan ıslak sesler onu teşvik ediyor. Muhtaç bir fahişe gibi ses çıkarıyorum.

Onun muhtaç fahişesi.

Karnımda ısı birikiyor, kıvrılıyor ve karıncalanıyor. Boşalmak üzereyim. Spazm geçiren amım sanki onu hapsedmek ve asla gitmesine izin vermemek istiyormuş gibi sikine kenetleniyor. Kahretsin, eğer beni sürekli böyle hissettiriyorsa, asla durmasını istemiyorum.

Burnumu çimdikleyerek hava akışımı etkili bir şekilde kesiyor ve sonra klitorisimi ovmak için elini altına kaydırduğında boşalıyorum. Orgazm bir çarpışma dalgası gibi içimi parçalıyor, ciğerlerim nefes alma ihtiyacıyla yanıyor.

Üç kez daha itiyor, sonra duruyor, amım onun sikini sağlamaya devam ederken kulağıma fısıldıyor. "Ne kadar pis bir orospusun. Bahse girerim Daemon seni hiç bu kadar iyi sikmemiştir."

Donup kaldım.

Her şey durur.

Amenadiel'in siki hâlâ içimde sarsılarak beni dölle dolduruyor. Burnumu serbest bıraktığında burun deliklerim onun baharatlı kokusuyla dolduğu için her seğirmeyi daha da keskin bir şekilde hissedebiliyorum.

Bu kez ağzımın üzerindeki büyük avucunun altında boğuk iniltim duyulduğunda, bu korku ve utançtan kaynaklanıyor.

Daemon olduğunu düşünerek beni becermesine izin verdim.

Amenadiel benden uzaklaşmak için hiçbir hamle yapmıyor, ben de onu üzerimden uzaklaştırmak için hiçbir hamle yapmıyorum. O çok ağır, ağırlığıyla beni hareketsiz tutuyor.

"Her saniyesinden zevk aldığını itiraf etmende sorun yok. Kukun yalan söylemez ve ben yargılamıyorum." Zalim kıkırdaması sırtımdan aşağı ürperti gönderiyor. "Bir amcığın beni hiç bu kadar sıkıldığını hissetmemiştim."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasına akıyor.

Utanç boğazımı tıkıyor ve yaşadığım hiçbir şeye benzemeyen sesimi çalıyor. Sessizce ve zorlukla nefes alarak bekliyorum, ta ki o yumuşayan aletini benden uzaklaştırana kadar. Ancak o zaman geri çekiliyorum ve yapışkan dölleri amımdan sızarken yorganı çıplak göğsüme tutuyorum.

Daha önce hiç bu kadar kirli hissetmemiştim.

Kullanılmış...

Amenadiel öne uzanarak çenemi kavırıyor ve başparmağını dudaklarımın üzerinde çok da nazik olmayan bir şekilde gezdiriyor. "Bir dahaki sefere bu güzel ağzı sikeceğim."

Gözlerim arkasındaki kapıya takıldığında, ona küfürler savurmak üzereyken kendimi kurtarıyorum. Havada asılı duruyor, ardına kadar açık, enfekte olmuş bir yaradan sızan irin gibi karanlık sızıyor. Girdiğim son kapının aksine, bu kapının diğer tarafında beni bekleyen şey siyah bir boşluk. Keşfedilmemiş bir okyanus çukuru kadar derin ve korkutucu.

Amenadiel'in parmakları çeneme saplanıyor ve dikkatimi çekiyor. "Sikimi boğazına öyle bir sokacağım ki, boğulurken ve ağlarken kalçalarımı pençeleyeceksin."

Sessiz kaldığımda, omzunun üzerinden geriye doğru kayan bakışlarımı takip ediyor.

"Kapılara olan bu hayranlığın da neyin nesi?" Sesinde bir eğlence tonu var. Sonra tekrar bana bakıyor ve çenemi itiyor. "İkinci kez girmeye korktuğunu ikimiz de biliyoruz."

Haksız değil.

O kapının ardında her ne gizleniyorsa iyi değil.

Eğri büğrü, romatizmalı parmakları olan gölgeli bir el karanlıktan çıkıyor. Bana doğru uzanıyor, acayip bir şekilde uzuyor ve bükülüyor, kemikler kırılıyor, deri parçalanarak çürüyen et ve kurtçuklar ortaya çıkıyor. Yatağa doğru sürünerek yaklaştığında geri çekiliyorum ve dudaklarımdan korkmuş bir nefes çıkıyor.

"Neler oluyor?" Çarşaf belime dolanırken, karyola çerçevesine doğru sinerek boğuluyorum. Ben de

Amenadiel'in aç bakışlarının çıplak göğüslerimin üzerinde ziyafet çekmek istercesine dolaşmasını umursamaktan korkuyorum.

"Karanlık seni ele geçiriyor."

"Ne?" Solgun, buz gibi ve huysuz parmaklar bileğimi sardığında ayağımı tekmeleyerek çığlık atıyorum.

"Size bir şartla yardım edebilirim."

"Ne durumu?" Beni yakalamaya çalışan korkunç eli tekrar tekmeleyerek ağzımdan kaçırıyorum.

Keskin, yırtık tırnaklar derimi kesiyor ve ayak bileğime batıyor.

"Çok basit." Amenadiel çırpınışımlı izliyor, gözleri karanlıkta parıldıyor. "Bana ait olmanı istiyorum."

Gözlerim yukarı fırlıyor, ama cevap veremedim el bileğimi sarıyor. O kadar sert çekiyor ki yataktan fırlıyorum.

Sert bir gümbürtüyle yere düşüyorum, nefesim ciğerlerimden kesiliyor. Çığlık atıyorum, kapının açık ağzına doğru sürüklenirken yeri tırmalıyorum.

Çığlık atıyorum ama kimse beni duymuyor.

Çığlık atıyorum ama kimse beni kurtarmaya gelmiyor.

Bir irkilmeyeyle uyanıyorum, odayı taramadan önce saçlarımı telaşla yüzümden uzaklaştırıyorum. Yalnızım ve sabahın erken saatleri.

Komodinin üzerindeki saatten gözümü ayırıp yorganı aşağı indirerek acıyan ayak bileğimi inceliyorum.

Kan sızan birkaç uzun çizik tenimi süslüyor. Şaşkın bir nefes alıyorum ve elim ağzıma gidiyor. Paniğimi bastırmak için birkaç derin nefes alıyorum. Ama işe yaramıyor. Korku artıyor, artıyor ve yoğunluğu artıyor, ta ki yataktan fırlayıp hiçbir şey yapmadan oturamayacak kadar çılgına dönene kadar.

Ellerim saçlarımın uzun tellerine gömülü halde odada volta atıyorum. Çekip çekiştiriyorum, ama kafa derimin karıncalanması için elimden geleni yapmama rağmen, bu beni yatıştırmak için çok az şey yapıyor.

İşkence dolu kapılar ve kâbuslara bir tur daha dayanamam.

Odamdan çıkmak için dönüyorum ama gözlerim komodinin üzerindeki buruşuk nota takılıyor. Dün gece orada değildi, değil mi?

Yavaşça ilerlerken içimi bir endişe kaplıyor. Yanlış bir şeyler var. Hem de çok yanlış.

Durup nota bakıyorum. Bu bulaşmış kan damlaları mı?

Titreyen bir elle, kafamın içinde onu rahat bırakmamı ve kaçmamı söyleyen sese rağmen onu almak için uzanıyorum. Karalanmış el yazısını okurken kanatlarım yanımda tedirginlikle çırpınıyor.

Hiçbir yerde güvende değilsin.

Notu yere bırakırken, dudaklarımda korku dolu bir inilti dans ediyor. Sapık yatak odamdaydı ve beni uyurken izliyordu.

Savunmasız yatarken beni öldürebilirdi. "İyi misin?"

Etrafımda dönüyorum. Daemon kapı aralığına yaslanmış, kara kaşlarının arasındaki çatıklıkla bana bakıyor.

Gözleri yerdeki nota kayarken "Ben iyiyim," diye geveliyorum.

Kapıyı itiyor, aramızdaki mesafeyi açıyor, sonra notu almak için eğiliyor. Gözleri karalanmış el yazısının üzerinde uçuşuyor. Yavaşça tekrar okuyor, sonra sıkılmış bir çene ve bakışlarında yanan bir cinayetle bana bakıyor. "Burada mıydı? Seni uyurken izliyordu."

İlk satır bir soru olarak söylenmiş, ikinci kısım sesindeki titreşen öfkeyle vurgulanan bir ifade.

Ne cevap vereceğimi bilemiyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum ve uzuvlarımdaki titremenin yatışması için dua ediyorum.

"Neden buradaki hava bu kadar gergin?" Diğerleri bize katılırken Ronan kapı aralığında yarı şaka yapıyor. Daemon gözlerini benden ayırmadan notu ona uzatıyor.

Ronan "Kahretsin" diye nefes almadan önce bir kez daha sessizlik çöküyor.

"Ne?" Dariana notu çalar.

"Güvenliği sıkılaştırmamız gerek," diyor Ronan Daemon'a sivri bir bakışla.

"İçeri nasıl girdi lan?"

Yatağa oturup gergin konuşmalarını dinliyorum. "Bunu daha fazla yapamayacağım," diye fısıldıyorum.

Konuşmaları sessizleşiyor. Ben ayağa kalkarken yüzlerini bana dönüyorlar. "Gitmem gerekiyor."

"Ne bok yersen ye." Daemon geniş omuzlu bir Tanrı gibi beliriyor. Karanlık bakışları bulanıklaşmaya başlayana kadar yakıyor ve yanından geçmeye çalıştığımda omuzlarımdan tutup beni yatağa itiyor. "Burada kalıyorsun."

"Anlamıyorsunuz." Yatağın üzerine diz çöküp hepsine bakıyorum. "Geri gelecek ve durmayacak."

Daemon'un eli dışarı fırlıyor. Beni boğazımdan öyle bir kavriyor ki kanatlarım sırtımdan fırlayıp komodinin üzerindeki eşyaları deviriyor. "Ve onu öldüreceğiz. Eğer sana yaklaşırsa onu öldürürüm."

"O beni uyurken izledi dün gece... Belki o bile Kendine dokundu," diye boğuldum. "O zaman onu durduramadın."

Kavrayışı sıkılaşıyor ve acımasız dişlerini gösteriyor. "Seni koruma yeteneğimden şüphe mi ediyorsun?"

Yutkunurken boğazım onun sıkı kavrayışı altında titriyor. "En büyük tehdidin takipçi olduğunu sanmıyorum."

"O zaman kim?" bizi yüz yüze getiriyor, karanlık bakışları tenimi yakıyor.

"Öyleyim."

Sessizlik odanın üzerine çöküyor, yoğun, baskıcı ve o kadar çok çatırdayan gerilimle dolu ki, kıkırdayarak dudaklarımdan süzülene kadar nefesimi tutuyorum.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Ses tonuna bakılırsa, neredeyse evet dememi istiyor gibi.

Başım sallanıyor. "Ben değil, içimde yaşayan karanlık."

Daemon eğilip dişlerini dudağıma geçirerek, "İlginç," diyor. Dudağımlı dişlerimden uzaklaştırıyor ve ısırıldığında irkiliyorum. Parmakları boğazımı kazıyor. "Karanlığın için bir mesajım var, küçük meleğim. Eğer başını kaldırır, açgözlü amını dölleriyle doldururken onunla ziyafet çekeceğim. Seni benden çalabileceğini düşündüğü için çıplak ellerimle katletmeden önce onu tasmalayacağım ve iyi bir köpek yavrusu gibi köpek mamaları ile besleyeceğim. İkimiz de biliyoruz ki hiçbir şey yapamaz."

Doğruldu, fermuarına uzandı ve düğmeyi açtı. Dariana yatağı tırmanıp arkama yerleşirken Alaric ve Ronan da onu takip ediyor. Yumuşak elleri saçlarımı topluyor ve kulağıma, "Benim de karanlığa bir mesajım var. Eğer Daemon'a zarar verirse, et parçalarından başka bir şey olmayana kadar seni parçalara ayıracağımı söyle." Saçlarımı çekiştiriyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıp yakıcı bir öpücük konduruyor.

Büyük eller bileklerimi sarıyor ve beni daha yakına çekiyor. Dariana'nın dili benimkine dolanırken ben de iki kalın, ipeksi siki avuçluyor, birlikte okşuyorum. Bacaklarımla arası ıslanıyor, muhtaç ve çok azgınım.

Onun ateşli ağzından uzaklaşarak dikkatimi önümde beliren, seksapel ve tehlike saçan adamlara veriyorum. Ronan arka planda sikini okşuyor, dudaklarında günahkâr bir sırıtışla, katılmak için acele etmiyor.

Daemon ve Alaric'in zonklayan siklerini kaldırırken onlara bakıyorum. Bana kirli, pis şeyler yapmalarını ve kulağıma kâbusumun kalıntılarını silip süpüren aşağılayıcı pislikler fısıldamalarını istiyorum. Çünkü aralarındaki yapışkanlık

Yataktan kalktığımdan beri bacaklarımdan sızan şey Amenadiel'e ait değil.

Sadece bir rüyaydı.

Başka bir şeye inanmayı reddediyorum.

Daemon parmaklarını yanağımda gezdirerek, "Sik için çok açgözlüsün," diyor. "Kirlletilmeye ve bir sürtük gibi becerilmeye çok hevesli." Sonra sonradan aklına gelmiş gibi ekliyor, "*Bizim* ."

onun zalim sözlerine rağmen, onun dokunuşu dolu ile

Sanki ısırik izleri ve dölllerle kirlletmek istediği bir tanrıça gibi bana tapınmaktan kendini alamıyor.

DAEMON

Kanatlarının hala tam olarak görüldüğünden habersiz bana bakışı kalbime komik şeyler yapıyor ve dişlerini dolgun alt dudağına batırdığında ve ağır gözleriyle ona sert davranmam için bana yalvardığında, ciddi bir şekilde cevap veriyorum. Onu yatağı yatırıp ön tarafına doğru çeviriyorum ve sikimi dar amcığına sokup elimi saçlarına atarak başını yataktan kaldırıyorum. Ben onun zonklayan amına vurdukça yatak çerçevesi defalarca duvara çarpıyor. Onu vahşi bir hayvan gibi becerirken yüksek sesli çığlıkları kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Diğerleri de yatağı tırmanıyor, aletlerini onun sallanan vücudunda gezdiriyor, mükemmelliğini mahvetmek için sıranın kendilerine gelmesini bekliyorlar. Ben alfayım, onu ilk ben sikerim.

Bunu biliyorlar.

"Bu am beni delirtiyor," diye tıslıyorum acımasız bir hamleyle. Ona o kadar sert çarpıyorum ki, saçlarını koparmamam ya da boynunu garip bir açıyla kırmamam bir mucize. "Karanlığın şimdi nerede, hmm? İçindeki fahişe kadar iyi bir sakin tadını çıkarıyor mu?" Gözlerim yana kayıyor, yatakta bacaklarını açmış ve parmaklarını pembe amının derinliklerine gömmüş Dari'ye bakıyorum. Aurelia'yı sert sikime yerleştirmemi izlerken kendini beceriyor. Ve kardeşlerim, onun tatlı amının, götünün ya da ağzının tadına bakıp bakmadıklarını artık umursamıyormuş gibi damarlı aletlerini kaldırıyorlar.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez Ronan kendini Aurelia'nın önünde konumlandırdı. Dudağını ısırarak Aurelia'nın yüzünü dölle kaplıyor.

Kirpiklerini kaplayınca irkiliyor ama dilini dışarı çıkarıp inliyor. Dışarı kayıyorum, ileri doğru bastırmadan önce kıcını kaplamak için uyarılmasını kullanıyorum. Çok sıkı, sikimi boğuyor. Bir iblisin korkuyla beslenmesi gibi onun acısıyla besleniyorum. I

Daha fazlasını istiyorum, bu yüzden nazik olmak ve bir beyefendi gibi yavaşça içine girmek yerine, onu tek alıyorum. Sıkı kışına sonuna kadar gömüldüğümde çenemin göğsüme düşmesine izin verdim. Bu zevk çok fazla. Dişlerimin arasından tıslıyorum.

"Dari'nin amını sikmemin sakıncası var mı?" Alaric küçük meleğimle alay ediyor.

İçinde öfke kükrerken dişlerini sıkıyor. Ona saldırmaya çalıştığında onu zapt etmek için tüm gücümü harcıyorum.

"Sakin ol," diye homurdanıyorum, sikimi kışının derinliklerine sokuyorum. "Bizim için iyi bir küçük kız ol. Dari'yi aletten mahrum etmek istemezsin, değil mi?" Çenemi Alaric'e doğru kaldırıyorum, devam etmesi için sessiz bir talep. İçindeki canavarı dışarı çıkıp oynaması için ikna etmek istiyorum. Eğer beni -krallığın varisini- tehdit etme cüretini gösterirse ona bir ders vereceğim.

Alaric bir sırtışıla Dari'nin açılmış bacaklarının arasına yerleşir ve Dari dirseklerine dayanarak ona bakarken, Alaric şişmiş klitorisini sikinin kalın başıyla tokatlayarak içine girer ve Aurelia'nın soyulmuş dudaklarından bir hırıltı dalgasının kaymasına neden olur.

Ronan yatağımın başucundaki çekmeceyi karıştırıyor, sonra elinde bir tıkaçla dönüyor. Kırmızı topu kızın ağzına zorla sokuyor ve deri kayışı başının arkasına sabitliyor.

"Her zaman benden bir adım önde," diye kıkırdıyorum.

"Kaçarsa dişleriyle birinin şahdamarını istemeyiz."

"Kaçamayacak," diye , çırpınmaya devam ettiğinde sikim kışında seğiriyor.

Alaric sanki meleğimizi de kızdırmak istiyormuş gibi Aurelia'nın amcığına vururken Dari büyük bir hayranlıkla onu izliyor.

Aurelia hırlamaya ve yatakta kıvranmaya devam edince, Dari'nin çenesini tutup dikkatini çekiyor. "Amını sikerken bana bakKüçük veledi görmezden gel. Daemon onunla ilgileniyor."

Aurelia'nın içindeki karanlığı o kadar kızdırıyor ki, kalçalarım kışına çarparken onu ağırlığımla zapt etme çabalarımı ikiye katlamak zorunda kalıyorum. Hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştım.

"Benimle savaşılmaya devam et, küçük cadı," diye homurdandım. "O küçük kışını kasıklarına doğru kıvrır. Bu beni çok tahrik ediyor."

Her zaman şiddete karşı bir iştahım vardı. Karanlığımı şımartmayı hep sevmişimdir. Ve ben de onunkeye boyun eğdirmeye bayılıyorum.

Sanki Ronan da onun kırmızı gözlerinden ve minyon bedeninden gelen vahşi seslerden hoşlanıyormuş gibi oturup burnuna .

"Tanrım, kahretsin," diye homurdanarak tüm ağırlığımlı onun üzerine verdim. "Siktir, yapamıyorum..."

"O senin için çok mu güçlü kardeşim?" Ronan benim mücadelele fazlasıyla eğlenerek alay ediyor.

"Rüya görmeye devam et." Sikimi o kadar içine sokuyorum ki yıldızları görüyorum.

"Oh, kahretsin, geliyorum," diye inliyor Dari, göğüsleri elbisesinin içinde zıplarken başını geriye atıyor. Alaric çekiliyor ve amcığının üzerindeki işini bitiriyor, onu serbest bırakmasıyla kaplıyor.

Aurelia'nın içindeki canavar döner.

Çırpınıyor ve hırlıyor, gözleri parlak kırmızı parlıyor ve ihmal edilmiş amcığı ihtiyaçla fişkırıyor.

Lanet olsun, benimle böyle savaşılmaya devam edecekse daha fazla dayanmam. Ama onu dize getirene kadar gelmeyi reddediyorum.

"Sikime boşalmanın zamanı geldi *Aurelia*," diye fısıldıyorum kulağına ve şaşırtıcı bir şekilde, belki de kadar şaşırtıcı değil, kıpırdamadan duruyor. "İşte benim iyi kızım, sikimi çok iyi alıyor. Kışını yırtmasını seviyorsun, değil mi? Sana bir sır vereyim." Kulak memesini ısırđım, sonra homurdandım, "Bayılıyorum."

Ağızındaki tıkaçın arkasından boğuk bir çığlık atıyor, vücudu titriyor ve titriyor. Onu daha sert beceriyorum, itiyorum

Taşaklarım fişkırان amına çarpacak kadar derine inene kadar sikimi götüne sokuyorum ve o da benim için ikinci kez boşalıyor, titreşen sikimi sıkı götüyle boğuyor.

, içine boşalıyorum.

Sonsuza kadar devam ediyor, güçlü, nefes kesen dalgalar halinde içimde yuvarlanıyor. Sikim kıkında seğirirken kısa bir an için hayatta kalıp kalamayacağımı merak ediyorum. Onu becermek tehlikeli bir iş.

ÇAPTER
YİRMİ BEŞ

AUREL AI

I Duşumu bitirip dışarı çıktım, havluya uzanırken tenimden su damlıyordu. Daemon ve diğerleri yüzünden her yerim ağrıyor.

Lavabonun üstündeki aynada kendime bakarken yavaşça yaklaşıyor. Boğazımı morluklardan oluşan bir kolye süslüyor. Parmaklarımı mor izler boyunca gezdiriyorum ve elimi indirirken dudaklarımda yumuşak bir gülümseme belirliyor. Sonunda onlarla bir yere varıyorum. Bugünkü sert muameleleri Cehennem'e ilk geldiğim zamanlardaki anılarımı canlandırdı. Kalbimi çalıp siyah mürekkebe batırdıkları zamanları.

Onları bana geri getirmek için her şeyi yaparım, bu süreçte kendimi kaybetsem bile, yeter ki Daemon'un çakıllı sesi beni yüzeye geri çeksinsin.

Havluya sarınarak banyodan çıkıyorum ve duraklıyorum.

Lucifer sırtı bana dönük bir şekilde pencerenin yanında duruyor. Arkasını dönüyor ve gözlerini vücudumda gezdiriyor.

Daha fazla kıyafet giymeyi dileyerek havluyu kendime doğru tutuyorum. Yavaşça bana doğru yürürken aramızdaki güç dinamikleri bundan daha bariz olamazdı. Ben yarı çıplakken, nemli saçlarım tenime yapışmışken, o ütülü bir takım elbise içinde kusursuzca giyinmişti. Cehennem ateşi, odun dumanı ve tehlike gibi kokusu duyularımı işgal ediyor. Önümde duruyor, niyetli bakışlarıyla beni soyuyor.

Yemin ederim Lucifer ince havlunun altından sertleşmiş meme uçlarımı görebiliyor.

"Cehennemde söylentiler hızla yayılır." Derin sesi boğazımı sararken erotik bir tehlike saçıyor ve Daemon'un kolyesine çürükler ekliyor.

"Söylentiler mi?" Dikkatlice soruyorum.

"Aptal numarası yapma," diyor ve başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirmek için uzanıyor. Eli uzaklaşıyor, arkası bacağına sürtünüyor. Parmakları tekrar tekrar birbirine sürtünüyor. Çarpık bir ritüel, fark etmeden edemiyorum.

"Her şey bana çok uygun geliyor." Yavaşça etrafımda dönüyor. "Oğlum İrlanda'ya gitti ve sen onu bıçakladın."

"Ben yaptım-"

"Suçu bir sapığın üzerine attın. Daemon çok yaralıydı ve kendinde değildi ve şimdi senin uydurduğun yalanlar yüzünden o geceye dair anıları çarpıtılmış durumda."

"Ben yalan söylemedim-"

Lucifer bitirmeme izin vermiyor. "Belki de onu bıçaklamak istememiştir. Belki de içindeki karanlık sonunda seni sahiplendi ve kendine geldiğinde bir hikâye uydurmak daha kolay oldu, hmm?"

Dudağım titriyor ama kendimi savunmaya çalışırsam sözlerimi çarpıtacağını bildiğim için sessiz kalıyorum.

"Çok önemli bir şeyi unutuyorsun *Aurelia*. Ben Lucifer'im. Asıl olan." Çenemi kavriyor ve yaşlarla dolup taşan cam gibi gözlerimi kendi gözlerine yaklaştırıyor. "Ben Şeytan'ım. Karanlığı bilen biri varsa, o da benim. Onu ben icat ettim, hatırladın mı? Tanrı sırtını dönerken onu kendi ellerimle büküm ve şekillendirdim." Çenemdeki tutuşu uyarırcasına sıkılaşıyor. "Karanlığın seni nasıl canlı canlı yediğini, ruhunun son kalıntılarını da yok etmekle tehdit ettiğini biliyorum. Kanatlarının, saçlarının ya da teninin rengi ne olursa olsun, sen ışıktan doğdun ve bardağın yarısı boş da olsa, içi yankılanarak boş da olsa, ışıktan kalmaya devam edeceksin. İçi boş bir bardağın tek sorunu başka şeylerle doldurulabilmesidir. Daha az hoş şeylerle." Başparmağı tekrar dudaklarımın üzerinde ritmik bir şekilde gezinmeye başladı. "Ve şimdi bardağın kenarından yoğun bir sis gibi içeri akan karanlığın gücünü dengeleyecek ya da taşıracak bir ışık kalmadı. Ruhun yavaş bir ölümle boğulmaya terk edildi."

Kalbim göğsümde acıyla çarpıyor. Karanlık bakışlarındaki acı vaadini görmezden gelmeye cesaret edemiyorum.

"Eğer dikkatli olmazsan, kendini tamamen kaybedersin. Eminim bunun olmasına neden izin veremeyeceğimi anlayabiliyorsunuzdur. Oğlum sana karşı sağlıksız bir saplantı geliştirdi ve sorunumun en kolay çözümü seni öldürmek olsa da, bu en akıllıca çözüm değil. Oğlum benim onun yaşındaykenki halime çok benziyor; öfkeli, son derece sadık ve sahiplenici. Şimdi sana zarar verirsem, kaçınmayı tercih edeceğim bir çatlağa neden olurum. Bu yüzden oynamasına izin vereceğim." Kuruyan saçlarımdan bir tutamı okşuyor. "Yakında senin altın amcığından sıkılacak ve o gün geldiğinde kaçsan iyi edersin küçük melek, çünkü oğlumu ikinci kez büyüleyemeden seni katledeceğim. Şu andan itibaren gözüm hep üzerinde olacak. Eğer oğluma zarar verirsen, sana ölümü diletirim, anladın mı?"

Sessiz kaldığımda Lucifer çenemi itiyor.

"Anlaştık mı?"

"Crystal," ısırđım.

"Güzel." Beni bırakıyor ve havlunun kanadını tutmak için uzanıyor. Keskin bir çekişle havlu düşüyor ve çıplak bedenimi onun soğuk, acımasız gözlerine maruz bırakıyor. Tenimdeki belli belirsiz morluklara ve ısırık izlerine bakıyor. Oğlunun vahşî tutkusunun neden olduğu her kusuru.

Genelde gururla taşıdığım ama şimdi kapatabilmeyi izler. Bana bakışı kalbimi acıyla sıkıştırıyor, sanki ayakkabısının altındaki kir ve ezmesi gereken bir böcekmişim gibi. Onun beni kabul etmesini ne kadar arzuladığımı kendime itiraf etmek istemiyorum. O Daemon'un babası ve aralarındaki gergin ilişkiye rağmen Daemon'un küçük bir parçası hâlâ karşımdaki adama saygı duyuyor.

"Dediğim gibi," diyerek göğüs ucumu çimdiklemek için uzanıyor, ama ben uzanmaktan vazgeçiyorum, "oğlum yakında sıkılacak."

Lucifer daha sonra beni bir anlığına etkisiz hale getiren türden bir gülümseme takınıyor çünkü çok aldatıcı bir şekilde sıcak. O kılık değıştirme kendini maskelerin arkasında kamufle etme konusunda bir uzman.

dış dünyaya giyer. Ama arkasında gizlenen kötülüğü görüyorum.

Ormandaki dişli ağaçlar gibi fısıldıyor bana.

"Yakında tekrar görüşeceğiz *Aurelia*." Adımın her hecesini bedenimmiş gibi telaffuz ediyor. Dilindeki sözcükler, zevkten kurutmak için etimin dolaşan usta dokunuşları.

İstemsiz bir ürperti omurgamdan aşağı akıyor ve olmaması gereken yerlere yerleşen karıncalanmalarla yayılıyor.

Sıcaklık boynuma tırmanırken kalçalarım birbirine yapışıyor. Lucifer bu ahlaksız yerde nihai alfa.

Kurt değiliz ama bedenim hâlâ bakışlarındaki emre ve sesindeki tehlikeye tepki veriyor.

Basit bir bakışıyla beni dize getirebilir. Bu gücü kullanmamayı seçiyor ama tenimin kızarmasını izlerken bundan zevk alıyor.

Ve sonra son bir çıkıp gidiyor, tehditleri erkeksi, ilkel kokusuyla birlikte havada asılı kalırken beni nefesimi tutmaya bırakıyor.

Geldiğimi gizlemeden ön kapıyı çarparak kapattım. İstesem de yapamam, bu kadar kızginken olmaz. "Amenadiel!"

Loş koridora pantolon ve siyah düğmeli bir bluz giymiş olarak girer. Kravatını gevşetmiş ve kollarını katlayarak bronzlaşmış ön kollarını ortaya çıkarmıştır.

Parmaklarını şıklatarak duvardaki meşaleleri yakıyor, sonra bana kimseyi kandırmayan bir gülümseme sunuyor. "Seni buraya getiren nedir, Angel?"

"Bana aptalı oynama." Ona doğru yürüdüm ve yanağına bir tokat attım. "Peçe onarılmadı."

"Oh." Gülümsemesi genişliyor. "Seni bu sonuca ne götürdü?"

Ona ters ters bakarken dişlerimi gıcırdatıyor, ellerimi iki yanıma sıkıştırıyorum. "Tam olarak ne olduğunu biliyorsun."

Yüksek sesle söylemeye dilim varmıyor; rüyamda beni sikinin üzerine boşalana kadar nasıl siktiğini. Düşüncesi bile kulaklarımın ucunu yakıyor.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Gülümsemesi kayboldu ve bakışları sertleşti. "Geri döndüğümüzde peçeyi onardım."

"Seni lanet yalancı!" Koridorda yürürken arkasından gözyaşı döküyorum. "Beni rüyamda ziyaret ettin-"

Amenadiel bana doğru dönüyor. "Belki de benden etkilendiğin ve bunun senin çarpık hayal gücün olduğu hiç aklına gelmedi mi?"

Dudaklarımdan acı bir homurtu çıkıyor. "Neden kabul etmiyorsun?"

Gerçek şu ki, ona ihtiyacım var ve o bunu yapana kadar, küçük bir şüphe kırıntısı, gitmeyi reddeden davetsiz bir misafir gibi bilincimin sınırlarında oyalanacak.

"Rüyalarında sana sinsice yaklaştığımı itiraf etmemi mi istiyorsun? Söyle bana küçük melek, rüyalarında tam olarak ne *yapıyorsunuz*? Ne? Fantezilerinin doğası nedir? Tatlı amını yalıyor muyum? İyi bir kız gibi diz çöküp sikimi emmek için can atıyor musun? Seni beceriyor muyum? Perdeyi geçtiğimde tam olarak ne oluyor?"

Yanaklarım utançtan kızarıyor ama geri adım atmayı reddederek "Aklımı kaçırmıyorum" diyorum.

Mırıldanıyor, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor, sakinliğin resmi. "Sen öyle diyorsan."

"Ayak bileklerimde çiziklerle uyandım ve... ve..." "Ve ne?" O eğiliyor yakın, onun sesi düşüyor içinde oktav. "Söyle."

Ona bakıyorum, sessiz kaldıkça ellerim terden nemleniyor. Sonunda konuştuğumda, sesim sadece bir fısıltı. "İçimden döl aktı."

Gülümsemesi geri geldi, ateş ışığını yansıtıyor. "Boşalmak mı dedin?"

"Evet..."

Öpüyor. "Yaramaz kız."

Ona tekrar tokat atmaya gidiyorum, ama bu sefer geldiğini görüyor ve bileğimi tutuyor.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım. Kabuslarını gerçeğe dönüştürmek istemiyorsan tabii."

Elimi çekerek, birbirimize bakarken burnumdan soluyorum. O, hiç de bir eğlenceyle, ben ise bakışlarımda alev alev yanan bir öfkeyle.

"Çizikleri nasıl açıklıyorsun?" "Belki de uykunda kaşınmışsındır?"

"Bir Kaşınıyor musun?" I katlayın benim eller üzerinde benim Göğüs. "Do Buna ciddi inanıyor musun?"

"Alternatif ne?"

Bakışlarım yoğunlaşıyor. "Açık bir kapı vardı -başka bir geçit- ve bir el uzanıp beni yakaladı."

"Portaldan bir el uzandı ve seni mi yakaladı?" "Evet!"

Çığlık atıyorum. "Lanet olası bir el."

"Şunu doğru anlamama izin verin. Uykunda seni okşadım, açık kapıdan bir el göründü ve sonra ayak bileklerinde çizikler ve içinden sızan dölle uyandın."

"şeklini beğenmedim."

"Ne taraftan?" Oturma odasına doğru adım atıyor ve ben de ayı postuna takılmamaya dikkat ederek onu takip ediyorum.

"Sanki deliymişim gibi. Deli değilim. Ve sen bana yalan söylüyorsun. Ne amaçla, bilmiyorum."

Amenadiel kendine bir bardak kehribar rengi sıvı dolduruyor ve yudumlarken kenarından bana bakıyor. Bakışlarının altında kaymamaya çalışıyorum. "Daemon'un gözetiminden nasıl kaçtın? Buraya gelmene izin verdiğinden şüpheliyim."

Dişlerimi sıkarak başka tarafa bakıyorum. "Yatak odasının penceresinden kaçmış olabilirim de olmayabilirim de."

"Yaramaz kız."

Suçlayıcı bir parmakla onu işaret etmeden önce bakışlarımı kısık gözlerle ona geri çeviriyorum. "Bana istediğin kadar yalan söyleyebilirsin ama bu numaranı yemem. Bir dahaki sefere beni uykumda zorla becermeye karar verirsen, seni yine zihnimin içine hapsedirim. Buna ne dersin?"

"Böylece seni uykunda taciz etmeye devam edebilirim?"

Ağzım kapanıyor ve bana doğru gelirken elindeki bardağı yakındaki bir konsol masasına bırakıyor. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, Angel. Seni zorla sikmiş olsaydım burada böyle telaşlı görünmezdin. Burada olmanın, beni böyle..."-kelimeleri ararken dudağına vuruyor-"içler acısı eylemlerle suçlamanın tek nedeni, ahlaksız ve ihmal edilmiş bir parçanın bunu arzulamasıdır. doğruluk, bulaşıcı bir siğilin inatçı ruhuyla ruhunuza inatçı küçük ışık, gitmenize izin vermiyor. Sizi yalanlarla, suçluluk ve utanç fısıltılarıyla besliyor. Ama aramızda kalsın, ben bunun ne olduğunu görüyorum - son ölüm sancıları. O halde neden onu kaynağından kesip atmıyoruz?"

"Ne sen?"

"Karanlıkla savaşmak yerine... Neden ona teslim olmuyorsun? Neden onunla savaşıyorsun?"

"Neden savaşıyorsun?" Sesim kuşkulu geliyor. "İster inanın ister inanmayın, insanları incitmek istemiyorum."

Şöminedeki alevleri metal bir çubukla karıştırmak için yanımdan geçerken başını iki yana sallıyor. "İşte yine o siğil."

"Saptırıyorsun."

Kükreyen alevlerin çerçevelediği Amenadiel sopayı tekrar yere bırakıyor ve dönüp bana bakıyor. "Saptırmak mı?"

"Evet, yaptığın şeyi itiraf etmek zorunda kalmamak için dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun."

"Yine mi o konuya döndük? Bana olan takıntını aşmalısın. Ben kendi güçlü bir meleğim, neden küçük bir kızın rüyasına girip onu baştan çıkarayım ki?"

"Sen söyle, Amenadiel." Sonra aklıma gelmişken ekliyorum, "Ve sana takıntılı değilim."

Bana doğru yaklaşıyor, ensemden tutuyor ve beni içine çekmek için eğiliyor. Burnu boynumun kıvrımına doğru ilerliyor ve kulağımın kabuğuna doğru fısıldıyor, "Eğer küçük bir kıza aşık değilsen, o zaman neden titriyorsun?"

Bu küçümseyici pislik. Kurtulmaya çalışıyorum ama o beni daha sıkı tutuyor ve kollarının arasında hareketsiz kalmamı sağlıyor. Kanatları arkasından açılarak bizi sapkın arzular ve yozlaşmayla bir dünyada kozalıyor.

Işığın son kırıntısı da kayboluyor ve dudakları kulağıma değerken sıcak nefesi karanlıkta kulağımı gıdıklıyor.

Titremeler omurgamdan aşağıya doğru yarıyor ve daldırdığım midemin dibinde ısınmış bir sıvı havuzuna yerleşiyor.

"Rüyaların gerçek olsun ya da olmasın" -parmak uçları belimin kıvrımından aşağı kayıyor ve beni kavrayıp dudaklarımdan bir nefes çıkmasına neden *oluyor*- "içindeki canavar, *tedirgin canavar* benimkini çevreliyor. Karanlığın benimkine tatlı sözler fısıldarken, karanlık geceye sürüklenmeyi ve parçalanmayı bekliyor, özlüyor ve dua ediyor." Beni sert bedenine öyle bir çekiyor ki nefesim kesiliyor.

"Bırak beni." Sesim soluk soluğa bir mırıltı halinde çıkıyor ve ondan etkilenmiş gibi konuştuğum için kendime lanet ediyorum.

Ben .

Değil
misin?

Mideme sert bir şey saplanınca boğazım düğümleniyor. Aklımın oraya gitmesine izin veremem.

Kesinlikle olmaz.

"Gitmene izin vermemi mi istiyorsun? Yoksa açlıktan ölmek üzere olan canavarı gölgelere geri dönmeye mi zorluyorsun? Onu uzun süre aç bırakmak iyi bir şey değildir."

"Rüyamda elin bana uzanırken, bana yardım edebileceğini söyledin."

"Yani sadece kötü fantezilerinin nesnesi değil, şimdi de kurtarıcın mıyım?" Sesi o kadar eğlenmiş geliyor ki, geçici olarak onun transından kurtuluyorum.

"Kendine gel." Onu itmeye çalışıyorum ama "Rüyamdaki kapının ardında ne olduğunu biliyorsun" diye homurdanırken kolları beni yakalıyor.

"Sadece inatçı değilsin, aynı zamanda küstahsın da." "Ve sen bir ." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz yüzüm kızardı.

Çünkü şimdi dikkatim karnıma bastıran kalın boyuna odaklanmış durumda. Büyük ve sert.

Hem de çok sert.

Ve tam bir nefes almayı bu kadar zorlaştırmamalı.

Onu itiyorum ve o da bana izin veriyor, çok şaşıyorum. Ama sonra Dmitriy odaya giriyor ve ikimize de dikkatle bakıyor.

"Bakın kim bizi varlığıyla onurlandırmaya karar vermiş." Amenadiel'in bu kadar toparlanmış görünmesi beni sinirlendiriyor. Aleti ütülü takım elbisesinin pantolonunu zorluyor ve Dmitriy'nin bundan haberdar olmaması için dua ediyorum. Ama kendi sınırlarından kaçıp beni öğle yemeği olarak yemek isteyen zehirli bir yılan gibi görünürken nasıl fark etmemiş olabilir ki?

Kaçamak bir bakış daha atarken bile bu düşüncelerden sıyrılıyorum.

Benim neyim var böyle?

Amenadiel haklı; içimde çok karanlık ve korkutucu bir şey fısıldıyor.

"Akşam yemeğine kalacak mısınız?" Amenadiel'in derin sesi düşüncelerimi paramparça ediyor ve gözlerimi pantolonundaki şişkinlikten ayırıyorum.

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. "I-uh..." Dmitriy'ye bakarak yutkunmaya çalışıyorum ama cümlemi tamamlayamadan hizmetçiler bir grup dehşet içindeki insanı getiriyorlar.

Göz kırpıyorum, sonra bir daha kırpıyorum.

Lucifer'de akşam yemeği yediğimizde zincirlenmiş kızlar sessiz ve ağırbaşlıydı. Sofistike bir görüntü. Öte yandan bu insanlar çığlık atıyor ve ağlıyor.

Ve kan.

Kapılardaki boşluğun altından kalın, siyah bir sis sızarken burun deliklerim alevleniyor. Geri adım , neredeyse ayının kafasına takılıyordum. Sis, döşeme tahtalarının üzerinde iz bırakıyor, gittikçe yaklaşıyor. "Amenadiel?"

"Onunla savaşmayın," diyor, insanların bir köşeye sinmiş olduğu yere doğru rahatça yürüyerek. "Bırakın sizi ele geçirsin."

"Ne yapıyorsun sen?" Yaralı bir insanı kolundan tutup, yerdeki kan izlerine aldırmadan çekerek ayağımın dibine bırakırken soruyorum.

Ben ayak bileklerime tırmanan gölgelerden uzaklaşırken, Dmitriy kanepeye oturuyor ve cebinden telefonunu çıkartıyor.

Bu çok gerçeküstü.

Onların gözleri önünde kontrolümü kaybediyorum ve Dmitriy sanki bu normalmiş gibi ekrandan başını kaldırıp bakmıyor bile. Normal değil. Varlığımın her zerresi bunun böyle yapılmayacağını biliyor.

Amenadiel etrafımda dolanıyor, st kollarımı kavrıyorsa ve kulağıma fısıldıyor, "Hissedeabiliyorsa musun? Seni ele geçirirken kalbinin nasıl daha hızlı attığını? Bırak, tatlım. Karşı koyma."

İnsan ayağa fırlar ve koşmaya çalışır, ancak Bacağındaki kesik yüzünden yürüyüşü bozuldu ve topallayarak yürüyor.

Bu yanlış bir şey.

Görüşüm buğulanıyor ve ruhuma karanlık çökerken dişlerim uzuyor.

"Bir avcıdan asla kaçma," diyor Amenadiel omuzlarımı bırakmadan önce kulağıma üfleyerek.

Chapter
YİRMİ ALTI

DAEMON

T Dariana'nın beni odada adımlarken gözlerindeki endişe sinirlerimi bozmaya başladı. Kahveyi fırlattığımdan beri bana bakmayı bırakmadı. duvardaki masa.

Ben konuşmamaları gerektiğini biliyorlar. Söyledikleri hiçbir şey içimdeki öfkeli canavarı sakinleştiremiyor.

O bulunana kadar sakinleşmeyeceğim. Ve o zaman bile, bu duyguları dizginlemem uzun zaman alacak.

İlk sahip olmamam gereken duygular.

Şömine rafına doğru yürüyorum, bir şamdan alıp onu da fırlatıyorum, çünkü lanet olsun, bu kadar sinirliyken bir şeyleri kırmam gerekiyor.

"Hangi cehennemde o? İki gün oldu... Öylece ortadan kaybolamaz."

Daha fazla sessizlik.

Adımlarımın ortasında duruyorum ve kanepede oturanlara ters ters bakıyorum. "Nerede lan bu kız?"

"Daha önce de söylediğim gibi," diye başlıyor Dari, "bahse girerim amcanla birlikte."

Bunu her söylediğinde, daha da tedirgin oluyorum.

"Eğer gece yarısı gezintisine çıkmak , size söyledim."

Tekrar volta atmaya başlarken onu görmezden geliyorum, damasko halıda bir delik açıyorum. "Lanet pencereden kaçtığına inanamıyorum. Neden ilk taşındığında pencereleri kapatmayı akıl edemedim ki?"

"Artık bu halloldu, değil mi?" Alaric başparmağını omzunun üzerinden parmaklıklılı pencerelere doğru salladı. "Babanın personeline olası her kaçış yolunu kapattırdıktan sonra burası maksimum güvenli bir hapisaneyi andırıyor."

Ronan bir kahkaha atıyor, bacaklarını önünde uzatmış. "Kadınları nasıl tavlacağını biliyorsun. Onları kilitle

Malikaneniz. Parmaklıklı pencereleri olan bir odada uyumaya bayılacaktır."

"Yüzüme bak," diye emrediyorum, yüzümü göstererek. "Onun ne istediğini ya da yeni uyku düzeni hakkında ne hissedeceğini umursuyor gibi mi görünüyorum? Eğer lanet olası bir hapisanede uyumak istemiyorsa, lanet olası pencerelerden kaçmamalı."

Alaric kapalı yumruğuyla bir kahkahayı bastırır.

Bunu da görmezden geliyorum çünkü görmezden gelmezsem onu öldürebilirim. Şimdi acele kararlar vermenin zamanı değil. "Ya sapığı onu kaçırdıysa?"

Bu düşüncenin beni bu kadar dehşete düşürmesi hoşuma gitmiyor. Ben onu korumak için yanında değilken birinin küçük cadıya zarar vermesi fikri...

Ellerimi iki yanımda yumrukluyorum ve kendimi için sert bir nefes veriyorum. "Bunu yapamam. Birini öldürmem gerek."

"Her zaman ne deriz?" Ronan bir alev topunu elden ele savurarak cevap veriyor. "Eğlenmek için öldürmemeliyiz."

Patinaj yaparak duruyorum ve Dariana onun yanında kahkahayı patlatırken ona inanmaz bir bakış atıyorum. "Ne tür saçmalıklar saçıyorsun şimdi?"

Bana bakıyor ve sonra bir anlık hızla ateş topunu bana fırlatıyor. Tam zamanında eğildim. "Reflekslerini kaybedecek kadar öfkeli olmadığını görmek güzel."

"Bu ne içindi?" Bütün bakışlara rakip olacak bir bakışla onu hizalayarak homurdandım.

Dariana'nın yüksek sesle gülmesi sinirlerimi bozuyor, ama ben de ona ters ters bakınca daha da sert gülüyor.

İnanamayacağım kadar sinirlenerek ikisine de cehennem ateşi fırlatıyorum. Dariana bir çığlık atarak kendini yere atıyor ve bu çığlık kısa sürede kahkahaya dönüşüyor. Bir kızı sakinle boğmadan nasıl susturabilirsin ki?

Tam o sırada ön kapı açılıyor ve bakışlarımızı değiştirerek sessizliğe gömülüyoruz. Hışımla koridora çıktım ve tepeden tırnağa örtülü Aureliayı görünce durdum.

kan ve vahşet içinde. Sanki biri üzerine bir kova kan boşaltmış ve onu iç organlar ve et parçalarıyla süslemiş gibi görünüyor.

"Ne oluyor lan?" Diğerleri bize katılırken Alaric arkamdan nefes alıyor. Onun bu yorumunu Dariana'nın sesli soluğu takip ediyor. Kendimi toparlayarak ona doğru yürüyorum ve sırtını kapalı kapıya yeterince kuvvetle vurmaya itiyorum. Ciğerlerindeki rüzgâr. "Hangi cehennemdeydin?" "İlk sorunuz bu mu?" Dari soruyor, "Neden o değil

Taylor Swift konserinde kana susamış gibi mi görünüyor?"

Kızgın olduğumda nefret ettiğim bir şey varsa, o da sağduyudur.

Lanet olası sağduyu.

Kelimesi bile sinir bozucu.

"Lanet soruya cevap ver," diye homurdanıyorum, Dari'yi görmezden gelerek. Sertleşiyorum ve bakır ve insan erkeğin ardında kalan kokuyu solumak için yaklaşıyorum.

Dari başından beri haklıydı. Amcama geri dönmek için kaçtı. Peki neden geri döndü? Bu planlarının bir parçası mı?

Eğer öyleyse, çalışmayacaktır.

Derimin altında zaten olduğundan daha fazla izin vermeyeceğim ve pençelerini atan kalbimin kapakçıklarına batırmasına izin vermeyeceğim. Ne kadar kırık görüldüğü umurumda değil. Baharda çiy damlaları gibi kirpiklerine yapışan gözyaşları umurumda değil.

"Amcamı görmeye gittiniz ve bize gideceğinizi haber vermeyi düşünmediniz mi?"

Bana bakıyor, yenilmiş, kırılmış ve bitkin. "Bana izin verir miydin?"

"Hayır."

Beni geçmeye çalışıyor ama ben onu geri çekiyorum, öfkemi bastırmaya çalışıyor ama başaramıyorum. "Neden ona gittin ki?"

Kurumuş kanla kaplı boğazı yutkunurken sallanıyor. "Ona bir şey sormam gerekiyordu."

"Ona bir şey mi soracaktın?"

"Evet." Sesi zayıf ve yalan söylediği için mi yoksa bir hafta boyunca kendini kilitleyip ağlamak istiyor gibi görüldüğü için mi böyle olduğunu anlayamıyorum.

"Onu becerdin mi?"

Gözleri tekrar yüzüme dikildi ve "Hayır" diye geveledi.

"Ama insanla yattın," diyorum, bir tutamı parmaklayarak keçeleşmiş saçlarından.

Ben onu burnuma götürüp ölüm, işkence ve seks kokusunu içime çekerken o bana bakıyor. "Bu avın bir parçası."

"Eğer buna gerçekten inanıyorsan, seni hemen şimdi ava götüreceğim. Adımı haykırana kadar bir insan kızı sikişimi izlemene izin vereceğim."

Nasıl bu kadar sakinim? Yakında boynunu kırarsam hiç şaşırırmam.

Diğerleri de sanki onlar da benim kararlı sesimin altında gizlenen tehlikeyi sezmiş gibi arkamda yer değiştiriyor.

"Söyle bana, diğerleri izlerken ona bindin mi?" Evet, üzerinde birden fazla insan kokusu alabiliyorum.

"Hepsini siktin mi? Orgazm mı oldun? Belki de bu senin yeni bir sapkınlığındır."

Aurelia bana bir tokat attı ve başım yana kaydı. Bakışlarımı tekrar onun kederli yüzüne kaydırmak için acele etmiyorum. Kızgın, incinmiş ve utanmış. Yüz hatlarında dans eden sayısız duygu, içimde kopan fırtınayı dindirmek için çok az şey yapıyor. Dışarıdan soğuk ve mesafeliyim ama maskenin ardında...

Arkasını dönüp kolu itmeye çalışıyor ama ben iri elimi boğazına doluyor ve sırtı göğsüme değene kadar onu kendime çekiyorum. "Burada işimiz bitmedi."

"Evet, ," ısırarak kaçmaya çalıştı.

Boğazını sıkıca kavriyorum ve eğer bırakmazsam onu öldüreceğime ikna oluyorum. Düşünceler zihnimi istila ediyor. Burada yeri olmayan düşünceler.

Onu başka biriyle düşünmek. "Daemon," diye uyarıyor Ronan, arkama geçerek.

Boğuk bir nefes almasına yetecek kadar gevşetiyorum. Parmaklarım onu öldürmek için kaşınıyor. Onu iterek uzaklaşırken omzumun üzerinden sesleniyorum. "önünden ayrılmasına izin verme. Bu lanet evden çıkmayacak."

Şu anda Aurelia'nın yanında olamam, yoksa ona zarar verme ihtimalim var, hem de iyi bir şekilde değil. Bu kadar yıkıcıyken onun yanında kendime güvenmiyorum. Sonuçlarına katlanmadan benden kaçabileceğini düşündüğü için bile canını güvenmiyorum. Avin bir parçası olarak bir insanı becerdi. Yine. Görünüşe göre karanlık onu bu kadar ele geçirirse, onu sıkı bir tasma ile tutmaktan başka seçeneğim kalmayacak.

Merdivenlerden yukarı çıkarken Ronan peşimden geliyor. "Şimdi öylece çekip gidemezsin. Bazı ciddi sorular sormamız gerekiyor."

"Dari gibi konuşuyorsun." "Aynen öyle."

Ronan beni odama kadar takip ediyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

"Onun durumunu gördünüz. Ne olduğunu öğrenmemiz gerekiyor."

"Amcamı görmeye gitmek için pencereden kaçtı. İşte böyle oldu." Yatağın ucuna oturuyorum. "Ama neden?"

Ve neden geri döndü, yüzmüş gibi görünüyor bir kan gölü mü?"

"Bir dakikaya ihtiyacım var, tamam mı? Kendimi uzaklaştırmak zorundaydım yoksa onu öldürebilirdim."

Ronan başını sallar Yavaşça, onun eller içinde onun kot pantolon Cepler. "Doğru olmayan bir şeyler var."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama sonra . Durumu anlamlandıramayacak kadar kızgıyım.

Ben onunla tekrar konuşmaya hazır olana kadar Dari ve Alaric onu göz hapsinde tutacaklar. "Onu duşta atın. Üzerindeki insan kokusunu bir daha almak zorunda kalırsam onu öldürürüm."

DARIANA

Ronan inerken merdivenler gıcırıyor. "Duşu ihtiyacı var."

Bir süre daha ona bakıyorum, nasıl hissedeceğimden emin değilim. Ona güvenmek istiyorum ama tepeden tırnağa kana bulanmış bir halde geri döndüğünde bunu o kadar zorlaştırıyor ki

İhanet ve aldatma kokuyor.

İleri doğru yürüyüp kanlı kolunu tutuyorum ve onu koridordan evin arka tarafına doğru yönlendiriyorum. Ronan ve Alaric arkadan geliyor, taş duvarlarda bizimkileri gölgeleri takip ediyor.

Aurelia başını eğerek sessiz kalır.

Köşeyi dönerken ona yan gözle bakıyorum. Yaşadığı çileden ruhu zar zor kurtulmuş gibi görünüyor ve onu bu kadar... boş görmek, daha iyi bir kelime bulamadığım için, kalbimin tellerini çekiyor.

En alt kattaki boş yatak odasına girip ebeveyn banyosuna doğru yürüyoruz. Alaric bir fedai gibi kapının yanında pozisyon alırken Ronan ayaklarını dikmiş ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde lavaboya yaslanıyor.

Ben dolabı açarken küçük cadı ayaklarına bakıyor. Ona bir havlu veriyorum, sonra duşu başlatıyorum.

Odadaki sessizlik gider, Aurelia sonunda "Su yeterince ısındı mı?" diye fısıldayana kadar kendi şeklini alır.

Yaralı bir kuşa benziyor.

Tam bu sırada Alaric ve Ronan'ın gözleri kararır.

Aurelia rüzgârdaki bir yaprak gibi titrerken, elimi spreyin altına uzatıp ılık suyun dikkatimi kısa bir süreliğine çalmasına izin veriyorum.

Kurtlar bu gecenin sonunda onu paramparça etmiş olacaklar. Odadaki atmosfer yoğun ve kazara bir yüzeye sürtünürsem beni çarpmakla tehdit eden bir gerilimle çatırıyor. devam edecek için

Ufukta biriken bir fırtına gibi yoğunlaşıyor, ta ki ben ondan seks ve ölüm kokusunu temizleyene kadar.

Aurelia elbisesinin askılarını önce sola, sonra sağa kaydırıyor, omuzları kayıyor, bakışları aşağıya kayıyor. Oda nefesini tutuyor. Sessizlik bile eğilir.

Kumaş yere düşüyor ve ben onun kanla boyanmış kusursuz teninin her santimetresine bakıyorum. "Ne oldu sana böyle?"

Cevap vermek yerine duşa giriyor ve su yüzünü ıslattığında sesli bir iç çekişle başını geriye atıyor. İkisi de soyunmaya başlayan Alaric ve Ronan'la bakışıyoruz. Ronan gömleğini yere fırlatıp kot pantolonunun düğmesini açarken Alaric de onunkini tekmeleyerek çıkarıyor.

"Her neyse," diye mırıldanıyorum elbisemi çıkarırken.

Eğer kendi konuşmazsa, onu konuşturmak için başka yollar bulmamız gerekecek ve duş spreyinin altında onu baştan çıkarmaya karşı değilim.

Duşa girerken kendime Daemon'ı korumak için her şeyi yapmaya hazır olduğumu söylüyorum ama içimdeki bu dürtünün onunla hiçbir ilgisi yok. *Onu* korumak istiyorum. Bu tamamen dinamiklerimizi hızla alt üst eden küçük meleklerle ilgili.

Alaric duşa girip parmağıyla çenesini yukarı kaldırdığında Aurelia şaşkınlıkla soluk soluğa kalır. Ronan arkasından yaklaşır.

Elini karnına götürüyor ve onu kaslı göğsüne çekiyor. İkisinin arasına sıkışmış, ben onun yanında dururken bana bakıyor.

Islak saçlarını omzundan kaydırıyorum, şimdi kan kanalizasyona aktığı için görünen pürüzsüz zeytin derisine hayret ediyorum, ayaklarımıza karşı pembe. "Bize neler olduğunu anlat."

"Ben..." diye başlıyor ama ağzını kapatıyor. Gerçek orada, dilinin ucunda. Tek ihtiyacı olan biraz kandırmak ve dudaklarından benimkine sıçraması için biraz itmek.

Yumuşak yanağını avuçlayarak, dudaklarının kabarıklığında boncuklanan su damlalarının tadına bakmadan önce ağzının köşesini öpüyorum. Tıpkı onun gibi, günah ve sefahat tadı alıyorum.

Dişlerim dudağına batıyor ve boğazının arkasından hafifçe inliyor. "Bizim," diye fısıldıyorum, sahiplenme duygusuyla dolup . Daha sert ısırıyorum, acı verme ihtiyacıyla çarpılıyorum.

Ağzımın içinde inlerken Alaric dizlerinin üzerine çöküyor ve iri ellerini kızın ıslak kalçalarında gezdiriyor. Ronan onun boynunu ısırıyor, parmakları beline giriyor.

"Seni çok iyi hissettireceğiz," diye söz veriyorum. "Eğer bize doğruyu söylersen."

"Yapamam." Nefes nefese sesi beklentiyle doluydu.

"Yapabilirsin."

Başı hafifçe sallanıyor. Alaric kalçasını omzuna koyduğunda nefesini içine çekiyor.

Hareketleri yavaş, niyetle dolu ve nefes alıp vermeleri ve inlemeleri ortaya çıkarmak için tasarlanmış.

Ronan kalçalarını ona doğru sürüyor, aletini belinin kıvrımları boyunca kaydırıyor.

Çenesini kavriyorum, ağır gözlerini bana dikmeye zorluyorum ve bir göğsünü avuçlamak için uzanıyorum. Pürüzsüz teni elimde şekilleniyor, esnek ve dolgun. Onunla ilgili her şey mükemmel.

Meme ucunu cimcikleyerek, keskin bir nefesle ödüllendirilecek kadar sert bir şekilde çimdikliyorum. Dudaklarının arasında dans ederken, onu kendime aitmiş gibi çalmak için eğilip nefesini içime çekiyorum. "Gerçeği istiyorum."

Seni istiyorum.

"Sana gerçeği söyleyemem."

"Neden söyleyemezsin?"

Alaric dilini ıslak yarığına gömmek için eğildiğinde Aurelia'nın dengesi bozulur. Ama Ronan oradaydı, onu tutuyordu.

Kolunu onun beline dolamıştı. "Çünkü hatırlayamıyorum."

"Hafızanı kaybetmeden önce ne oldu?" Ronan aralarına uzanıp aletini ayarlıyor, böylece bacaklarının arasına giriyor.

Alaric kızın zonklayan klitorisini emerken, kızın nemli teninde dans eden ürperti beni büyüliyor, aleti kızın kış yanakları arasında sallanıyor.

Onu bu şekilde, kendi eğlenceleri için vücudunu zevkten sıkkan iki güçlü erkek meleğin arasına sıkışmış görmek çok erotik bir manzara.

"Amenadiel'le bir konu hakkında konuşmaya gittim." "Bir şey hakkında mı?"

"Evet..."

Ronan parmaklarını kızın çenesine geçiriyor ve onu geri çekerek kendisine bakmasını sağlıyor. "Detaylandırmak ister misin?"

Aurelia sallar onu Kafa, veya dener için, olarak I meme uçlarını cimbızlamaya devam etti. "Sana söyleyemem."

"Eğer sırlarını saklarsan, serbest bırakılmak için yalvarana kadar sana yavaş yavaş işkence edeceğiz" diye uyarıyorum.

Alaric parmaklarını onun içinde kaydırıyor ve Aurelia aşırı uyarılmadan dolayı titremeye başladığında gülümsüyorum.

"edelim," diyor Ronan onun kulak memesini dişleyerek. "Sen geldikten sonra olanlara."

"O..." birkaç titrek nefes alıp vermek için kendinden geçiyor. "Ona bağırdım ve o da beni akşam yemeğine davet etti."

"Kim kendisine bağırıldıktan sonra birini yemeğe davet eder ki?" Göğüslerini tokatlayıp bir meme ucunu çimdikleyerek soruyorum.

"Lütfen..." diye inliyor, gözlerini zar zor açık tutabiliyor. "Lütfen, ihtiyacım var-"

"Bize duymak istediklerimizi söyledikten *sonra* sana ihtiyacın olanı vereceğiz, ama o zamana kadar seninle oynamaya devam edeceğiz."

"Amenadiel... hizmetkârlarına bir grup yaralı ve korkmuş insan getirtti."

Çimdiklemeyi bırakıyorum, arkasına kaşlarını çatan Ronan'a bakıyorum.

Alaric de geri çekildi. "Daemon'un amcası senin karanlığını kasten mi ortaya çıkardı? Neden?"

"Sadece bu da değil," diye ekliyorum. "Onun içinde kaybolmasını istiyordu." "Ne halt planlıyor bu?" Ronan bir kırıışıklık olarak soruyor kaşlarının arasında oluşuyor. Sessizlik çöküyor, düşünceler ve Aurelia'nın nefes nefese kalışıyla doluyor.

Alaric onu parmaklamaya devam ederken ben de eğilip sert meme uçlarını kemiriyorum. Bir göğsünü avuçluyorum ve tomurcuğu dişlerimin arasında emiyorum.

Kan durulandığı için artık çok temiz. Çok temiz ve mükemmel.

Çok işaretlenmemiş.

Pürüzsüz, ıslak teninde el izimin çiçek açtığını görmek için göğüslerini tekrar tokatlıyorum, sonra dişlerimi etine geçiriyorum. Kalçalarındaki ve boynundaki ısırık izlerinden de anlaşılacağı üzere çocuklar da benimle aynı fikirdeler.

Daemon'ın kaslı kolu, duşa uzanıp onu yakaladıktan sonra dışarı çekip yere fırlatırken göğüsleriyle olan bağlantımı kesiyor. "Bana her fırsatta karşı çıkarken lanet bir kraliçe gibi muamele göremezsin."

"Daemon," diye uyarıyorum ama omzunun üzerinden bana ters bakış beni susturuyor. Dikkati yerde titreyen meleğe dönüyor, o kadar kırılabilir görünüyor ki başını bir sürü belaya sokması kaçınılmaz.

"Boşalmak istiyorsan, yalvaracaksın. Am yalamak ya da yarakla boğulmak istiyorsan yalvaracaksın. Sarılmak istiyorsan yalvaracaksın."

Sinmek yerine kanatlarını açıyor ve boğazının altından hırlıyor. İçindeki canavar yüzeye yakın ve eğer gözlerinde dönen kırmızı sis bir şey ifade ediyorsa, patlamakla tehdit ediyor.

Alaric huzursuzca yanımda kayıyor.

Daemon'un kanatları bir baskınlık ve öfke gösterisiyle sırtından fırladığında duvarlardaki meşaleler kısa bir süre için söner. Tehditkâr bir adımla yaklaşıyor ve sonra parmaklarını şıklatarak Aurelia'yı bir alev çemberinin içine hapsediyor.

Güç gösterisi karşısında nefesim kesildi. Bazen Lucifer'in tahtının varisi olduğunu ve bizim kavrayabileceğimizden çok daha güçlü olduğunu unutmak kolay oluyor.

"Şimdi kaçmaya çalış, küçük cadı, sana meydan okuyorum."
Banyo kapısını arkasından çarparak dışarı çıkar.

ChapTer

TWenTY-SeVen

DAEMON

I Bıramı geri fırlatıp odanın ucunda deri bir pantolon ve beyaz bir bluz giymiş esmer bir insanın ağır ritme uyarak kıcını salladığı yeri işaret ediyorum. "O. Ben. onu istiyorum."

Dariana gözlerini devirir ve bar sandalyesinden atlar. "Bizi avlanmamız için insanların dünyasına sürükledin ve Aurelia'yı malikanede alevler içinde bıraktık, üstelik peşimizde bir avcı varken."

, barmene yeniden doldurmasını işaret ediyorum. "Sapık alevleri geçemez. Ayrıca, en güvendiğim güvenlik görevlilerim tuvaletin dışında konuşlanmış durumda. Eğer biri geçmeye çalışırsa, haberim olur."

"Babanız güvenliğinizi nasıl kullandığınızı öğrendiğinde gerçekten çok etkilenecek."

"Anahtar kelime 'benim'. Beni hiç akademide güvenlikle dolaşırken gördünüz mü?"

"Aynı şey değil. *Zengin ve ünlülerin çocuklarına* ev sahipliği *yaptığı* için orası Eden'den daha iyi bir güvenliğe sahip. " Dariana tırnak işareti yapıyor.

"Zengin ve ünlüler mi?" diye gülüyor Alaric.

Dariana ona ters ters bakar. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Burası prestijli bir okul."

Kimse buna itiraz edemez.

İçkimi dikişte bitirip ayağa kalkıyorum. "İçeri giriyorum."

"Eğer meleği kışkırtmak istiyorsan, neden sadece onun önünde biri mi var?" Ronan sorar.

Gözlerimi insan kızdan ayırmadan cevap veriyorum, "Aynı şey değil. Ona bir ders veriyorum."

"Doğru..." diye yanıtlıyor Alaric, "peki avın bir parçası olarak en son ne zaman bir insan sikmeyi başardın?"

Kaşlarımı çatarak Alaric'e bakıyorum. "Ne çalışıyorsun?"

Bu konuyu şimdi açmak zorunda mıydı? Egomu yatıştırmak için buradayım, onu yakmak için değil. Meleğin bana ne yaptığını bilmiyorum ama düşünebildiğim tek şey o ve görünüşe göre dokunabildiğim tek şey de o. Ve bu beni . Kimse benim üzerimde böyle bir güce sahip olamaz.

"Demek istediğim şu ki, istediğin kadar rol yapabilirsin, ama hepimiz bunu yapamayacağını biliyoruz."

Parmağımla ona doğru işaret ediyorum ve gözlerimi kısıyorum. "İzle ve öğren."

Kadına doğru kararlı adımlarla yürüdüğümde kıkırdıyorlar. Ne pahasına olursa olsun onun kokusunu üzerime alacağım, böylece malikaneye geri dönüp o küçük veletle alay edebileceğim. Bunun avın bir parçası olduğunu söylüyor, o yüzden ona kendi ilacının tadına baktıracağım.

Avın bir parçası.

Görüşüm kırmızıya dönerken dişlerim gıcırıyor. Sikinın üzerinde zıpladığı insan paramparça olduğu için çok şanslı, yoksa ona uyguladığım kötü muameleyi spaya gitmiş gibi gösterirdim.

Kadına doğru yürürken zambak, misk ve terin mide bulandırıcı kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Normalde hoşuma giderdi ama artık gitmiyor. Benim küçük meleğim gibi kokmuyor.

Benim küçük cadım.

İnsanları avlamak oldukça kolay, çünkü bizi çekici bulmaya ve büyümüze kapılmaya çok yatkınlar. Onu kendime çekmek, belini kavramak ve kalçalarının benimkilerle aynı anda sallanmasına rehberlik etmek dışında fazla bir şey yapmama gerek yok.

"Çok büyüksün," diye bağılıyor müziğin üzerine, sonra kızarıyor. "Yani omuzların ve boyun."

"Ve sen çok küçüksün," diye cevap veriyorum. *Ve kırılması kolay.*

Beş dakika. Onu dışarı çıkarmam için tek gereken bu. Beni banyoya yönlendirmeye çalışıyor ama bileğinden çekiyorum ve o da kendi isteğiyle beni takip ediyor. Garip bir nedenden dolayı, onu büyümden kurtarıyorum.

Merak diyelim.

Anladığım kadarıyla Aurelia korkudan zevk alıyor. Avıyla oynarken ve hasarlı vücutlarına mümkün olduğunca çok acı verirken saatlerce bundan besleniyor.

Azrail'i baştan çıkaran bir aşık gibi ölümü sürüklüyor.

Arkadaşlarım kapıdan içeri girip şaşkın bakışlar atarken kızın boğazından korkmuş bir inilti kaçıyor. Ne düşündüklerini biliyorum. Neden kızı baştan çıkarmaya çalışmıyorum?

Yapmalıyım. Avlanmak için ama Aurelia'nın karanlığını anlamaya çalıştığımı fark ediyorum.

Başka türlü onun her bir parçasına nasıl sahip olabilirim?

Ama Aurelia'nın aksine, içimdeki canavarı avımın korku dolu çığlıklarıyla beslemiyorum. Aksine, kendi karanlığım huzursuz, kafesinde volta atıyor ve Aurelia'ya geri dönmemizi talep ediyor, böylece bastırılmış hayal kırıklığımızı onun yerine serbest bırakabiliriz.

"Ne yapıyorsun sen?" Bu oyunları küçük cadıma getirebilmek için onu Cehennem'e geri götürmek amacıyla kolumu insanın etrafına doladığımda Dariana telaşla soruyor.

"Avımla oynuyorum," uçmadan önce verdiğim basit yanıt.

Dariana ve diğerleri kısa sürede yetişir. "Sanırım hepimiz insanın senin avın olmadığını biliyoruz."

Malikaneye varıyoruz ve çığlık atan insanı omzumun üzerinden atıp kışını tokatladıktan sonra eve giriyorum. Beklenti ve heyecan içimde dönüyor. Küçük meleğime alevlerin ardında kapana kısılmışken ve arzularını gerçekleştiremezken eziyet etmek için sabırsızlanıyorum.

Muhafızlar başlarını sallayıp kenara çekilirler.

"Bakın insan dünyasından ne getirdim," diyorum banyoya girdiğimde, kapana kısılmış bir hayvan gibi etrafta volta atıyor.

Sırf Aurelia'yı kızdırmak için insanın kışına bir tokat daha atarken başı yukarı fırlıyor ve burun açılıyor.

Ve işe yarıyor.

Dişlerini göstererek omzumdaki korkmuş insanın daha da çok ağlamasına neden oluyor.

Diğerleri de arkamdan geliyor, bu küçük gösteriye tanıklık edemeyecek kadar meraklılar. Ronan sırtını duvara yaslıyor, Alaric ve Dariana da küvetin kenarına oturuyorlar.

"Şimdi ne olacak?" Ronan sorar.

"Şimdi onun karanlığıyla oynayacağız."

"Yine mi bu?" Alaric onaylamaz bir tavırla başını sallar ve kollarını kavuşturur. "Bundan iyi bir şey çıkmayacak Daemon. Karanlığı yüzeye çıkarmanın akıllıca olmadığını biliyorsun. Bunun yerine yapman gereken şey, onun ışıksız bir hayata alışmasına yardımcı olmak."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye mırıldanıyorum, insanı yere bırakıp Aurelia'ya bakması için çeviriyorum. "Daha sıkıcı olabilir misin? Biraz rahatla, Alaric. Cennetten gelen küçük meleğimiz öfkeli bir dişi aslan gibi hırlarken neyin akıllıca olduğu kimin umurunda?"

"Daemon, beni dinle, bu-"

"Umurumda değil," diye kestim sözünü. "Karanlık onun bir parçası olduğu kadar bizim de bir parçamız. Işığın yokluğunda henüz kendi karanlığını kontrol edemiyor. Onun karanlığını anlamak istiyorum." Aralarına bakıyorum. "Aurelia'nın bu parçasından uzak durursak ona yardım edemeyiz ya da neyle karşı karşıya olduğumuzu bilemeyiz. Ve eğer ondan kaçarsa kendi karanlığını evcilleştirmeyi öğrenemez. Düşmanlarımızın onu bize karşı bir silah olarak kullanmasını istemiyorsak ilerlemenin tek yolu bu."

Alaric başka tarafa bakıyor, kollarını kavuştururken çenesi sıkılıyor.

"Başka itirazınız var mı?" Ben soruyorum. "Şimdi konuşmanın tam zamanı."

Sessizlik. Kimse konuşmuyor.

"Güzel." Dudaklarımı yavaşça kıvrarak dikkatimi önümüzde volta atan meleğe veriyorum. Onu ilk andan beri, bakışlarındaki sıcaklığa, yüzündeki ifadeye

dikkatimi emrediyor. Diğer kızlar onları fark etmemi istiyor ama Aurelia daha fazlasını talep ediyor. Onu *görmemi* istiyor.

Ve onu görüyorum.

Elimi insanın ince kolunun etrafında dolaştırarak onu kendime doğru çekiyorum ve ipeksi saçlarının tellerini omzundan dikkatlice ve yavaşça alarak kremi boynunun kıvrımını ortaya çıkarıyorum. Nabızı yarı saydam teninde çılginca atıyor, davetkâr ve baştan çıkarıcı.

Gözlerimi Aurelia'dan ayırmadan dalıp onu içime çekiyorum.

Ateş hapishanesinde volta atarken duraksıyor. Gözlerinin üzerine bir gölge düşerken havadaki gerilim çatırdıyor.

Islattığım için nemli olan dudaklarım, insanın boynunun üzerinden yavaşça kulağına doğru ilerliyor. Eğer bu benim küçük meleğim olsaydı, titrer ve kabarık kıcını kasıklarına doğru iterdi. Ama o benim küçük cadım değil. Bu kızı baştan çıkarmak istiyorsam, onu bir büyü'nün etkisi altına almam gerekecek. Aurelia'nın canavarının ağzının suyunu akıtacak olsa bile, korkmuş, ağlayan bir kızla yatmam.

Bu düşüncelerden sıyrılıyorum. Zaten bu kızı beceremem. Aurelia geyik gözleri ve hırıltılarıyla başka kadınlara dokunamayacağımdan ve onlardan zevk alamayacağımdan emin oldu.

Ben lanet bir evcil hayvanım.

İnsanın göğüslerini avuçluyorum, bu kızı hissetmek için gerçek bir arzudan çok melekten bir tepki almak için. Hedefe ulaşıyor ve küçük meleğim bir hırıltıyla geri çekilmeden önce ateşe yaklaştığında dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Kızın çenesini kavrayıp dudaklarımı kulağına götürerek, "Bu acıtacak," diye fısıldıyorum. Sonra dişlerimi boynuna geçirip ön tarafından kan akmasını sağlıyorum. Kan her zaman Aurelia'nın içindeki kötülüğü yüzeye çıkarır.

Acı.

Korkulu yakarışlar.

Çıtırdayan ateşe karışan yüksek sesli hırıltı, melekten çok canavar, gülümsememi büyütüyor.

"İşte orada," diye kızın kulağına nefes verirken elimi önünden aşağı kaydırıp deri şortunun üzerinden amını avuçluyorum. "Hadi onunla biraz oynayalım."

Başımı kaldırıyorum ve canavara sırtıyorum. Çünkü o artık öyle biri. "Bu da avın bir parçası, değil mi?"

Sıkıyorum, kızın nefesini kesiyorum. Aurelia ürkütücü bir sessizliğe büründü. Kımıldamadan duruyor. Başparmağım deri şortunun içinden insanın klitorisinin üzerinde gezinirken gözleri cehennemin iki karanlık çukuruna dönüşüyor. Sanki kızın nefesindeki kesikliği dinliyormuş gibi başını eğiyor.

Geldiğini biliyorum, ama sonra olanlar mucizevi olmaktan başka bir şey değil. Aurelia'nın vücudu, tenini bir orman yangını gibi saran alevlerle sarmalandığında parmaklarım şortun kenarıyla oynuyor, altından kaymakla tehdit ediyor.

"Lanet olsun." Dariana'nın ürkmüş sesi kendi durağanlığımı parçalıyor ve insanı da yanıma alarak sendeleyerek geri çekiliyorum.

Aurelia uzanıyor, sanki önündeki ateş çemberini merak ediyor ve yanıp yanmadığını görmek istiyor. Parmaklarını alevler arasında ileri geri kaydırırken gözleri benimkileri buluyor, en büyük silahımla, cehennem ateşimle oynuyor. Sonra elini alevin üzerinde tutuyor, gözlerini kapatıyor ve ateşi içine çekiyor.

Çevremde, küvetin kenarında oturan Alaric yavaşça kalkıyor, gözleri kocaman.

Küçük meleğin ateşimi sanki kendi isteğine göre yönlendirmesini izlerken kollarımdaki insan unutuluyor. Bizim yaşımızdaki çoğu melek ancak küçük bir ateş topu yaratabilirken, o...

Aurelia kollarını açıyor ve vahşi bir çığlık atarak elini dışarı fırlatıyor. İnsan alevler içinde patlarken bir lanetle geri çekiliyorum.

Kemik titreten çığlıklar odada yankılanıyor ve irkilmemize neden oluyor. Eğer acı dolu çığlıklar ve yanık et kokusu bir şey ifade ediyorsa, yanarak ölmek en kötü yol olmalı.

Küçük melek tüm bu süre boyunca bakışlarımı tutuyor, dudaklarında küçük, hınzır bir gülümseme var, sanki misilleme yapmam için bana meydan okuyor.

O kadar sertleştim ki, güç gösterisi acı veriyor. O kim lan?

Peki o geldi?

Çılgınlık kısa sürede kesiliyor ve Aurelia yanmış kalıntıların üzerinden geçerek bana doğru geliyor. Ateş kırmızısı gözleri beni rehin aldı, büyüme kapıldım.

Konuştığında, ses tellerinden sızan karanlık, kalp tellerimi çekiyor ve sanki onun tasmalı köpeğiymişim gibi beni ona bağlıyor.

"Benimle oyun oynama güzel çocuk," diye fısıldıyor sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle. Sonra sertleşmiş sikimi sahiplenerek avuçluyor ve yemin ederim neredeyse boşalıyorum. "İşte iyi bir çocuk. Şimdi dizlerinin üzerine çök."

Garip bir şekilde, ya da belki o kadar da garip değil, dizlerim yere değiyor.

"Beni tuzığa düşürebileceğini mi sandın? Sen başka kızlara dokunurken beni kulene kilitleyebileceğini mi sandın?" Başparmağını ağzıma daldırıp geri çektikten sonra kalçasını omzuma koyarak söyleniyor. "Şimdi, bana bir kraliçeden daha azı gibi davrandığın için özür dile."

Eteğini beline kadar sıyrarak külotunu kenara çeker ve çok pürüzsüz, çok ıslak amını ortaya çıkarır.

Ne olduğunu anladım. İnsanları avladığımız zaman yaptığımız gibi beni büyülüyor.

Aurelia *beni* avlıyor.

Buna bir son vermeliyim ama yapamıyorum. Bir kez olsun benden daha güçlü, tüm kartları elinde tutuyor.

"Daemon?" Ben burnumu onun sırsıklam yarığından geçirirken Alaric arkamdan soruyor.

Onu belli belirsiz duyabiliyorum, endişesi bu mutlak mutluluk anını bozmakla tehdit ediyor. Kızlar böyle mi hissediyor?

ölüm onları almadan hemen önce? Zevk denizinde sürükleniyor, ıslak am ve arzu kokusunu içlerine çekiyorlar.

Kalçalarını kavrayıp onu aç ağzıma yaklaştıırken dilim dışarı fırlıyor.

Onun klitorisi... onun tatlı klitorisi dişlerimin altında titreşiyor. Dudaklarımın arasında emmeden önce sıyırıyorum.

Parmaklar saçlarımda geziniyor, sonra çekip büküyor, hareketlerime rehberlik ediyor, çok akıcı olduğum bir dil konuşuyor.

Aniden çekilip yere fırlatıldım. Sersemlemiş bir halde dirseklerimin üzerinde doğruluyorum. Başım dönüyor ve oda bulanıklaşıyor. Gözlerimi kırpıştırıp önümdeki manzarayı kavramaya çalışıyorum.

Alaric, Ronan ve Dari ellerini önlerine uzatmış, avuçlarında alevler dans ederken hazır bekliyorlar. "Eğer onu istiyorsanız, bizi geçmeniz gerekecek."

Odadaki yüksek sesli kahkahalar bana ait. Ne sikimden bahsediyorlar bunlar? Başımı tekrar sallıyorum. Sis biraz dağılıyor. Ayağa kalkmama yetecek kadar. Olduğum yerde sallanıyorum, denge için en yakın duvara uzanıyorum. "Ne haltlar dönüyor?"

"Avın bir parçası olarak seni sersemletti," diyor Dari ters bir şekilde.

"Bu imkânsız," diye cevap veriyorum yüzümü ovuşturarak ve duvarı iterek. "Melekler büyülerini diğer melekler üzerinde kullanıp onları büyü altına alamazlar."

"Ama yine de yaptı. Senin üzerinde."

Cümlelerin geri kalanı söylenmemiş. Ama orada, havada asılı duruyor.

Etraftaki en güçlü meleklerden biri.

Elimi yüzümde gezdirirken ağzımın ve çenemin ıslak olduğunu ve am koktuğunu fark ediyorum.

"Şimdi bize inanıyor musun?" Ronan dudaklarını hafifçe eğerek sorar.

Diğer ikisinin aksine, bu durum onu eğlendiriyor.

İlk defa bir kız benden üstün oldu.

Bu son olacak.

Omuzlarımla aralarından geçerek onu çenesinden yakaladım, arkasındaki duvara doğru ittim ve homurdandım, "Beni lanet *bir insanmışım* gibi mi avlıyorsun?"

"Bunu bir onur olarak düşünün. İnsanları yerleştirmekle uğraşmıyorum büyüler altında; onları sadece öldürüyorum."

Azı dişlerim birbirine sürtünüyor. "Bu bir tehdit mi?"

"Biri olarak mı kabul ediyorsun?" Kalçaları pantolonumdaki kalın çıkıntıyı bulmak için dışarı itiliyor.

"Biri olarak mı kabul etmeliyim?" "Belki."

Kırmızı buğulu gözlerine kilitlenmişken, kemerimi hızlıca çıkarıyorum ve taş gibi sertleşmiş aletimi serbest bırakıyorum. Onun içinde olmalıyım ve *şimdi* içinde olmalıyım.

Onun dar amcığını benimmiş gibi sahiplen.

Bacağını dizinin altından kaldırıyorum ve tek bir hamlede içine giriyorum. Dudakları ayrılıyor ve kırmızı sis, altındaki meleği bir anlığına görebilmem için yeterince çekiliyor. Orada, yüzeye çıkmak için savaşıyor.

Tepesine kadar çekiyorum, sonra kabzasına kadar oturana kadar ileri doğru , ıslak sıcağının içine o kadar gömülüyorum ki gözlerim şaşı oluyor.

Diğerleri sanki her an beni öldürmesini bekliyorlarmış gibi becermemi izliyorlar. Onun dar amcığı sikimi boğarken bu saçmalığı dert edemeyecek kadar kaybolmuş durumdayım ve aklımın tek bir amacı var.

Bu kıza sahip çık.

Onun her lanet parçasına sahip ol. Adımı haykırmasını sağla.

Onu boğazından kavriyorum. "Orada olduğunu biliyorum bebeğim, ama şu anda karanlığının benimle oyun oynamaya çalıştığında ne olacağını görmesini istiyorum."

Sikim ona tekrar tekrar sahip çıkıyor. Onu geriyor ve dolduruyor. Damarlı, sert uzunluğumun etrafında kasılmasını sağlıyor.

"Asla kazanamayacak. Her seferinde onu dize getireceğim."

İtiş gücü.

"Bunu sahipleneceğim."

İtiş gücü.

"Merhamet için yalvarmasını sağla."

İtiş gücü.

"Bu. Siktiğimin. Amcık!" Aletimi dışarı kaydırırken, uzunluğunu avuçlarken ve tekrar ileri doğru bastırmadan önce kalın kafasını sıırılsıklam yarığından geçirirken işkence dolu bir inilti çıkardım. "İşte benim iyi küçük amcığım," diye fısıldıyorum, klitorisini ovuşturarak. "Sikimi istediğim gibi yutuyor. Çok açgözlü."

Yumuşak inlemeleri çığlık nefes nefese kalana kadar artıyor ve onu daha sert, daha kaba, daha kirli sikmem için yalvarıyor. O bana bu kadar güzel yalvarırken ben kimim ki onu reddedeyim? Ama yakın zamanda işimizin biteceğini sanıyorsa, yanılıyor. Onun canavarı gölgelere geri çekilirken, benimki oynamak için ortaya çıkıyor.

Sikimi onun dar amından kaydırarak çıkardım, bileğini omzuma aldım, sonra sikimi avuçlayıp kışına bastırdım.

Onu ne zaman böyle merhametime bıraksam, daracık çıkışını sikmek zorunda kalıyorum. Nefesinin kesilmesi ve yüzünün acı ile zevkin baş döndürücü bir karışımıyla allak bullak olması benim için bir oburluk.

Nefesini tutarak hayal kırıklığına uğratmadı.

"Beni dışarı itme," diye emrediyorum, tek yapabildiği küçük hava yudumları olana kadar boğazını sıkıyorum.

Teni soğuk terler dökerken sıkı kıcı yavaşça kolanımın etrafında gevşiyor. Başparmağımı ayrılmış dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. Böyle çok seksi, sikim götündeyken ve gözlerindeki o korku, hayranlık ve güven dolu bakışla.

Bana güvenmemeli. Karanlığının benimle oyuncağıymışım gibi oynamasına izin verdikten sonra olmaz. *O benim oyuncak* bebeğim. Tam tersi değil.

"Bu kışa sahip çıkmamı ister misin? Yarın oturamayana kadar çiğ çiğ sikeyim mi?"

Hevesle başını sallıyor, ağır gözleri benimkileri tutuyor.

"Ne kadar iyi bir kız." Aletimi dışarı kaydırıyorum ve yavaşça onu geri dolduruyorum. "Bana kışındaki sikimi sevdiğini söyle."

"Sikini kışımnda seviyorum."

İnliyorum, onu daha sert beceriyorum.

Ayak bileği dudaklarımın hemen yanında, başımı çevirip ısıriyorum, kalçalarım kasıklarına çarpıyor. Onunla ilgili her şey narin ama vahşi. Ne zaman onu istediğim yere getirdiğimi düşünsem, kullanılmamış gücüyle beni şaşırtıyor.

Çenesini avuçlayarak dolgun alt dudağını ısıriyor ve kemiriyorum.

"Ne kadar iyi bir kız," diye fısıldıyorum dilimi çenesindeki kanda gezdirip ağzını bir kez daha sahiplenmeden önce. Kahretsin, eve geldim.

"Daemon," diye inliyor, bir orgazm nefesini çalarken ağzımdan kopuyor ve ben çekip ıslak kıvrımlarının üzerine bırakıyorum.

Elim destek için duvardayken, diğer elim ustaca vuruşlarla aletimin üzerinde hareket ediyor. Aurelia, son meni dizisi amının üzerine yağarken, şişmiş klitorisini kaplarken ve kış yanaklarının arasından aşağı damlarken aşağı bakıyor.

O elbisesini tekrar aşağı iterken ben geri çekilip aletimin çekiyorum. Sonra bana bakıyor, dolgun dudağını endişeyle çiğniyor. "Özür dilerim."

"Sorun değil, dizlerinin üzerinde arkadaşlarımdan özür dileyebilirsin."

Daha kapıdan içeri girmemiştım ki, küçük alanda belirgin bir kayış şangırtısı duyuldu.

CHAPTER
YİRMİ SEKİZ

RONAN

W Meleği aklımdan çıkaramadığım için mi? Daemon o kızı kollarına aldığı anda durumu değerlendirirken başını eğişi. O anda

Önce kızgındı, vahşi bir canavar gibi kafesinde volta atıyordu, neredeyse öfkeliydi. Ama sonra...

Sakinlik ve kontrol onun üzerine çökmüştü.

Her ne kadar karanlığı ve nasıl işlediğini anlamak istesem de, bu konuda hiçbir fikrimiz yok. Bugün bunu kanıtladık.

Dizlerinin üzerine çöktükten sonra onu banyoda kilitli bıraktık ve ne olduğunu tartışmak için alt katta toplandık. Daemon her gibiydi, kendini beğenmişliği yüzünden daha önce onun kontrolü altında anlayamayacak kadar körleşmişti. Dari ve Alaric telaşlanmışlardı ama temkinli bir merak da duyuyorlardı.

Hepimizin kavrayabileceğinden çok daha güçlü olduğu artık aşık. Kendisinin bile hayal edebileceğinden çok daha fazla. Kendi içinde sahip olduğu gücün farkında olduğunu bile sanmıyorum.

Daemon koltuktan kalkıp meleği yatak odasına götüreceğini, çünkü kendi deyimiyle gece boyunca ona göz kulak olmak istediğini söyleyince sohbet aniden sona erdi.

Her neyse.

O lanet olası bir amcık.

Ona aşık mı? Bilmiyorum. Ama ona çekiliyor çünkü o bir meydan okuma ve Daemon bunu her şeyden çok seviyor. O yapmadıkça, kızın onun iradesine boyun eğmemesini seviyor.

Özellikle de kızın kendisinden daha güçlü olma potansiyeline sahip olması hoşuna gidiyor. Bu gerçekten de onun cesaretini artırıyor ve içindeki alfayı kışkırtıyor.

Esrarı dudaklarıma götürüyorum ve derin bir nefes çekerken gözlerimi kısarak alevlerin şöminede dans edişini izliyorum. Diğerleri yattı ama ben uyuyamıyorum. Günün olaylarından dolayı çok huzursuzum.

Döşeme tahtalarının gıcirtısı onun gelişini haber veriyor. Kısa, dökümlü bir elbise giymiş, uzun bacaklarını sergileyerek oturma odasına girer.

Gözlerim vücudundan aşağı kayıyor, pürüzsüz teniyle ziyafet çekiyor, sonra tekrar yukarı kayıyor. "Güvenlikten nasıl kaçtın?"

Daha da önemlisi, Daemon nasıl uykuda kaldı? Adam benden daha kötü uyuyor.

Çıplak ayakları yaklaşıyor, siyah boyalı tırnakları kalın halıya batıyor. "Benim de kendi yöntemlerim var."

"Eğer muhafızlarını sikersen, sabaha ölmüş olurlar." Yapmadı. Yapsaydı üzerindeki erkeklerin kokusunu alabilirdim ama tehdidin havada asılı kalmasına izin verdim.

Gülümsemesi sakarin ve yanımda bana sağlıklı bir dozda tavır takınacak kadar rahat olması hoşuma gidiyor. Bana gençliğimizdeki Dari'yi hatırlatıyor. O zamanlar, benim bilmediğim nedenlerden dolayı benden hoşlanmazdı. Bana göre ben her zaman çekici biri oldum.

"Hepsini becerdim. Aynı anda."

Gülümsemem çok kolay. "Daemon yataktan kaçtığın için kışına yine de şaplak atacak."

Daha önceki tedavisinden dolayı yüzünü buruşturarak kanepede yanıma . "Sabırsızlanıyorum."

"Bunu mu demek istiyorsun?" Esrarı içerken beni izlerken soruyorum.

"Var, evet."

Bunun zevk için olmadığını hissediyorum, bu bir yan avantaj bile. Gerekçesi daha derin bir şey. Çözmeye başlayamadığım bir şey, ama merak ettiğim için soruyorum, "Nasıl yani?"

Esrardan bir nefes daha çekiyorum, kıvrılan dumanın arasından onu izliyorum.

Aurelia koltukta kayarak bana bakıyor ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Onun tarafından görülmemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim... ya da senin tarafından..."

Duraklıyorum, esrar dudaklarımdan sarkıyor.

Ve gecenin içindeki bir yırtıcı gibi kucağıma tırmanıp oturuyor. Yumuşak parmakları saçlarımı okşayarak alnımdan uzaklaştırıyor, sonra yanağımdaki ve çenemdeki kirli sakalların üzerinden geçerek üst dudağımdaki çukurda geziniyor. Onun dokunuşundan şaşırtıcı bir şekilde etkilenerek nefesimi tutuyorum.

Esrarı dudaklarımın arasından çıkarıp bakışlarımı tutarken bir nefes çekiyor. Daha önce Daemon'a yaptığı numarayı bana da yapmadığından emin olmak için hislerimi kontrol ediyorum. Ama hayır, hâlâ aklım başımda. Hâlâ kendi zihnimi ve hareketlerimi kontrol edebiliyorum.

Esrarı yerine koyuyor ve içmemi emrediyor, ben de bir kolumu kanepenin üstünden sarkıtarak içiyorum.

"Sanırım artık beni görüyorsun," diye nefes alıyor ve kalçalarını bana doğru yuvarlıyor.

O bana sürtünürken ben sessizce sigara içiyorum. Onunla ilgili dikkat isteyen bir şey var ve bu onun baştan çıkarıcı göğüs dekoltesi ya da elbisesinin askısının göğüslerinin kabarıklığını daha fazla ortaya çıkarmak için omzundan kayması değil.

Ama ben sikime kan pompalayan beyni olan bir adamım, bu yüzden elbisesini aşağı çekmeden önce eklemi dudaklarımın arasına sıkıştırıyorum. Pembe, sivri meme uçlarıyla şişmiş göğüsleri serbest kaldı.

Öne doğru eğilip arkasına uzanarak cigarayı sehpanın üzerindeki kül tablasında eziyorum, sonra geriye yaslanıp dolgun göğüslerini avuçluyorum. Bir avuçtan biraz daha fazlalar. Tek kelimeyle mükemmeller. Bir göğsünü avuçluyorum ve dilimin ucunu sert tomurcuğun üzerinde defalarca gezdiriyorum, ta ki o ensemdeki saçları çekiştirene kadar.

"Bana işkence ediyorsun."

Dolgun göğüslerinin arasından ona bakıyorum. "Bana ateşi nasıl manipüle ettiğini göster."

Kollarımda kaskatı kesildi. "Şimdi mi?"

Göğüslerine masaj yaparken, dilimle acısını dindirmeden önce bir tanesinin etini ısıyorum. "Tabii sen istemiyorsan."

Boğazı düğümleniyor ve hafifçe geriye yaslanıp elini aramızda tutuyor. Gözleri üzerimdeyken küçük bir alevi canlandırıyor. Dans ediyor ve titriyor, bir sonraki titrek nefesi onu söndürmekle tehdit ettiğinde canını kurtarmak tutunuyor.

Ben de elimi kaldırıyorum. Alevler parmak eklemlerimde dans ediyor ve ateşimin elimden onunkine kaymasına izin verdiğimi izliyor.

Keskin bir soluk onu terk eder.

Daemon'un alevlerine dokunduktan sonra bunun ona zarar vermeyeceğini biliyordum.

Kendi alevlerimize karşı bağışıklığımız olsa da, cehennem ateşi her kullanıcısına özgüdür. Kendine ait bir parmak izi ve yaşam özü vardır. Çok az melek alevlerini birleştirebilir, bu yüzden benimkinin onunkinin etrafında dans etmesini izlemek büyüleyici, sanki suları test ediyormuş gibi, çok daha büyük bir alev haline gelmeden önce. Kendimi nefesimi tutarken buluyorum.

Bana bakıyor ve dudaklarımız çarpışmadan önceki o kısacık saniyede içimde bir değişim hissediyorum. Bu beni korkutmalı ama bedenim içgüdüleriyle hareket ediyor. Başının arkasını avuçluyorum ve dudaklarını kendime doğru çekiyorum. Yalarken ve kemirirken, sıcak ağzını keşfediyorum ve sanki nefes aldığım öz oymuş gibi dilimi onunkine doluyorum. Ellerim tekrar göğüslerini buluyor, şişmiş etini kavriyor, sıkıyor ve tokatlıyor.

Kemerimle boğuşup sikimi serbest bırakırken dudakları dudaklarımdan hiç ayrılmıyor, onu mahvetmek istediğim kadar o da beni mahvetmek için yanıp tutuşuyor. Dizlerinin üzerine kalkıyor, elleri destek için omuzlarıma dayanıyor. Elbisesini beline doluyorum ve iki parmağımı sıırılsıklam amına sokmadan önce külotunu hemen çıkarıyorum.

"Şimdiden benim için çok ıslak." Onları kıvırıyorum, Aurelia'yı kalçalarını itişlerimle aynı anda döndürmesi için ikna ediyorum. "Ve çok

parmaklarım için açgözlü."

Başı omuzlarının arasından geriye düşüyor ve denizdeki bir siren çağrısı gibi, ince boğazı ağzım için inliyor.

Nefesimi kesiyor, elimi bırakmıyor ve ihtiyacı olanı alırken tırnaklarını omuzlarıma geçiriyor.

"Ronan..." İsmim dudaklarından yumuşak bir iç çekişle dökülüyor ve aletim gerilen karnıma doğru zıplıyor.

Parmaklarımı onun dar amciğinden çıkardım ve sikimi elime alarak kanepeye yaslandım. "Sikimin üstüne otur."

Zonklayan uzunluğumun üzerine çöktüğünde şöminedeki alevler sihri karşılık olarak daha parlak yanıyor. O kadar sıkı ki neredeyse acıtıyor ve onun içinde olmanın verdiği yoğun zevke karşı dişlerimi sıkıyorum.

Ellerim kalçalarında yukarı ve aşağı yönlendiriyorum, amciğinin ıslak sesleri havayı doldururken dişlerim alt dudağıma batıyor. "Beni böyle becer, bebeğim."

Aletimin üzerinde zıplarken ve göğüsleri baştan çıkarıcı bir şekilde sallanırkenki görüntüsünü aklıma kazımak istiyorum.

"Ah, Ronan," diye inliyor, elini bacaklarının arasına sokup klitorisini ovuşturuyor. Başparmağımla zonklayan yumrusunu bastırmadan önce tokatla uzaklaştırıyorum. "Sakin buna cüret etme. Senin orgazmın benim orgazmım."

Üstümde titremeye ve sarsılmaya başladı, hareketleri sarsıntılı hale geldi. Onu kaldırarak kolçağın üzerinden geçiriyorum ve arkadan içine giriyorum. Parmaklarım siyah saçlarına dolanıyor ve kalçalarım kıkırına doğru piston gibi hareket ederken o da tatlı kıkırını havaya kaldırarak darbelerime dayanıyor.

"Ronan. Ronan. Ronan," diye bağılıyor ve yemin ederim onun zevk nesnesi olmak için her şeyi yaparım. Geçmişte, kanlarından en iyi şekilde yararlanmak için seviştim ya da yemeğimi baştan çıkardım.

Bu başka bir şey. Bu bir çağrı.

Yapacağım son şey olsa bile kızı kurtarmalıyım. Sırtını döndüğü Tanrı'ya övgülerimi söylemesini istiyorum. Ona ne yaptığımı duymasını istiyorum. Ama bundan daha fazlası, onun orgazmını kendim için istiyorum.

Elim sert bir tokatla kıkına iniyor. "Benim için gel." Sonunda amı sikime kenetlenene kadar onu tekrar tekrar tokatlıyorum. Çıgıllıklarını kanepenin minderine bastırmaya çalışıyor ama ben onu saçlarından tutup geri çekiyorum. "Adımı haykırdığını duymak istiyorum, küçük melek."

İki itiş daha... üç... ve sonra hâlâ onun dar amcığının içindeyim ve onu dölle doldururken dişlerimi sıkıyorum.

İsteksizce dışarı kaymadan ve kot pantolonumu geri çekmeden önce aletimin içine gömülü olarak ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Aurelia kolçağın üzerinde asılı kalıyor, döllerim yavaşça amından ve kalçalarının arkasından aşağıya doğru akıyor.

Öne doğru bir adım atarak, döllerimi yukarı kaydırıyorum ve ait olduğu yere geri itiyorum, o nefesini tutarken amını yavaşça parmaklıyorum.

"Hareket edebileceğimi sanmıyorum."

Onun itirafı beni gülümsetiyor. Kıkına son bir tokat atarak onu kollarıma alıyorum ve çıplak bir şekilde üst kattaki yatak odama taşıyorum. Daemon'un aksine, kapının dışında nöbetçilerim yok, ki bu büyük şans, çünkü onu çıplak görmeleri düşüncesi içimdeki sahiplenme duygusunu uyandırıyor. Daemon'ın babasına kiralık neden öldürdüğümü açıklamak istemiyorum.

Kapıyı tekmeleyerek kapattıktan sonra onu yatağıma yatırdım. Yanına uzandım ve yorganı omuzlarına kadar çektim. Bana böyle sarılmışken kendini çok küçük ve masum hissediyor.

Çok kırılgan.

Sadece, o başka bir şey.

Onu korumak için duyduğum yoğun dürtüyle, o uyurken ben uyanık kalıyorum. Takipçisi ziyaret etmeye karar verirse diye bakışlarım kapıdan hiç ayrılmıyor.

AUREL AI

Akşam yemeğinin servis edilmesini beklerken Lucifer şöminenin önündeki koltukta oturuyor. Odanın diğer ucundan bana bakıyor, şarap kırmızısı düğmeli bir bluz giymiş ve ince siyah bir kravat takmış.

Daemon personele kızların zarar görmemesi ve sessiz için sıkı talimatlar verdi, böylece içimdeki karanlığın yüzeye çıkmasını tetiklemeyecekler. Bu bir bilim deneyi gibi geliyor ama havadaki gergin sessizliğe bakılırsa, sanırım Lucifer'in kendimi kaybettiğimde neler olduğunu öğrenmesini istemiyorlar.

Daha önce mutfakta, gücümün alfanın hükmetme ihtiyacını nasıl uyandırabileceğini tartışırken kulak misafiri oldum.

Lucifer buraların en büyük alfasıdır. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama kulağa iyi gelmiyor, Bu yüzden ağzımı kapalı ve kanatlarımı sıkıca tutuyorum. Üzülmektense güvende olmak en iyisi. Lucifer en son benden kurtulmak istediğinde, beni Amenadiel'e satmaya çalışmıştı. Öğrendiğim bir şey varsa o da Cehennem'in hükümdarını hafife almamaktır.

Sanki kendi merakı onu öne çekmiş gibi koltuktan kalkıp bana doğru yürüyor.

Kanepede oturan Daemon, gergin omuzları ve dikkatle boş bir yüz ifadesiyle onun yaklaşmasını izliyor.

"Neden seni ne kadar uzun süre izlersem o kadar tanıdık geliyorsun?"

Etrafımda dönmeye başladığında havadaki değişimin farkında olarak sessiz kalıyorum. Kör bir insan bile havadaki gerginliği hissedebilir.

Dariana onu kırmaya çalışır. "Geri dönmen çok güzel Lucifer. Bir süredir yoktun."

Gözleri lazer keskinliğinde, sanki beni bir soğanın katmanları gibi soyuyormuş gibi tamamen bana odaklanmış durumda. "Oğlumla niyetin nedir?"

Gözlerim otomatik olarak heykel gibi Daemon'ı buluyor. Bunu geçen seferden hatırlıyorum. Babası etraftayken neredeyse hiç hareket etmiyor. "Niyet?"

Lucifer önümde duruyor ve ellerini pantolonunun ceplerine gömüyor. Gömleği omuzlarını sımsıkı sarıyor ve siyah saçları geriye doğru taranmış. "Evet, niyetim bu. Oğlumla evlenmiyorsun."

Kalbim yerinden fırlarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Kim evlilikten bahsetti ki?"

"Oh," diye mırıldandı, "yani oğlumun bir kaçamaktan başka bir şey olmadığını kabul ediyorsun?"

Kafam çok karışık. Yerimde kıpırdanıyor, doğru kelimeleri bulmak için ağzımı açıp kapatıyorum.

Önce Lucifer konuşur. "Oğlum tahtın tek varisidir. Bir gün kral olacak. Doğal olarak, evlilik meselesi var."

"Evlilik..." diye başlıyorum ama ben daha tek kelime edemedi o devam ediyor. "Oğlum zaten yanında hizmet etmeye layık olacak kadar yüksek mevkide bir kadınla nişanlı."

Kalbim duracak gibi oluyor ve Lucifer odayı okumaya alışkın bir gülümsemeyle başını eğiyor.

"Bilmiyor muydun?"

"Baba," diye uyarır Daemon, sesi alçak ve tehditkârdır. Bu, Lucifer'ın yüzündeki gülümsemenin daha da büyümesine neden oluyor.

Gözleri omzumun üzerinden geçiyor ve elini uzatıyor. "Buraya gel, Dariana."

Kanepeden kalkıp itaatkâr adımlarla bize doğru yürürken ağzım açık kalıyor.

"Daemon'un müstakbel eşiyle tanışın. *Nişanlısı*. Bir gün krallığın varisini doğuracak olan dişi melek."

Dariana'ya kilitlenen gözlerimin arkasından yaşlar süzülüyor. Bir zamanlar aşık olduğum kız. Meğer başından beri biliyormuş ve bana söylemeyi hiç düşünmemiş. Ona aşık olmama izin verdi.

o sapkın güç oyunlarını oynarken. *Ona* aşık olmama izin verdi.

Ayaklarım beni geriye doğru taşıyor, önce tek bir adım, ki bu

Hemen ardından iki kişi daha geldi.

Daemon bunu fark edince koltuktan fırlıyor ve bana uyarıcı bir bakış atıyor.

Bana bir yere gitmememi yoksa başımın büyük belaya gireceğini söyleyen türden. Göğsümdeki hasarlı, kanayan organı korumaya niyetlenerek uyarısını dikkate almıyorum.

Umutsuzca onların sevgisini tekrar kazanmaya çalıştım, ama anlaşılan o ki hiçbir zaman benim olmadı.

Dariana'ya dönüp bakıyorum ve ilk kez onun ne olduğunu görüyorum. O bekleyen bir kraliyet mensubu.

Daemon için seçilen kadın o. Layık görülen kişi. Onun her hasarlı ve kusurlu parçasını alacak olan kişi.

Çocuğunun onun içinde tekmelediğini hissedecek olan. Ben değil.

Asla ben olmayacağım. Ben bir yer tutucuyum. Onları geri almak için katlandığım kalp ağrısı bir hiç uğrunaydı.

Her şey bir hiç uğrunaydı.

Benden bir hıçkırık kaçıyor - sessizliği keskin bir bıçak gibi kesen acılı, lanetli bir ses. Kalbimi dilimliyor, organı havada konfeti gibi uçuşan küçük parçalara ayırıyor.

Kalp kırıklığının ortasında, arkamda eski bir kapının gıcırtısını duyuyorum.

Benden başka kimsenin göremediği kapı.

Daha fazla gözyaşı döküyorum ama çürümüş et ve kurtçuklarla kaplı solgun elden korkmuyorum. Artık korkmuyorum.

Kara duman taş duvarların arasından sızıyor ve nemli yüzeyden süzülerek yerde birikiyor. Gittikçe yaklaşıyor, duman dalları ayaklarıma doğru sürünüyor.

Gözlerim kadar açık kapıya ve içerideki karanlığa takılıyor. Kanayan kalbimi çağırıyor. Fısıldıyor

Derimin altında pençeleri olan ve beni daha yakına çeken sözler.

Ayaklarımın yoğun sisin içinden geçiyorum ve her adımda onu rahatsız ediyorum.

"Neye bakıyor?" Dariana yardım için yaklaşmakta olan Daemon'a bakarak soruyor.

Karanlıktan dehşet çığlıkları yükseliyor. Nefes almaya cesaret edemeyerek duraklıyorum. Hava soğuk ve nefesim şişiyor. Tereddütlü bir adım daha yaklaşıyorum.

"Daemon?" Dariana'nın sesi giderek daha acil bir hal alıyor. Diğerleri de ayağa kalkıyor.

Lucifer kaşlarının arasında bir kırıksıklıkla beni izliyor. Onların endişesi artık beni kurtaramaz.

Yere baktım ve durakladım. Elbisem ve göğsüm sayılamayacak kadar çok bıçak yarasıyla kaplı. Parmaklarımı kanlı kesiklere dokundurarak geri çekiliyorum, ancak kapı aralığından gelen sesin çığlık atmasıyla tekrar öne doğru çekiliyorum.

Ne oluyor?

Duvarlar etrafımda toza dönüşüyor ve şöminenin içindeki alevler yere yayılıyor, mobilyaları tutuşturuyor ve yoluna çıkan her şeyi yakıyor.

Kaosun ortasında Lucifer kısık gözlerle beni dikkatle izliyor.

"Bu bir imgelem olmalı, değil mi?" Dariana diğerlerine sorar. "Bir şeyler mi görüyor?"

Artık çok yakınlım. Kapı tam önümde, tüm dikkatimi bana vermemi bekliyor. İçeride kötülüğün doğuşu gizleniyor - korkunun, acının ve ihanetin özü. Bunu varlığımın her zerresiyle hissedebiliyorum. Gelgitin aya çekildiği gibi ona çekiliyorum. Beni daha yakına çağırıyor, içimdeki canavara tatlı sözler fısıldıyor.

Tam eşiği geçmek üzereyken sert bir göğse doğru geri çekiliyorum.

"Hayır." Basit bir komut.

Amenadiel parmaklarını arkadan boğazıma doladığında gözlerim kapanıyor. "Bu kapıyı açmana izin veremem.

Gir, Angel."

"Peçenin onarılacağına söz vermiştin."

"Şey," diye fısıldıyor, dudakları kulağımın kabuğuna değiyor, "Yalan söyledim."

Biliyordum. ilk rüyadan beri beni delirdiğime ikna etmeye çalıştığını biliyordum.

Ama neden?

"Kapıdan uzak dur Aurelia." Sesi soğuk bir tehdit, ama altında başka bir şey yatıyor.

Korkunun bir benzerliği.

Sesinin hafif titremesinden belli oluyor.

Kollarında dönüyorum, kendi gözlerimle görmek istiyorum.

"O kapının ardında ne var, Amenadiel?"

Eller beni çekiyor ve çekiştiriyor. Daemon ona bakmam için bana bağılıyor ama çığlıkları uzaktan gelen fısıltılar gibi. Burada sadece Amenadiel ve ben varız, dünyalar arasında asılı kaldık.

"Kapının arkasında ne var?" Tekrar ediyorum.

Gözleri omzumun üzerinden kayıyor ve sesli bir şekilde yutkunuyor. "Bilmek istemeyeceğin bazı gerçekler var."

Kulaklarımı tırmalayan bir çığlık daha ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Kalbim yeniden başlayan sessizlikte korku dolu, zonklayan enerjinin ritmine uyarken gözlerim kapanıyor. Derimin üzerinde nabız gibi atıyor, içeri girmek için pençeliyor.

"O kapının ardında ne bulacağım?"

Amenadiel'in sesi dikkatlidir. "Eğer o kapıdan girersen, bildiğin gibi zamanı sıfırlarsın. Bazı değişiklikler asla geri döndürülemez."

Yavaşça arkamı dönüyorum ve kollarından çıkıp arkamdaki siyah boşluğa doğru yaklaşıyorum. "Sorun yok, Amenadiel. Diğer tarafta beni neyin beklediğini zaten biliyorum."

Beni yakalamaya çalışıyor ama ben elimi uzatıyorum ve aramıza bir ateş duvarı örüyorum. Bir kibritin benzinle tutuşması gibi yayılıyor ve içinden geçmeye çalıştığında kıyafetleri alev alıyor ve bir lanetle geri çekiliyor.

"Onu geçemezsin. Birçok yönden senden daha güçlüyüm Amenadiel. Tahmin et neden?" Sanki bir işaretmiş gibi, kapı aralığından tüyler ürpertici bir çığlık daha yankılanıyor ve buz gibi soğuk, çürümüş parmaklar kollarımı kavrayıp beni karanlığa doğru geri çekiyor.

"Beni çok dikkatli dinle Aurelia. O kapıdan içeri adım atmak istemezsin," diye sıkılmış dişlerinin arasından ısırdı.

"Soruma hiç cevap vermedin. Neden senden daha güçlüyüm? Neden cehenneme girmiş en güçlü meleğim?"

Yüce Amenadiel saçlarını yoluyor. "Lanet olsun, kapıdan uzak dur Aurelia."

"Çığlığı duydun mu? Benim, değil mi? O çürümüş, kurt yemiş eller? Onlar da benim. Cehennemini kardeşin doğurmadı. Ben doğurdum. Ve o kapıdan içeri adım attığımda, bulacağım şey *benim*."

Amenadiel bir ileri bir geri adım atar, sonra durur ve yalvaran, kan çanağına dönmüş gözlerle bana baktı. "Ne istiyorsun? O lanet kapıdan uzaklaşman için ne yapabilirim?"

Göğsümde kısa bir süre önce duyguları kanatan organı arıyorum. Boş, içi boş bir kabuk, sanki karanlık onunla çoktan ziyafet çekmiş gibi. Sanırım bu bir bakıma iyi bir şey. Daemon Dariana'yla nişanlandı ve ben ormanda tek başıma çürürken, onların mirasını devam ettirmek için koridorda yürüyecekleri güne kadar bitmek bilmeyen can sıkıntılarını gidermek için oyun tahtalarında bir parça oldum.

"Merak ettiğim bir şey var, Amenadiel."

Gözleri benimkilere kayıyor ve bana ulaşmak için alevlerin arasından geçmeye çalışıyor ama sonunda eli yanıyor.

"Başından beri biliyordun. Nasıl olduğunu sormayacağım ama şunu soracağım: Gücümü Lucifer'e karşı nasıl kullanmayı planlıyordun? Beni buraya getirmek başından beri senin planındı. Ben hazır olmadan beni karanlıkla tanıştırdın. *Kaos*,

sen dedin... İçinde bocalamamı ve hayatta kalmak için umutsuzca savaşımamı izledin. Beni rüyalarımda bile siktin. Neden? Ne planlıyordun?"

Bir adım daha geri atıyorum.

Amenadiel öne fırlıyor, geri dönmem için yalvarır gibi elini alevlerin üzerine uzatıyor.

Cevap vermesine izin vermedim. "Ne yazık ki senin için gerçeği senin ağzından duymak istemiyorum. Hayır, artık değil."

Üzerimdeki el boğazımda gezinirken çürüyen etin, kurtçukların ve vızıldayan sineklerin kokusu burun deliklerime giriyor.

"Bunu kendi öğrenmenin zamanı geldi."

Kollar beni geri çekiyor ve kapı yankılanan bir sonlulukla çarparak kapanırken karanlığın içinde sendeliyorum. Dünya kararmadan önce gördüğüm son şey Amenadiel'in dehşete kapılmış yüzü oluyor.

Boşluğun derinliklerinde bir yerden bir ses fısıldıyor.
"*Genesis...*"

Devam edecek.

Ayrıca Harleigh Beck

Düşmüşlerin Günahları serisi

[Günahın Dokunuşu](#)

Karşı Bahis Serisi

[Karşı Bahis Şeytanın](#)

[Pazarlığı](#)

The Rivals

Duet [The Rivals'](#)

[Touch Fadeaway](#)

Standalones

[Sherwood Ormanı Kralı Kitty](#)

[Hamilton](#)

Romanlar

[İhanetin Tatlı Tadı Dolaştı](#)

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Bu benim için dünyalara bedel. Ve bu yolculukta beni destekleyen *her* bir okuyucuya teşekkür ederim!

Özel olarak teşekkür etmek istediğim birkaç kişi var.

Paula - Kalbimde özel bir yerin olduğunu biliyorsun. On kitap sonra, söyleyecek söz bulamıyorum. Her zaman yanımda olduğun ve iyi günde günde beni desteklediğin için teşekkür ederim. Bana her zaman sırtını dayayabilirsin.

Kocacığım - Kitaplarımı okuduğun ve gözünü kırpmadığın için her zamanki gibi teşekkür ederim.

Courtney - Sen harikasin! El yazmalarımıza gömüldüğümüz için konuşamadığımızda seni özlüyorum. Yazarlığı daha az yalnız yapıyorsun.

K.L Steele - Seni de dahil etmek zorundaydım, tatlım. Mesajlarını her zaman dört gözle bekliyorum ve senin için ufukta görünen her şey için çok heyecanlıyım. Işığınızı parlatmaya devam edin ve yazmaya devam edin ki yakında daha fazla kitabınızı okuyabileyim.

Duney - Bence sen oldukça .

Duney, Anna, Gill ve **Jen** - Kahretsin, hepinizi seviyorum! Bu yayınla ilgili gösterdiğiniz heyecan için teşekkür ederim. Beni grubunuza kabul etmeniz benim için dünyalara bedel.

Emily (Quirky Circe) - Bu muhteşem kapak için ve bu kadar yetenekli olduğun için teşekkür ederim. Ama aynı zamanda bir arkadaş ve harika bir insan için de.

Mackenzie - İki hafta boyunca yetenekli ellerinize bıraktıktan sonra bunu düzelttiğimde, aklım başımdan . Sen

Taslağıma çok saygılı davrandınız ve sesimi çıkarmadan parlamasını sağladınız. Gelecekte sizinle tekrar çalışmak için sabırsızlanıyorum.

Cindy - Desteyiniz ve yaptığımız eğlenceli sohbetler için teşekkür ederim. Sizi tanımaktan gerçekten keyif aldım ve bir sonraki sürümünüz için sabırsızlanıyorum.

Nisha - Dağınık halimi kontrol altında tuttuğun için teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Harleigh Beck, eşi ve üç çocuğuyla birlikte İngiltere'nin kuzeydoğusundaki küçük bir kasabada yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda onu bir kitabın içinde bulabilirsiniz. Genelde karanlık romantizm okuyor ama ara sıra korku okumayı da seviyor. Planladığı daha fazla kitap var, bu yüzden güncellemeler için sosyal medyasında bağlantı kurduğunuzdan emin olun.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

